

Liahona

**Posilování
domova a rodiny,
str. 4, 16, 20, 22**

**Mladí dospělí obhajují
cudnost, str. 42**

**Verše z písem, které
nám pomohly, str. 54**

Přechod z Primárek, str. 58

*Kristus v Americe,
Jeffrey Hein*

*Když vzkříšený Kristus
navštívil Nefity na americkém
kontinentu, „bral jejich malé
děti, jedno po druhém, a žehnal
jim a modlil se za ně k Otci.*

*A když to učinil, plakal opět;
A promluvil k zástupu a
pravil jim: Pohleďte na maličké
svě.“ (3. Nefi 17:21–23.)*

Liahona, říjen 2012

POSELSTVÍ

- 4** Poselství Prvního
předsednictva: Jeden
klíč k rodinnému štěstí
President Dieter F. Uchtdorf
- 8** Poselství navštěvujících
učitelů: Dodržujeme své
smlouvy

HLAVNÍ ČLÁNKY

- 22** Pomáhejte mládeži získávat
duchovní zážitky
Melissa Merrillová
*Pět způsobů, jak umožnit
mladým získat zkušenosti,
jež vedou k obrácení.*
- 28** Kniha Almova –
ponaučení pro dnešní dobu
Starší Paul B. Pieper
*Tři ponaučení od Nefitů, jež
nám mohou pomoci úspěšně
čelit obtížím dnešní doby.*

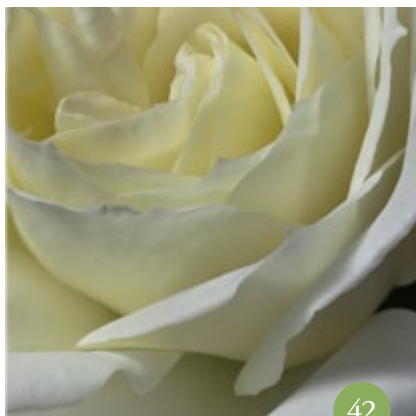
- 34** Jak přežít na
nepřátelském území
President Boyd K. Packer
*Objeďte sami pro sebe, jak vás
může vést a chránit Duch Svátý.*

RUBRIKY

- 9** Pro posílení mládeže:
Oblékání a vzhled
- 10** Zápisník z říjnové
konference: Místo pro
konferenci v našem kalendáři
Cheryl Burrová
- 11** Služba v Církvi:
Odpovědi z Nedělní školy
Emma Addamsová
- 12** V co věříme: Prozíravý
způsob života nás
připravuje na budoucnost
- 14** Malé a prosté věci

- 16** Náš domov, naše rodina:
Výuka cudnosti a ctnosti
Matthew O. Richardson
- 20** Klasika na téma z evange-
lia: Výuka spravedlivosti
v rodině
Starší Delbert L. Stapley
- 38** Hlasy Svátých
posledních dnů
- 74** Zprávy z Církve
- 79** Náměty pro rodinný
domácí večer
- 80** Než se sejdeme zas:
Dobré věci budou
dál přicházet
Caitlin A. Rushová

NA OBÁLCE
Fotoilustrace Cody Bell.

42

42 Cudnost v necudném světě

Osm mladých dospělých hovoří o tom, jak obtížné je zůstat cudný ve světě, který si cudnosti neváží.

Zkuste v tomto čísle najít schovanou liahonu. Nápověda: Používal Noah Liahonu?

46 Otázky a odpovědi

Co to znamená cít kněžství Boží?

48 Buďte moudří a buďte přátelé

Starší Robert D. Hales
Dobří přátelé vám pomáhají žít podle přikázání.

51 Šaty na taneční zábavu

Crystal Martinová
Byla jsem pokoušena, abych si oblékla šaty, které mi odhalovaly ramena, ale vzpomněla jsem si na své patriarchální požehnání.

52 Pro posílení mládeže: Oblékání a vzhled – „Ať nás vede Duch Svatý“

Mary N. Cooková

54 Posílení slovem

Čtyři dospívající vyprávějí o tom, jak jim v určité chvíli pomohlo, že si vybavili verš z písma.

57 Plakát: Přímá a úzká je cesta

51

58 Přejít z Primárek

Na co se můžeš těšit v Mladých mužích nebo v Mladých ženách.

60 Milá Amigo!

Maribel
Dopis kamarádce, které přechod z Primárek dělá starosti.

61 Přivítejme nové životní období

Marissa Widdisonová
Noah, Dylan, Patrick a Ben hovoří o tom, jak se připravit na kněžství.

62 Píseň: Přijď, Ježíši, k nám**63 Zvláštní svědek: Proč je důležité, abychom Ježíše Krista věrně následovali, ať jsme kdekoli?**

Starší Dallin H. Oaks

64 Přineste si Primárky domů: Požehnání kněžství jsou dostupná všem**66 Dvojitě požehnání**

Richard M. Romney
Seznamte se se Sophií a Elodií, desetiletými dvojčaty z Madagaskaru.

68 Nemůžu se dát taky pokřtít?

Hilary Watkins Lemonová
Šestiletý Paulo se moc těší na to, až se stane členem Církve.

70 Pro malé děti**81 Postavy z Knihy Mormonovy**

Liahona (název pochází z Knihy Mormonovy a znamená „kompas“ nebo „ukazatel“) je vydávána albánsky, arménsky, bislamsky, bulharsky, kambodžsky, cebuánsky, čínsky, chorvatsky, česky, dánsky, holandsky, anglicky, estonsky, fidžijsky, finsky, francouzsky, německy, řecky, haitsky, maďarsky, islandsky, indonésky, italsky, japonsky, kiribatsky, korejsky, lotyšsky, litevsky, malgašsky, maršalsky, mongolsky, norský, polsky, portugalsky, rumunsky, ruský, samoánsky, slovinsky, španělsky, švédsky, tagalšsky, tahitsky, thajsky, tonžsky, ukrajinsky, urdsky a vietnamsky. (Periodičnost se liší podle jazyka.)

© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Všechna práva vyhrazena. Vytisknuto ve Spojených státech amerických.

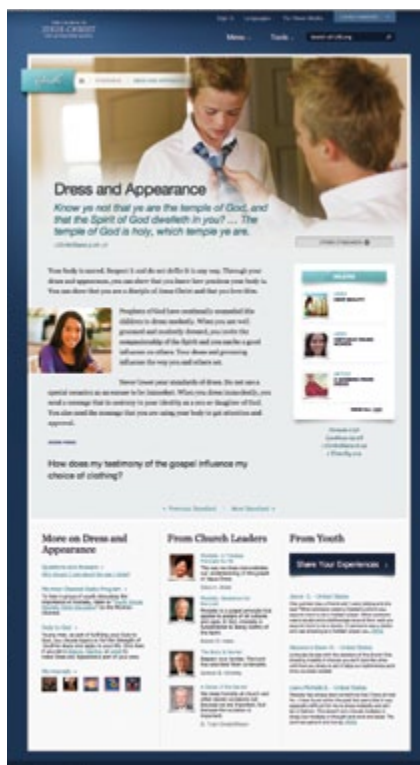
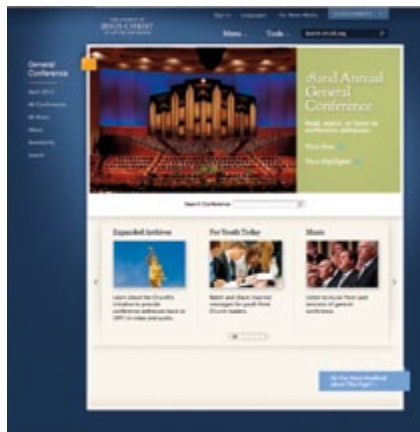
Text a obrazový materiál v *Liahoně* může být kopírován pro příležitostné neobchodní použití v Církvi nebo v rodině. Obrazový materiál nesmí být kopírován, pokud řádek s údaji o autorovi kopírování zakazuje. S případnými dotazy ohledně copyrightu se obraťte na Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

October 2012, Vol. 20 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480) Czech (ISSN 1085-4258) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Více on-line Liahona.lds.org

PRO DOSPĚLÉ

Až si v Poselství Prvního předsednictva přečtete o odpuštění (strana 4), mohli byste si také přečíst poslední konferenční proslav presidenta Jamese E. Fausta, „Uzdravující moc odpuštění“ (duben 2007), na webových stránkách conference.lds.org.

PRO MLÁDEŽ

Na straně 52 Mary N. Cooková vysvětluje, jak uctivost, kterou pocítujeme vůči chrámu, může ovlivnit i to, jak se oblékáme. Na webových stránkách youth.lds.org se dozvíte více nejenom o tématu „Oblékání a vzhled“, ale také o dalších měřítkách z brožurky *Pro posílení mládeže*.

PRO DĚTI

V článku „Dvojitě požehnání“ (strana 66) se dočtete o dvojčatech Elodie a Sophie z Madagaskaru a na webových stránkách liahona.lds.org se můžete podívat na několik jejich legračních fotografií.

VE SVÉM JAZYCE

Liahona a další církevní materiály jsou dostupné v mnoha jazycích na stránkách languages.lds.org.

TÉMATY V TOMTO ČÍSLE

Číslo udáváji stránku, na které článek začíná.

Církevní historie, 14

Cudnost, 16, 42

Generální konference, 10

Chrámy, 8, 52

Ježíš Kristus, 62, 63

Kněžství, 46, 64

Kniha Mormonova, 28, 81

Křesť, 68

Laskavost, 28

Mladé ženy, 58, 60

Mladí muži, 58, 61

Modlitba, 38

Moudrost, 48

Oblékání, 9, 51, 52

Obrácení, 39

Odpuštění, 4

Poslušnost, 40, 57

Práce, 12

Proroci, 28

Protivenství, 28

Přátelé, 48

Příklad, 40

Příprava, 12

Rodičovství, 14, 16

Rodina, 4, 16, 20, 22, 38, 66

Sabat, 40

Služba, 20, 39

Smlouvy, 8

Soběstačnost, 12

Studium písem, 11, 54

Vedení, 20

Víra, 39, 80

Výuka, 16, 20, 22

**President
Dieter F. Uchtdorf**

Druhý rádce v Prvním
předsednictvu

JEDEN KLÍČ k rodinnému štěstí

Veliký ruský spisovatel Lev Nikolajevič Tolstoj uvedl román *Anna Kareninová* těmito slovy: „Všechny šťastné rodiny jsou si navzájem podobné; každá nešťastná rodina je nešťastná svým vlastním způsobem.“¹ Nesdílím sice Tolstého jistotu, že všechny šťastné rodiny si jsou navzájem podobné, ale zjistil jsem, že většina z nich má společné jedno – dokážou druhým odpouštět jejich nedokonalosti a zapomínat na ně a dokážou v druhých hledat to dobré.

Ti v nešťastných rodinách naopak často nacházejí chyby na druhých, chovají zášť a nedokážou zapomenout na ublížení v minulosti.

„Ano, ale ...“ začínají větu ti nešťastní. „Ano, ale vy nevíte, jak moc mi ublížila,“ říká jeden. „Ano, ale vy nevíte, jak je hrozný,“ říká druhá.

Možná mají pravdu oba; možná ani jeden.

Jsou různé stupně ublížení. Jsou různé stupně bolesti. Všiml jsem si však, že často ospravedlňujeme svou zlobu a uspokojujeme své svědomí tím, že si o motivech druhých napovídáme něco, co jejich jednání odsoudí jako neodpustitelné a sobecké, zatímco současně vyzvedáváme své motivy jako čisté a nevinné.

Princův pes

Jeden starý velšský příběh ze 13. století vypráví o princovi, který se vrátil domů a našel svého psa s tlamou celou od krve. Muž vběhl dovnitř a ke svému zděšení zjistil, že kolébka jeho synka je převrácená a synek v ní není. Princ ve zlobě vytasil meč a psa zabil. Krátce poté zaslechl svého synka zaplakat – děťátko bylo naživu! Leželo vedle mrtvého vlka. Pes ve skutečnosti zachránil princova synka před vlkem, který ho chtěl zardousit.

Tento příběh je sice dramatický, ale něco nám napovídá. Poukazuje na možnost, že to, co si napovídáme o tom, proč se druzí lidé chovají jistým způsobem, se vždy nemusí zakládat na faktech – někdy ta fakta ani nechceme znát. Raději ve své zlobě omlouváme sami sebe tím, že lpíme na své zahořklosti a roztrpčení. Někdy tato zášť může přetrvávat měsíce či roky. Někdy může přetrvávat po celý život.

Rozdělená rodina

Jeden otec nedokázal synovi odpustit, že sešel z cesty, které byl učen. Tento chlapec měl přátele, které jeho otec neschvaloval, a také dělal mnoho věcí jinak, než si to jeho

NÁMĚTY PRO VÝUKU Z TOHOTO POSELSTVÍ

„Při přípravě lekcí si pokaždé položte otázku, jak se daná zásada podobá tomu, co členové rodiny nebo třídy prožívají ve vlastním životě.“ (Učení – není většího povolání [1999], 183). Můžete pozvat členy rodiny, aby se podělili o pozitivní zkušenosti, které s odpuštěním mají nebo které vyzorovali. Diskutujte o těchto zkušenostech a zdůrazňujte pozhnaní odpuštění. Na závěr vydejte svědectví o tom, jak je důležité si navzájem odpouštět.

otec představoval. Mezi otcem a synem to vyvolalo rozepře, a jakmile to bylo možné, chlapec odešel z domova a už se nevrátil.

Od té doby se bavili jen zřídka.

Měl onen otec pocit, že je v právu? Možná.

Měl jeho syn pocit, že je v právu? Možná.

Vím jen to, že tato rodina byla rozdělená a nešťastná, protože si ani syn ani otec nedokázali navzájem odpustit. Nedokázali se přenést přes trpké vzpomínky, které jeden na druhého měli. Namísto lásky a odpuštění své srdce naplnili zlobou. Oba se připravili o příležitost ovlivňovat v dobrém život toho druhého. Objevila se mezi nimi propast tak hluboká a tak široká, že se každý z nich stal duchovním vězněm na vlastním ostrově citů.

Náš milující a moudrý Věčný Otec v nebi pro nás našťestí připravil způsob, jakým tuto propast pýchy můžeme překonat. Veliké a nekonečné Usmíření je vrcholným skutkem odpuštění a smíru. Jeho velkolepost přesahuje mé chápání, ale celým svým srdcem a duší svědčím o tom, že je skutečné a má nejvyšší moc. Spasitel nabídl sám sebe jako výkupné za naše hříchy. Skrze Něho získáváme odpuštění.

Žádná rodina není dokonalá

Nikdo z nás není bez hříchu. Každý, včetně mě i vás, dělá chyby. Každého z nás někdo ranil. Každý z nás ranil někoho jiného.

Skrze Spasitelovu obět můžeme získat oslavení a věčný život. Když přijímáme Jeho způsoby a překonáváme svou pýchu tím, že obměkčujeme své srdce, můžeme do své rodiny a do svého života vnášet smír a odpuštění. Bůh nám pomůže více odpouštět, být ochotnějšími kráčet druhou míli, omlouvat se jako první, i když to nebyla naše vina, odložit

staré křivdy a více je nežít. Děkujeme Bohu, který dal svého Jednorozeného Syna, a Synu, který za nás dal svůj život.

Lásku, kterou k nám Bůh chová, můžeme pociťovat každý den. Neměli bychom být schopni obětovat se pro své bližní trošku více, jak tomu učí oblíbená píseň „Že mi bylo mnoho dáno“?² Pán nám otevřel dveře odpuštění. Nebylo by správné odložit vlastní sobectví a pýchu a začít otevírat požehnané dveře odpuštění těm, se kterými nevycházíme – obzvláště všem, kteří patří do naší rodiny?

Šťěstí neplyne z dokonalosti, ale z uplatňování božských zásad, i po malých krůčcích. První předsednictvo a Kvorum Dvanácti apoštolů vydalo prohlášení: „Šťěstí v rodinném životě dosáhneme s největší pravděpodobností tehdy, když je založeno na učení Pána Ježíše Krista. Úspěšná manželství a rodiny jsou založeny a udržovány na zásadách víry, modlitby, pokání, *odpuštění*, úcty, lásky, soucitu, práce a hodnotných odpočinkových činností.“³

Odpuštění se nachází přesně uprostřed těchto jednoduchých pravd založených na plánu štěstí našeho Nebeského Otce. Díky tomu, že odpuštění spojuje zásady, spojuje i lidi. Je klíčem, odemyká zamčené dveře, je vykročením na cestu čestnosti a je jednou z našich největších nadějí na šťastnou rodinu.

Kéž nám Bůh pomáhá o trochu více odpouštět ve své rodině, jeden druhému a možná o trochu více odpouštět i sami sobě. Modlím se o to, abychom odpuštění vnímali jako jednu z těch nádherných věcí, ve které se sobě většina šťastných rodin podobá. ■

ODKAZY

1. Lev Nikolajevič Tolstoj, *Anna Kareninová*, překlad Constance Garnettová (2008), 2.
2. „Že mi bylo mnoho dáno“, *ZNPPD2* č. 18.
3. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129; zvýraznění přidáno.

Modlitba a pokoj

Lauren W.

Jednou večer jsem se pohádala s maminkou a měla jsem z toho hodně špatný pocit. Rozhodla jsem se, že se pomodlím. Přestože jsem měla špatnou náladu a nechtělo se mi věnovat duchovním věcem, věděla jsem, že modlitba mi pomůže, abych byla šťastnější a méně svárlivá. Když maminka odešla z pokoje, začala jsem se modlit. „Drahý Nebeský Otče, dnes večer se k Tobě obracím, protože ...“ Ne. Otevřela jsem oči a rozpletla založené ruce; to znělo neohrabaně. Zkusila jsem to znovu. „Nebeský Otče, potřebuji ...“ To také znělo divně. Cítila jsem Satanovo naléhání, abych to vzdala a k Nebeskému Otci se o pomoc nemodlila.

Náhle jsem pocítila vnuknutí poděkovat! Udělala jsem to a na jednou mě začaly napadat mnohé věci, za které mohu Nebeskému Otci poděkovat. Když jsem Mu dostatečně poděkovala, promluvila jsem o svém problému.

Poté jsem v nitru pocítila nádherný pokoj, onen hřejivý duchovní pocit, že vím, že mě Nebeský Otec i moji rodiče milují a že jsem dítě Boží. Byla jsem schopná se mamince omluvit a přijmout její omluvu.

Odpuštění přináší štěstí

President Uchtdorf učí, že členům rodiny máme odpouštět. Podívej se, jak rozhodnutí Josefa a Anny ovlivňují jejich rodinu.

Josef si hraje s mladší sestrou Annou.
Anna Josefovi sebere hračku. Co by měl Josef udělat?

Josef se na Annu rozzlobí. Anna pláče. Josefova maminka ho pokárá za to, že se se sestrou hádá. Josefovi je líto, že se rozhodl špatně.

Josef Anně odpustí a najde si jinou hračku. Hezky si spolu hrají. Maminka je ráda, že byl Josef k sestře laskavý a že v rodině uchoval pokoj. Josef je šťastný, že se rozhodl sestře odpustit.

Později mají Josef s Annou pomáhat mamince připravit večeři.
Josef nepomáhá. Co by měla Anna udělat?

Anna si stěžuje mamince. Anna se rozčiluje kvůli tomu, že práci musí dělat sama. U večeře jsou kvůli dohadování všichni nešťastní.

Anna Josefovi odpustí a pomáhá s večeří. Maminka je Anně za její pomoc vděčná. Rodina se těší z toho, že jsou u večeře spolu. Anna má dobrý pocit z toho, že se rozhodla odpustit.

Jak tvá rozhodnutí odpouštět ovlivňují štěstí ve tvé rodině?

S modlitbou si prostudujte tento materiál, a jak to bude vhodné, diskutujte o něm se sestrami, které navštěvujete. Použijte uvedené otázky, abyste díky nim tyto sestry posílily a aby se Pomocné sdružení stalo aktivní součástí vašeho života.

Dodržujeme své smlouvy

Navštěvující učení je výrazem našeho učenictví a je i způsobem, jak ukázat, že ctíme své smlouvy, tím, když si navzájem sloužíme a jedna druhou posilujeme. Smlouva je posvátný a trvalý slib mezi Bohem a Jeho dětmi. „Když si uvědomíme, že jsme dětmi smlouvy, zjistíme, kdo jsme a co od nás Bůh očekává,“ řekl starší Russell M. Nelson z Kvora Dvanácti apoštolů. „Jeho zákon je vepsán do našeho srdce. On je naším Bohem a my jsme Jeho lidem.“¹

Jako navštěvující učitelky můžeme ty, které navštěvujeme, posilovat v úsilí dodržovat posvátné smlouvy. Když tak činíme, pomáháme jim připravovat se na požehnání věčného života. „Každá sestra v této Církvi, která uzavřela smlouvu s Pánem, má božské zmocnění k tomu, aby pomáhala spasit duše, aby vedla ženy světa, aby posilovala domovy Sionu a aby budovala království Boží,“² řekl starší M. Russell Ballard z Kvora Dvanácti apoštolů.

Když uzavíráme a dodržujeme posvátné smlouvy, stáváme se nástroji v rukou Božích. Budeme schopny hovořit o tom, v co věříme, a posilovat jedna druhou ve víře v Nebeského Otce a Ježíše Krista.

Z písem

1. Nefi 14:14; Mosiáš 5:5–7; 18:8–13; Nauka a smlouvy 42:78; 84:106

ODKAZY

1. Russell M. Nelson, „Smlouvy“, *Liahona*, listopad 2011, 88.
2. M. Russell Ballard, „Women of Righteousness“, *Liahona*, Dec. 2002, 39.
3. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 133.

Co mohu dělat?

1. Jak mne mé smlouvy posilují?
2. Jak pomáhám sestram, nad kterými bdím, aby dodržovaly své smlouvy?

Víra, rodina, služba

Z naší historie

Chrám je „místo díkůvdání pro všechny svaté“, zjevil Pán Proroku Josephu Smithovi v roce 1833. Je to „místo pokynů pro všechny ty, již jsou povoláni k dílu služby ve všech svých různých povoláních a úřadech; aby mohli býti zdokonaleni v porozumění službě své, v teorii, v zásadě a v nauce, ve všech věcech týkajících se království Božího na zemi“. (NaS 97:13–14.)

Sestry Pomocného sdružení v Nauvo, Illinois, si kolem roku 1840 navzájem pomáhaly připravovat se na chrámové obřady. V obřadech vyššího kněžství, které Svati posledních dnů obdrželi v chrámu Nauvo, „se [projevovala] moc božskosti“. (NaS 84:20.) „Když Svati dodržovali své smlouvy, tato moc je posilovala a podporovala během zkoušek v nadcházejících dnech a letech.“³

Věrné ženy a věrní muži slouží v dnešní Církvi v chrámech po celém světě a nadále nacházejí sílu v požehnáních, která mohou být získána pouze skrze chrámové smlouvy.

OBLÉKÁNÍ A VZHLED

V dnešním světě mnozí nerozumějí posvátné povaze našeho těla, nebo ji nerespektují. Svati posledních dnů se odlišují tím, že se oblékají způsobem, který ukazuje, že víme, jak drahocenné je naše tělo. (Viz *Pro posílení mládeže* [brožura, 2011], 6–8.) V tomto čísle na straně 52, Mary N. Cooková, první rádkyně v generálním předsednictvu Mladých žen, hovoří o tomto měřítku:

„Při stavbě chrámu se velká péče věnuje zajištění jeho bezpečnosti a krásné výzdobě, uvnitř i z vnějšku. Při plánování chrámů je klíčové pochopení, že chrám *zastupuje* Pána – je to Jeho dům. Chrám *chováme v úctě* jako posvátné stavby, do nichž mohou vstoupit jen ti, kteří jsou způsobilí. *Vážíme si* chrámů, protože posvátné obřady a smlouvy, jichž se v nich účastníme, nám umožňují vrátit se k našemu Nebeskému Otci.

Vaše tělo je cennější než ten nejkrásnější chrám na zemi. Jste milovaný Boží syn nebo milovaná Boží dcera! Tytéž zásady – že zastupujeme, chováme v úctě a vážíme si – platí ještě více ve vztahu k tomu, jak pečujete o své tělo a jak ho chráníte.“

Následující návrhy vám pomohou učit své děti správným zásadám ohledně oblékání a vzhledu. Také pamatujte na to, že váš příklad cudného oblékání bude vaše děti učit tomu, jak důležitý je vhodný oděv.

Náměty pro výuku mládeže

- Se svým dospívajícím dítětem si přečtete oddíl z brožurky *Pro*

posílení mládeže týkající se oblékání a vzhledu. Učiníte-li tak, poskytnete vám to příležitost promluvit si o naukách, požehnáních a varováních souvisejících s tímto měřítkem a zodpovědět otázky, jež může váš syn nebo vaše dcera mít.

- Zvažte možnost uspořádat rodinný domácí večer na téma důležitost oblékání a vzhledu. Členům rodiny byste mohli položit otázku: „Jak byste si přáli být oblečeni na shromáždění, pokud by tam byl přítomen Pán?“ Jakým způsobem byste se před Ním chtěli vhodně prezentovat? Jaký máte pocit, když jste oblečeni cudně? Můžete také diskutovat o tom, jak se vhodně oblékat pro jiné příležitosti, například do školy, do práce nebo na společenské události.

Náměty pro výuku dětí

- Naše oblečení představuje to, co je pro nás důležité. Zvažte, zda byste pro ilustraci zásady mohli uspořádat rodinný domácí večer, kde se každý oblékne jako misionář nebo si vezme své nejlepší nedělní oblečení.
- Děti se mohou začít oblékat cudně, i když jsou ještě malé. Projděte si s dětmi pokyny na straně 7 v příručce *Pro posílení mládeže* a připravte oblečení, které je s těmito pokyny v souladu. ■

VERŠE Z PÍSEM NA TÉMA OBLÉKÁNÍ A VZHLED

Genesis 1:27;

1. Korintským 6:19;

Alma 1:27

Zápisník z říjnové konference

„Co jsem já, Pán, pravil, pravil jsem ..., ať ... mým vlastním hlasem nebo hlasem služebníků mých, to je totéž.“ (NaS 1:38.)

Místo pro konferenci v našem kalendáři

Cheryl Burrová

Jelikož jsme nebyli časově zatíženi dalšími aktivitami, mohli jsme při naslouchání generální konferenci více pocítovat Ducha.

Před lety, když bylo našich šest dětí ještě malých, jsme se rozhodli, že se budeme snažit o to, aby pro nás měla generální konference mnohem hlubší význam. Mluvili jsme o tom, jak je důležité sledovat konferenci s jasnou myslí a odpočatým tělem. Konference je důležitá událost, při které dostáváme rady od našich současných proroků. Stanovili jsme si cíl, že nebudeme několik dní před konferencí a během konferenčního víkendu plánovat nic jiného. Tyto dny jsme si v kalendáři vyhradili, a každý z nás se zavázal, že si nebude plánovat žádné další aktivity.

Rozhodnete-li se pro podobný postup, bude ho třeba uzpůsobit vaší rodině a vaší situaci. Pro potřeby své rodiny jsme „žádné další aktivity“ definovali takto: návštěvy akcí ve škole, zvaní dětí k nám domů, trávení času s kamarády mimo domov, večírky a večere s přáteli a příbuznými, činnosti a práce na zahradě mezi zasedáními konference nebo během nich, psaní domácích úkolů na poslední chvíli a úkoly navíc v zaměstnání.

Když nadešel týden před konferencí, bylo občas náročné tyto činnosti odmítnout, ale většinou se členové naší rodiny s radostí rozhodovali správně, abychom mohli svého cíle dosáhnout. Zjistili jsme, že naše malé děti chtějí být součástí generální konference. Myslím si, že to bylo tím, že jsme spolu celý týden před konferencí opakovaně hovořili o její důležitosti.

S radostí mohu říci, že díky tomu, že jsme svůj rozvrh před konferencí a během ní nezatěžovali,

se zkušenost naší rodiny naprosto změnila. Naše srdce a mysl byly na konferenci připraveny. Náš kalendář nebyl přeplněn dalšími aktivitami, a tak zatímco jsme seděli a naslouchali radám našich vedoucích, mohli jsme pocítovat Ducha.

Tento cíl dodržujeme při každé konferenci, neboť naplňuje náš domov klidem. Několik našich dětí už nebydlí doma, ale stále je povzbuzujeme k tomu, aby si několik dní před konferencí a během ní vyhradily pro konferenci místo v kalendáři, jak to činíme i my doma. Také se snažíme naplánovat si společné sledování jednoho konferenčního zasedání jako celá rodina. Doufám, že až naše děti uzavřou sňatek a budou mít své vlastní děti, budou i nadále přikládat konferenci velkou důležitost a budou si uchovávat zážitky z ní díky tomu, že si vyhradí místo v kalendáři. ■

DEJTE KONFERENCI NA PŘEDNÍ MÍSTO

„Rozhodněte se nyní, že dáte generální konferenci na přední místo ve svém životě. Rozhodněte se, že budete pozorně naslouchat pronášenému učení a že jej budete následovat.“

Starší Paul V. Johnson ze Sedmdesáti, „Požehnání vyplývající z generální konference,“ *Liahona*, listopad 2005, 52.

ODPOVĚDI Z NEDĚLNÍ ŠKOLY

Emma Addamsová

Mám sklon vyhledávat na své těžkosti složité odpovědi – žádat Pána o to, aby mi pomohl najít onu jedinou odpověď, jež všechno vyřeší. Pochopila jsem, že takovým postojem se vše ještě více komplikuje.

Vyučovala jsem třídu Nauky evangelia v našem sboru a měla jsem v úmyslu položit hlubokomyslné otázky, jež budou vyžadovat zamýšlení a velkomyslné, nové a prozíravé odpovědi. Jinými slovy, chtěla jsem se vyhnout přednášení starých „odpovědí z Nedělní školy“, které členové sboru, jak se zdálo, říkají každý týden.

Když jsem byla během přípravy zabraná do studia Nového zákona, velmi na mě zapůsobil výskyt slova *zůstávat*, jež se neustále opakuje. Například v Janovi 15:10 se praví: „Budete-li zachovávatí přikázání má, *zůstanete* v mém milování, jakož i já přikázání Otce svého zachoval jsem, i *zůstávám* v jeho milování.“ (Zvýraznění přidáno.)

Spasitel se ve své velké Přímluvné modlitbě modlil za své učedníky, „aby všickni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli“ a „já v nich, a ty ve mně, aby dokonání byli v jedno.“ (Jan 17:21, 23.)

Většinou jsem hledala odpovědi na to, jak mohu být s Pánem zajedno, jak mohu *zůstávat* v Jeho lásce, a jak si díky tomu mohu vypěstovat trpělivost – trpělivost, již jsem tak zoufale potřebovala, abych dokázala proměnit zkušenosti, které mě vyčerpávají, na zkušenosti, které mě oživují a posvěcují.

Když jsem hledala porozumění slova *zůstávat* a zároveň odpovědi na těžkosti, jimž jsem denně čelila, paradoxně jsem se nakonec dostala k cenným odpovědím z Nedělní školy, kterým jsem se chtěla vyhnout. Odpovědi na své těžkosti jsem našla skrze četbu písem, každodenní modlitby, službu rodině i druhým a návštěvu chrámu a nedělního shromáždění. Pochopila jsem, že ony prosté věci činí zásadní rozdíl mezi tím, co znamená vytrvat do konce, a tím, co znamená vytrvat do konce dobře a s trpělivostí.

Odpovědi z Nedělní školy jsou skutečně těmi nejlepšími odpověďmi. ■

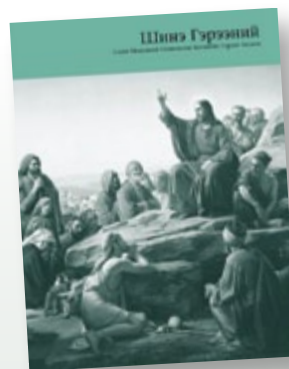

VYŽIVOVÁNÍ NAŠÍ VÍRY

„Služba, studium, modlitba a uctívání jsou čtyřmi základními zásadami ve zdokonalování toho, čehož [se nedostává ve] víře [naší].“ (1. Tes. 3:10.) Jakmile ustaneme vyživovat svou víru jedním z těchto čtyř konkrétních způsobů, jsme zranitelní. ...

V zatvrzelém světě může Pán protnout naše vědomí, mečem Ducha, což je slovo Boží. (Efez. 6:17; viz také Jarom 1:12.) Avšak naslouchání musí být „[připojeno] k víře“ (Žid. 4:2) a křesťanské službě, jak jsme opakovaně slyšeli.“

Starší Neal A. Maxwell (1926–2004) z Kvora Dvanácti apoštolů, „Lest Ye Be Wearied and Faint in Your Minds,“ *Ensign*, May 1991, 88.

POUŽITÍ CÍRKVÍ SCHVÁLENÝCH MATERIÁLŮ

„Učitelé a vedoucí používají při výuce nauk evangelia a při vydávání svědectví o těchto naukách písma, učení proroků posledních dnů a schválené studijní materiály. Schválené studijní materiály pro jednotlivé třídy či kvora jsou uvedeny v aktuálním vydání *Pokynů ke studijním osnovám*. Podle potřeby doplňují učitelé a vedoucí schválené studijní materiály církevními časopisy, obzvláště konferenčními vydáními *Ensign* a *Liahony*.“

Příručka 2: Správa Církve (2010), 5.5.4.

Prozíravý způsob života

NÁS PŘIPRAVUJE NA BUDOUCNOST

Svatí posledních dnů věří, že mají být připraveni a že mají být soběstační. Věříme, že se máme vzděláním připravit na zaměstnání, finančně na nepříznivé dny a časně na přírodní pohromy a jiné těžkosti. A co je nejdůležitější, věříme, že se máme připravit duchovně na Druhý příchod Ježíše Krista a na to, že budeme opět žít s naším Nebeským Otcem. Tento postoj připravenosti se nazývá prozíravý způsob života.

Prozíravý způsob života je odrazem naší pravé věčné podstaty: abychom „[jednali sami] za sebe a aby nebylo jednáno za [nás]“ (2. Nefi 2:26). Pán si přeje, abychom byli zodpovědní a samostatní (viz NaS 78:14). Přeje si, abychom žili prozíravě, neboť díky tomuto procesu se stáváme: zodpovědnými, štědrými, vyzrálými a laskavými. Neboť čím jsme soběstačnějšími, tím lépe můžeme pomáhat svým rodinám a druhým. Jak můžeme krmit hladové, máme-li sami hlad? Jak se můžeme dělit o poznání, máme-li sami poznání nedostatek? Jak můžeme pomáhat druhým budovat víru, jestliže se nám samotným víry nedostává?

K zásadám prozíravého způsobu života patří:

- Příprava. „Připravte se, připravte se na to, co přijde, neboť Pán je nablízku.“ (NaS 1:12.)
- Pracovitost. „Nebudeš líný.“ (NaS 42:42.)
- „Usilujte o vědomosti, dokonce studiem a také vírou.“ (NaS 88:118.)

Když se členové Církve snaží ze všech sil postarat o sebe, a přesto si nedokáží zajistit základní životní potřeby, mají nejprve požádat o pomoc svou rodinu. Pokud to není dostačující, mohou požádat církev. Biskupové a presidenti odboček mohou na pomoc členům použít zdroje z „Pánovy zásobárny“ (viz NaS 82:18–19). Cílem každé pomoci Církve je podpořit členy v tom, aby si dokázali pomoci sami, a povzbuzovat je k tomu, aby pracovali. ■

Další informace jsou uvedeny v Genesis 41; NaS 38:30.

„Všichni jsme zodpovědní za péči o sebe a o svou rodinu v záležitostech časných i duchovních. Pečovat prozíravě znamená, že musíme uplatňovat zásady prozíravého způsobu života: žít radostně v rámci svých příjmů – být spokojeni s tím, co máme, vyvarovat se nadměrného dluhu a pečlivě šetřit a připravovat se na nečekané nepříznivé dny.“

Starší Robert D. Hales z Kvora Dvanácti apoštolů, „Staňte se prozíravým zaopatřovatelem – časně i duchovně,“ *Liahona*, květen 2009, 8.

Na tom, abychom se stali soběstačnými, můžeme pracovat v následujících oblastech:

Duchovní síla: Důvěřujte Pánu; buďte poslušni příkázání; denně se modlete a studujte písmo; služte druhým.

Fyzické zdraví: Buďte poslušni Slova moudrosti; cvičte; dbejte na dostatečný spánek; osvojte si správné zdravotní a hygienické návyky.

Zaměstnání: Pracujte, abyste byli schopni zaopatřit sebe a svou rodinu.

Domácí zásoby: Skladujte čistou pitnou vodu a postupně si vytvořte zásobu potravin, které jíte pravidelně, stejně jako zásobu potravin, které vydrží déle, jako jsou obiloviny a fazole.

Vzdělání: Naučte se číst a psát; osvojte si dovednosti potřebné v zaměstnání a učte se z těch „nejlepších knih“ (NaS 88:118).

ODPOVÍDEJTE NA OTÁZKY

Někteří možná přemýšlejí, zda Svatí posledních dnů shromažďují potraviny. Je pravda, že uskladňujeme potraviny a vodu, abychom se připravili na dobu, kdy by mohly být potraviny a čistá voda vzácné, nedostupné nebo kdy by se rodině nedostávalo finančních prostředků. Ti, kteří mají zásobu potravin, se v nouzových situacích budou cítit bezpečněji, a budou v dobách krize lépe schopni pomoci své rodině a svým sousedům.

Malé a prosté věci

„Malými a prostými věcmi se uskutečňují věci veliké.“ (Alma 37:6.)

PŘIPOMÍNÁME SI ŽIVOT VELIKÁNŮ

Newel K. Whitney (1795–1850)

Obrázek v rámečku vlevo dole: Rytá podobizna Newela K. Whitneyho. Výřez vpravo dole: První patro obchodu Newela K. Whitneyho v Kirtlandu ve státě Ohio, kde byla Škola proroků a konala se zde církevní shromáždění. Dole: Whitneyův obchod.

Newel Kimball Whitney se narodil 5. února 1795 ve Vermontu v USA. Byl nadaným obchodníkem a navázal přátelství a obchodní vztah se Sidneyem Gilbertem. Na počátku svých společných obchodních aktivit často cestovali. Během jedné takové služební cesty do Kirtlandu ve státě Ohio se Newel seznámil s Elizabethou Ann Smithovou. Newel a Ann si byli zasnoubeni po tři roky a v roce 1823 uzavřeli sňatek.

Oba společně hledali pravdu a po určitý čas navštěvovali hnutí Campbellite, které prohlašovalo, že představuje znovuzřízení dávného

křesťanství. Jednou večer se Newel a Ann modlili, „aby zjistili od Pána, jak [mohou] obdržet dar Ducha Svatého“. Ann popsala vidění, které obdrželi v odpověď na svou modlitbu: „Spočinul na nás Duch a dům zahalil mrak. . . . Poté jsme uslyšeli hlas pocházející z mraku, který pravil: „Připravte se na přijetí slova Páně, neboť to přichází.“¹

Krátce po této odpovědi na modlitbu, v říjnu 1830, dorazili do Kirtlandu misionáři Svatých posledních dnů. V listopadu byli Newel a Ann pokřtěni. Jen o několik měsíců později zaklepli na dveře Whitneyových Joseph a Emma

Smithovi. Když Joseph oslovil Newela jménem, Newel si marně snažil vybavit Prorokovo jméno, neboť ho neznal, a tak Joseph odpověděl: „Jsem Joseph, Prorok; modlil jste se o to, abych přijel; nuže, co ode mě potřebujete?“² Smithovi poté zůstali u Whitneyových několik týdnů a v září 1832 jim Whitneyovi obstarali vlastní dům.

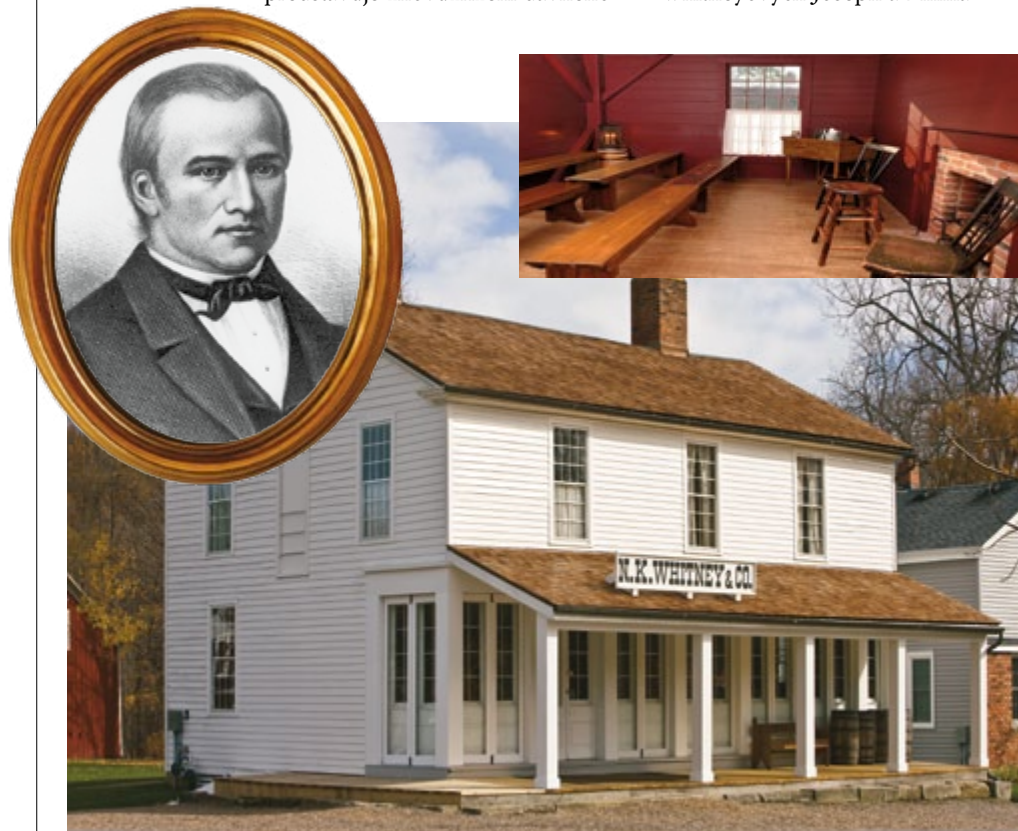
Kromě toho, že Newel poskytl Smithovým místo, kde mohli bydlet, umožnil Církvi používat celé první patro svého obchodu. Ve Whitneyově obchodě pořádali církevní vedoucí shromáždění a byla zde i škola proroků.

V prosinci 1831 byl Newel povolán jako druhý biskup Církve a později sloužil jako vedoucí finančních záležitostí Církve, přičemž pomáhal Církvi spravovat její prostředky a vymanit se z dluhu. Na podzim roku 1838 se Whitneyovi přestěhovali do Far West ve státě Missouri, kde byl Newel znovu povolán biskupem, a o 10 let později přešel s rodinou pláně do Salt Lake City, kde sloužil jako předsedající biskup Církve.

Newel zemřel 24. září 1850 v Salt Lake City na zápal plic.

ODKAZY

1. Elizabeth Ann Whitney, citována v knize Edwarda Tullidge, *The Women of Mormondom* (1877), 41–42.
2. Joseph Smith, citován v: Elizabeth Ann Whitney, „A Leaf from an Autobiography“, *Woman's Exponent*, Aug. 15, 1878, 51.

Dan Jones (1810–1862)

Od zorganizování Církve bylo povoláno již přes milion misionářů, ale Dan Jones byl více, než jen jedním z milionu. President Gordon B. Hinckley (1910–2008) o tomto velšském misionáři řekl: „Pokud jde o počet obrácených, Dan Jones bezpochyby patří mezi pět set nejproduktivnějších misionářů v historii Církve.“¹

Než se z Dana stal misionář, emigroval z Walesu do Spojených států a pracoval jako kapitán na parníku *Maid of Iowa* na řece Mississippi, který přivezl mnoho Svatých posledních dnů do Nauvoa ve státě Illinois. Do Církve vstoupil v roce 1843 a stal se dobrým přítelem Proroka Josepha Smitha.

Danovy misie byly naplněním posledního zaznamenaného proroctví Josepha Smitha. Večer předtím, než byl Prorok Joseph Smith zabit, slyšel pod okny žaláře v Carthage střelbu, a tak se rozhodl spát na zemi. Blízko u něj byl Dan Jones. Prorok se zeptal Dana, zda má strach, že zemře. Dan odpověděl: „Myslíš, že ten čas již nadešel? Nemyslím, že by smrt byla tak hrůzostrašná, když jsme zaměstnání v takovéto věci.“ Joseph poté prorokoval: „Než zemřeš, tak ještě uvidíš Wales a naplníš misii, ke které budeš povolán.“²

Prorokovo zaslíbení se naplnilo v roce 1845, když byl Dan se svou manželkou Jane povolán, aby sloužil ve Walesu. Dan používal svůj talent výřečnosti k tomu, aby učil evangelium s hlubokým přesvědčením. Mluvil plynně velšsky a anglicky, a svědkové zaznamenali, že Dan mluvil tak podmanivě, že si dokázal udržet pozornost posluchačů v jakémkoli z těchto jazyků po dlouhé hodiny.

Během svého pobytu ve Walesu vydával Dan časopisy, letáky a knihy Svatých posledních dnů ve velštině. Pod vedením Dana Jonese založili misionáři ve Walesu 29 odboček a během každého roku jeho první misie pokřtili vždy téměř tisíc lidí. Dan byl povolán na druhou misii do Walesu v roce 1852, a navzdory rostoucímu pronásledování

Církve byly během čtyř let pokřtěny zhruba dva tisíce lidí.

Po svém návratu do Utahu pomohl Dan přivést do Utahu mnoho velšských obrácených. Odhaduje se, že do své smrti ve věku 51 let pomohl přivést na západ Spojených států asi pět tisíc lidí.

ODKAZY

1. Gordon B. Hinckley, „The Thing of Most Worth“, *Tambuli*, Mar. 1994, 8.
2. Joseph Smith, *History of the Church*, 6:601.

Zleva: Portrét velšského misionáře Dana Jonese. Parník, podobný tomu, na němž byl Dan Jones kapitánem, připlouvá do Nauvoa ve státě Illinois. Dan Jones pomáhá velšským emigrantům.

Výuka CUDNOSTI A CTNOSTI

**Matthew
O. Richardson**

Druhý rádce v generálním
předsednictvu Nedělní školy

*Když rodiče
učí své děti
o sexuálních
důvěrnostech,
mohou použít
těchto šest
přístupů.*

Mám tu výsadu setkávat se s mládeží a s mladými dospělými z nejrůznějších společenských vrstev a z nejrůznějších částí světa. Při jedné příležitosti jsem mluvil s jednou zvlášť úžasnou skupinou dospívajících o ctnosti, cudnosti a o mravním životě. Poté, co jsem jim řekl, jak velký dojem na mě udělaly jejich slova, sebedůvěra, vzeřízení a vystupování, jsem se jich zeptal: „Jak to, že dokážete o tak citlivém tématu mluvit tak pohotově, jak to, že odpovídáte s takovou jistotou a že vám to nečiní potíže?“ Jedna mladá žena bez váhání odvětila: „Mám rodiče, kteří mě učí.“ Ostatní souhlasně pokývali hlavou. Tento prostý, ale významný zážitek, podtrhuje, jaký vliv mají rodiče na život svých dětí – a zvláště ve své úloze učít je o ctnosti, cudnosti, sexuálních důvěrnostech a správných mezilidských vztazích.

Naneštěstí mnozí rodiče možná neučí své děti o sexuálních otázkách tak dobře, jak by mohli. Když jsem se například dotazoval 200 aktivních mladých svobodných Svatých posledních dnů, zjistil jsem, že pouze 15 procent považovalo rodiče za prvořadý zdroj informací o sexuálních otázkách. Tito mladí členové uvedli, že se o tomto důležitém tématu dozvídali v první řadě od přátel nebo vrstevníků,

z internetu, z médií, díky zábavnímu průmyslu, příručkám, od členů širší rodiny nebo od vedoucích Církve.

Samozřejmě, že není jednoduché o tomto tématu učit. Jsem ale přesvědčen, že rodiče jsou těmi nejlepšími učiteli, kteří mohou dětem vysvětlit tak posvátné zásady. Níže uvedené přístupy vám pomohou rozvinout jednoduché, účinné a trvalé zásady a zvyky, které podporují účinnou schopnost učit sebe i druhé – a zvláště učit své děti tomu, jak vést ctnostný a cudný život.

S procesem výuky a učení se se má začít brzy. Rodiče, kteří své děti o sexuálních tématech učí efektivně, poznávají, že většina dětí se s těmito tématy setkává v mnohem mladším věku, než to samy děti nebo jejich rodiče očekávají nebo si to přejí. Mnoho dětí je vystaveno tématům se sexuálním obsahem na internetu, když jim je teprve 11 let nebo jsou dokonce ještě mladší. Zábavné pořady, sportovní události, reklamní spoty a dokonce i sociální média čím dál častěji obsahují sexuální obrazy a narážky.

Někteří rodiče se oprávněně ptají: „Kdy mám začít mluvit o záležitostech týkajících se sexuality?“ To závisí na věku a zralosti dítěte i na konkrétní situaci. Když rodiče s modlitbou a pečlivě sledují chování svých dětí, pozorně jim naslouchají a věnují čas tomu, aby zvážili a rozpoznali, kdy a čemu mají učit, duchovní vedení se dostaví. Vzpomínám si například, jak se mě syn ptal na něco ohledně lidské anatomie, když mu bylo sotva pět let. Ačkoli to bylo trochu znervózňující, bylo jasné, že nastala ta správná chvíle o tom mluvit. Když jsem ale přemýšlel o tom, jak odpovědět, jasně jsem si uvědomoval, že to *nebyla* ta správná chvíle na to, abych se synem

probral každé téma týkající se sexuality.

Proces výuky a učení se má probíhat

často. Učení se je spíše proces než jedna jediná událost. Když se lidé dostanou na téma výuky dětí sexuálním důvěrnostem nebo jiným, s tím spojeným otázkám, často hovoří o „onom rozhovoru“. Ať již to tak myslí či nikoli, tento slovní obrat naznačuje, že rodiče o tomto tématu s dětmi mluví pouze jednou. To ale není ten nejúčinnější způsob, kterým se dítě učí. Spasitel vysvětlil, že se učíme „řádku za řádkou, předpis za předpisem“. (2. Nefi 28:30.) Naše výuka bude úspěšnější, když se k tomuto tématu budeme s dětmi průběžně vracet, zatímco budou dospívat. Rodiče, kteří rozumí této zásadě, se připravují duševně, emocionálně a duchovně, aby mohli učit své děti o tématech týkajících se sexuality během jejich dětství a dospívání.

Efektivní proces učení se a výuky závisí na vztahu mezi učitelem a žákem.

Pokud jde o to, jak učit děti o tématech týkajících se sexuality, většina rodičů si téměř výhradně dělá starosti s tím, co mají říci. I když i to je důležité, efektivní výuka a učení se znamená mnohem více než jen vysvětlování a sdělování obsahu. To, jak rodiče přistupují k výuce svých dětí, může být ve skutečnosti mnohem důležitější, než to, co vlastně mohou říci. Výzkumy ukazují, že rodiče, kteří s dětmi mluví otevřeně, vyjadřují jim lásku a zájem a aktivně se angažují v jejich životě, mají na své děti největší vliv, pokud jde o probírání témat týkajících se sexuality.¹

Poznámky mladých Svatých posledních dnů z mého neformálního dotazníku se opakovaně zaměřovaly na to, že by si mladí přáli, aby jejich rodiče byli otevřenější či ochotnější mluvit o tématech, které souvisejí se sexualitou. Tito mladí dospělí podle svých slov nejen chtěli, aby se rodiče do tohoto procesu zapojovali, ale také si přáli, aby rodiče „mluvili

Rodiče, kteří s dětmi mluví otevřeně, vyjadřují jim lásku a zájem a aktivně se angažují v jejich životě, mají na své děti největší vliv, pokud jde o probírání témat týkajících se sexuality.

spíše s nimi, než aby jen mluvili *na* ně“. Přáli si, aby tyto rozhovory byly „přirozené“, „normální“, „příjemné“ a méně „neobratné“. To by mělo rodiče motivovat k tomu, aby se více snažili být pro své děti přístupnými a dostupnými a aby se chovali přirozeně a klidně, bez ohledu na to, s jakým tématem, v jaké situaci nebo dokonce v jaké chvíli se na ně děti obrátí. Chtějí-li se rodiče naučit efektivně učit své děti o tom, co je nejdůležitější, musejí jednat tak, aby pomohli dětem pocítit, že mohou bez problémů a s důvěrou mluvit o jakémkoli tématu – a zvláště o tématech osobních.

Proces výuky a učení se je nejefektivnější tehdy, když jde o aktuální téma ze skutečného života. Výuka o sexuálních důvěrnostech může, v závislosti na našem přístupu, vyznít neobratně, nerealisticky, neprakticky či dokonce jako kázání. Klíčem k úspěchu je uvědomit si, že většina otázek či nejasností, které děti mají, jsou reakce na situace a postřehy ze skutečného života. Když svým dětem věnujeme pozornost, nasloučáme jim a pozorujeme je, poznáme, čemu je zapotřebí je učit.

Například filmy, různé životní styly, módní výstřelky, televizní pořady, reklamy nebo texty písní nabízejí hojnost příležitostí k diskuzím o mravních měřítkách. Další příležitosti se naskytanou, když budeme sledovat, jaké vztahy mají naše děti s druhými a jak s nimi jednájí, jak se naše děti i jejich vrstevníci oblékají, jak mluví, jak moc je přitahují osoby opačného pohlaví a také jak různě se popisují měřítkem cudnosti a mravnosti ve společnosti. V reálném životě existuje mnoho příležitostí mluvit s dětmi o mravnosti a ctnosti.

Možná tou nejdůležitější stránkou výuky v reálném životě je snaha rodičů být příkladem cudnosti, umírněnosti a ctnosti v jejich vlastním životě. Děti budou ochotněji naslouchat radám svých rodičů a řídit se jimi, když se tyto rady zakládají na dobrém příkladu samotných rodičů.

Totéž platí i opačně. Starší Robert D. Hales

*Když svým
dětem věnujeme
pozornost,
nasloučáme
jim a
pozorujeme je,
poznáme, čemu
je zapotřebí
je učit.*

z Kvora Dvanácti apoštolů řekl: „V mnoha ohledech naše skutky hovoří hlasitěji než naše slova. President Brigham Young (1801–1877) učil: „Máme [svým dětem] dávat příklad, který si přejeme, aby napodobovaly. Uvědomujeme si to? Jak často vidíme rodiče dožadující se od dítěte, nebo od dětí, poslušnosti, dobrého chování, laskavých slov, příjemných pohledů, sladkého hlasu a zářivého zraku, a přitom sami jsou plni hořkosti a hubování! Jak je to rozporuplné a nerozumné! Děti si všimnou těchto nesrovnalostí v našem chování a možná tím budou omlouvat své vlastní podobné jednání.“²

Žáci se učí nejlépe tehdy, když rozumí tomu, čemu je učitelé učí. Až příliš mnoho dospívajících a mladých dospělých vyjadřuje zklamání z toho, že jejich rodiče a dokonce i vedoucí Církve mají sklon používat „kódová slova“ a náznaky, které ale ve skutečnosti vyvolávají více otázek než odpovědí a více stresu než úlevy. To platí obzvláště v případech, kdy se jedná o sexuální témata.

Když jsem sloužil jako biskup ve sboru pro mladé svobodné dospělé, často se mě členové ptali, co znamená „petting“. Moji věrní členové sboru se od malička učili, že se nemají zapojovat do „pettingu“, ale nikdo je nikdy neučil, co to vlastně „petting“ znamená. Bylo pro ně těžké držet se pokynů, jejichž významu nerozuměli.

President Marion G. Romney (1897–1988), první rádce v Prvním předsednictvu, vysvětlil, že nestačí jen učit druhé tak, aby rozuměli, ale musíme učit i tak, aby nikdo něčemu nerozuměl špatně.³ Místo toho, abychom používali „kódová slova“ nebo dokonce slangové výrazy, naše výuka bude úspěšnější, když budeme používat správné a vhodné termíny. Toto podporuje porozumění a pěstuje vzájemnou úctu.

Povšimněte si, jak efektivně starší Richard G. Scott z Kvora Dvanácti apoštolů učil o mravních zásadách a měřítkách. Řekl: „Jakákoli sexuální důvěrnost mimo manželský svazek

– tím mám na mysli úmyslný kontakt s posvátnými intimními částmi těla jiného člověka, ať již oblečenými, či nikoli – je hřích a je Bohem zakázána. Přestupkem je také záměrné vyvolávání těchto pocitů ve svém vlastním těle.“⁴

Máme-li učit efektivně, musíme zajistit, aby ti, které učíme, našim slovům rozuměli. Velmi užitečné jsou jednoduché otázky jako například: „Odpovědělo to na tvou otázku?“ nebo „Vysvětlil jsem to dobře?“ nebo „Chceš se zeptat na něco dalšího?“

Žáci prožijí obrácení tehdy, když učitelé propojí svá slova s věčnými zásadami a měřítky. Efektivní výuka evangelia nastává tehdy, když místo toho, abychom se zaměřovali jen na dotyčné „skutečnosti života“, propojujeme tyto skutečnosti se „skutečnostmi života věčného“. Když například mluvíme o těle, můžeme mluvit o tom, jak naše tělo stvořil milující Nebeský Otec a jak máme přistupovat k Jeho stvoření s úctou a v souladu s Jeho očekáváním.

I když se svět utápí v nemorálnosti, přesto existuje naděje pro budoucí generace. Tato naděje spočívá v rodičích, kteří s vynaložením svého nejlepšího úsilí učí nastupující pokolení tomu, že má být ctnostné a cudné. Rodiče, kteří učí své děti vést ctnostný a cudný život, se snaží prohlubovat své porozumění a zdokonalovat své výukové dovednosti. Díky této snaze poznají, že „Pán zvelebí [jejich] schopnosti, pokud [budou] učit tak, jak přikázal“. Koneckonců toto je „práce lásky – možnost pomáhat druhým, aby spravedlivě používali svobodu jednání, aby přišli ke Kristu a aby obdrželi požehnání věčného života“.⁵ ■

ODKAZY

1. Viz Bonita F. Stanton a James Burns, „Sustaining and Broadening Intervention Effect: Social Norms, Core Values, and Parents“, v *Reducing Adolescent Risk: Toward an Integrated Approach*, ed. Daniel Romer (2003), 193–200.
2. Robert D. Hales, „Our Parental Duty to God and to the Rising Generation“, *Liahona*, Aug. 2010, 74.
3. Viz Jacob de Jager, „Let There Be No Misunderstanding“, *Ensign*, Nov. 1978, 67.
4. Richard G. Scott, „Závažné otázky, závažné odpovědi“, *Liahona*, září 1997, 31.
5. *Učení – není větší povolání* (1999), 4.

Možná tou nejdůležitější stránkou výuky v reálném životě je snaha rodičů být příkladem cudnosti, umírněnosti a ctnosti v jejich vlastním životě.

Výuka SPRAVEDLIVOSTI V RODINĚ

Pro rodiče je zodpovědností a požehnáním učit a školit své děti, aby vedly spravedlivý život.

**Starší
Delbert L. Stapley
(1896–1978)**

Kvorum Dvanácti apoštolů

Delbert L. Stapley se narodil 11. prosince 1896 v Arizoně v USA. 5. října 1950 byl ustanoven členem Kvora Dvanácti apoštolů a v tomto kvoru sloužil až do své smrti 19. srpna 1978. Tento proslov byl pronesen na zasvěcujícím shromáždění na Univerzitě Brigham Younga 1. února 1977. Úplný text proslovu v angličtině najdete na internetových stránkách speeches.byu.edu.

Rodiče mají příležitost učit své malé děti a formovat jejich charakter ještě předtím, než má Satan moc je pokoušet, a předtím, než dosáhnou věku osmi let a stanou se odpovědnými před Bohem. ... Pán rodičům dopřál tyto drahocenné roky, první roky života dítěte, kdy děti nejsou odpovědné za to, co řeknou nebo udělají. Pro rodiče je zodpovědností a požehnáním učit a školit své děti, aby vedly spravedlivý život.

Nejúčinnější způsob, jak učit v rodině spravedlivosti a náboženství, je příkladem. Doufejme, že rodiče již vedou dobrý a čistý

život, a budou tudíž moci užitečně použít příklad svého života při výuce a školení svých dětí. [President David O. McKay (1873–1970) učil:] „Pokud chcete naučit víře v Boha, sami v Něj projevujte víru; pokud chcete naučit modlitbě, sami se modlete; ... pokud chcete, aby vaše děti byly umírněné, pak sami nebudte neumírnění; pokud chcete, aby vaše dítě vedlo život naplněný ctností a sebeovládáním a život dobré pověsti, pak pro něj buďte ve všech těchto věcech dobrým příkladem.“¹ Budete-li tak činit, bude mít veškeré toto učení na vaše děti větší vliv; a díky vedení, které obdržely od rodičů, budou schopny opevnit se vůči pokušením Satana, jehož cílem je zničit jim život, až dosáhnou věku odpovědnosti. Rodiče mají povinnost být takovými, jakými by chtěli, aby se staly jejich děti, pokud jde o zdvořilost, upřímnost, umírněnost a odvalu dělat vždy to, co je správné. Příkladem je mnohem mocnější než slova.

Každodenní rodinný život má být v souladu se zásadami a měřítky naší Církve. I naše obchodní jednání má být v souladu s naším náboženstvím. Děti dokáží rychle odhalit neupřímnost. John Milton řekl, že pokrytectví je jediný hřích, který lze skrývat před každým, kromě samotného Boha. Děti jsou ale vnímavé vůči špatnostem a nesnáší neupřímnost a předstírání. Víme, že na děti má mnohem větší vliv kázání, která jim dáváme tím, jak žijeme, než kázání, která pronášíme slovy. Rodiče se mají ke svým dětem vždy chovat čestně, mají dodržovat to,

co jim slíbí, a mají vždy mluvit pravdu. Zásadový rodič získá důvěru svého dítěte. Když dítě pocituje, že si vážíte jeho důvěry a že ji oplácíte, neporuší ji ani nepřinese hanbu vašemu jménu. ...

Rodiče nemají mít nikdy spory v přítomnosti svých dětí. Někdy spory vyvstanou v důsledku snahy dítě napravit nebo ukáznit. Jeden rodič vytýká chyby; ten druhý protestuje. Tím je však sjednocený vliv rodiny, pokud jde o dotyčné dítě, zmařen. Je třeba, aby rodiče byli jednotni v tom, po jaké cestě chtějí, aby se jejich dítě vydalo; jinak se může stát, že bude zmatené a vydá se po cestách nesprávných. Richard L. Evans řekl: „Nejednotnost mezi rodiči je nerozumná, matoucí a oslabuje základy rodiny. Ti, u nichž dítě hledá vedení, musejí být v tom, jaké vedení poskytují, jednotní.“² Víme, že děti citlivě vnímají nálady a atmosféru v rodině; dokáží vnímat napětí a neshody, které nedokáží vždy pochopit nebo popsat. ...

Dítě má právo pocítovat, že jeho domov je útočiště, místo, kde nachází ochranu před nebezpečími a zlovolnostmi vnějšího světa. A k tomu, aby tato jeho potřeba byla naplněna,

je zapotřebí rodinná jednota a celistvost. Domov je jediným místem, kde lze v tomto životě najít opravdové a trvalé štěstí. Je možné učinit domov kouskem nebe; nebe si vskutku představuji jako pokračování ideálního rodinného života zde na zemi.³ ...

Evangelium, kterému učíme, je pravdivé. Kristus žije, Bůh žije, a pro všechny Jeho věrné a oddané děti jsou v nebi připravovány vznešené příbytky. Již nyní si naplánujte, jaký domov a jakou rodinu si přejete vytvořit a jak budete naplňovat potřeby svých dětí, abyste je udrželi na cestě spravedlivosti, která rodinu vede k věčnému životu v celestiálním domově. Bůh vám všem žehnej, bratři a sestry. Myslím, že chápete, že většina z toho, co bylo řečeno, se týká vás. Kvůli dětem, které přicházejí požehnat vašemu životu, je nesmírně důležité, abyste si uspořádali domov posvátným způsobem a abyste v něm posvátným způsobem žili. ■

Psaní velkých písmen a interpunkce upraveny podle současných norem.

ODKAZY

1. David O. McKay, *Secrets of a Happy Life*, comp. Llewelyn R. McKay (1967), 11.
2. *Richard Evans' Quote Book* (1975), 23.
3. Viz David O. McKay, *Gospel Ideals* (1953), 490.

Dítě má právo pocítovat, že jeho domov je útočiště, místo, kde nachází ochranu před nebezpečími a zlovolnostmi vnějšího světa. A k tomu, aby tato jeho potřeba byla naplněna, je zapotřebí rodinná jednota a celistvost.

POMÁHEJTE MLÁDEŽI ZÍSKÁVAT DUCHOVNÍ ZÁŽITKY

Nikdo nemůže nutit mladé, aby měli duchovní zážitky, ale tito rodiče a vedoucí zjistili, že existuje mnoho možností, jak podporovat zážitky, které vedou k obrácení.

Když se Vjačeslav a Zoja Gulkovi z Ukrajiny začali zajímat o Církev, jejich 13letá dcera Kira z toho nebyla vůbec nadšená. Odmítala se účastnit misionářských lekcí a když zjistila, že k nim jdou na návštěvu misionáři, „demonstrativně zavírala dveře svého pokoje“, vzpomíná její matka.

Bratr a sestra Gulkovi, kteří se rozhodli do Církve vstoupit, měli dojem, že kdyby jen nějak umožnili Kíře pocítit Ducha, možná by se to dotklo jejího srdce. A protože svědectví sestry Gulkové se začalo rodit ve chvíli, kdy se zúčastnila křtu někoho jiného, požádala Kiru, aby přišla na její křest – jen aby jí pomohla převléknout se po křtu do suchého oblečení. K jejímu překvapení Kira souhlasila.

„A stalo se!“ vzpomíná sestra Gulková. „Nebeský Otec zapůsobil vskutku zázračným způsobem.“ Kira skutečně pocítila Ducha a týden po křtu svých rodičů souhlasila s tím, že

se setká s misionáři. Začala číst Knihu Mormonu. O několik týdnů později si sestra Gulková všimla kousku papíru, který visel nad Kiřiným stolem – byla na něm napsána slova 2. Nefiho 2:25. Dva a půl měsíce po svém křtu se Gulkovi zúčastnili křtu své dcery. Nyní, 20 let poté, je Kira vdaná. Společně s manželem Davem byli zpečetěni v chrámu a vychovávají v evangeliu dva syny. Kira sloužila a slouží věrně v mnoha povoláních a je v Církvi stále aktivní.

Zoja Gulková říká, že díky tomuto zážitku se naučila něčemu velmi důležitému, co platí pro rodiče, kteří vyrůstali celý život v Církvi, stejně jako pro ni a pro jejího manžela, kteří byli novými členy – že rodiče a vedoucí nemohou nutit své děti, aby přijaly evangelium, ale *mohou* je zvát na taková místa a připravovat pro ně takové zážitky, aby mladí lidé mohli získat vlastní duchovní zážitky. Tyto zážitky pak mohou postupně vést k jejich obrácení.

Jak ale nejlépe připravovat takové zážitky? Rodiče a vedoucí z různých koutů světa vyprávějí o tom, jak se jim to daří.

Dávejte mládeži příležitosti ke službě

Ve sboru Granja Viana v kůlu São Paulo Brazil Cotia byla vysoká míra aktivity mladých

Používejte novodobé příklady a vztahujte je na slovo Boží a na život mladých.

mužů. Jejich vedoucí si ale všimli toho, že někteří z nich zápolili s osobními těžkostmi a měli problémy s plněním kněžských povinností.

Poté, co se spolu členové biskupstva a vedoucí Mladých mužů radili, rozhodli se zaměřit více jejich akcí a činností na službu a méně na zábavu. Mezi to patřily i návštěvy méně aktivních členů, zapojení se do hlásání evangelia s misionáři na plný úvazek a vykonávání obřadu svátosti pro členy sboru, kteří nemohou opouštět domov. Tyto činnosti umožnili mladým mužům jednat podle zásad, kterým se učili v semináři a v neděli. (Viz 2. Nefi 2:26.)

Jeden vedoucí kněžství poznamenává, že časem se „díky těmto duchovním činnostem mladí muži velmi změnili“.

„Byli jsme překvapeni, když jednou během postní neděle všichni naši mladí muži vydávali svědectví,“ říká. A mnozí z nich

přítom se slzami v očích mluvili o úžasných pocitech, které při těchto příležitostech měli. Jeden mladý muž se podělil o zážitek s žehnáním svátosti pro jednoho staršího člena našeho sboru, který je již tři roky upoután na lůžku. Jeho manželka, věrná členka Církve, přivítala naše mladé muže s radostí a s nadějí. Po obřadu se s nimi podělila o to, jak moc je v životě díky evangeliu šťastná – navzdory velkým problémům a těžkostem, se kterými se potýká. Mladí muži pociťovali Ducha a poznali, jak důležité je evangelium v životě druhých. Tento zážitek byl tak mocný, že na něj budou vzpomínat mnoho let – a možná celý život.“

Vedoucí kněžství poznamenal, že žádnou takovou reakci neviděl po „fotbalovém zápasu nebo zábavném večeru Vzájemného sdružení“. Tato zkušenost ho podle jeho slov naučila tomu, jak důležité je podporovat takové zážitky, při nichž mohou mladí lidé pociťovat Ducha.

„Společenské akce jsou důležité,“ pokračuje. „Ale duchovní zážitky jsou naprosto zásadní pro to, aby si mladí lidé vybudovali vlastní svědectví.“

Každou neděli sestra Delphine Letortová, presidentka Mladých žen ve sboru Rennes ve francouzském křtu Angers, rozdala každé přítomné mladé ženě papírovou kartičku a požádala ji, aby si vybrala vrstevníka, který nebyl na shromáždění, a něco mu nebo jí napsala. Mladé ženy psaly o lekci, kterou ten týden měly – o tom, co se naučily, nebo co je inspirovalo –, a také připojily osobní přátelský pozdrav. Pak sestra Letortová nebo jedna z jejích rádkyň poslala kartičky poštou těm, kteří na shromáždění nebyli.

Sestra Letortová říká, že tato činnost byla jednoduchá, ale efektivní – nejen díky tomu, že ti, kteří nepřišli, poznali, že na ně někdo pamatuje, ale i díky tomu, že ty, které vzkazy psaly, více myslely na druhé.

„Skrze malé věci přicházejí velké zázraky,“ říká. (Viz Alma 37:6.) „Vidíme to na vlastní oči. Mladým ženám to dodává sebedůvěru a tyto zkušenosti přispívají i k prohloubení jejich svědectví.“

Napojte mládež na slovo Boží

Alma učil, že kázání slova Božího má mocný účinek. (Viz Alma 31:5.) David Elmer, vedoucí Mladých mužů z Texasu (USA), si toto uvědomoval a chtěl pro mladé muže, které vedl při dobrodružné skautské výpravě, připravit smysluplné zážitky, které by jim pomohly připravit se na budoucí život.

Bratr Elmer s modlitbou přemýšlel o tom, o co by se s nimi mohl podělit, a pocítil inspiraci použít proslav staršího Neila L. Andersena z Kvora Dvanácti apoštolů. Na výletě je bratr Elmer učil z tohoto poselství a podělil se i o příběh, který starší Andersen vyprávěl o Sidneym Goin-govi, novozélandském úspěšném hráči rugby, který přerušil sportovní kariéru kvůli tomu, aby mohl sloužit na misi. „Vaše misie bude posvátnou příležitostí přivádět druhé ke Kristu a pomáhat jim připravovat se na Spasitelův Druhý příchod,“ řekl starší Andersen.¹

Podle slov bratra Elmera to byl velmi mocný zážitek, protože při výuce použil slova žijícího proroka. Na konci zasvěčujícího shromáždění, které pořádali, se všichni mladí muži a vedoucí podepsali na rugbyové míče na znamení slibu, že budou sloužit na misi. Tyto míče také představovaly hmatatelnou připomínku toho, o čem se učili a co pocítovali. Mnozí otcové a vedoucí si pak onoho večera povídali s mladými muži o tom, jak misie ovlivnila jejich život.

„Náš Bůh je Bohem osobním; On zná svou mládež,“ říká bratr Elmer. „Vím o jejich životě a těžkostech a o tom, čím tito mladí procházejí. Nikdy nevíte, jak právě působí v jejich životě. Takže my, jakožto vedoucí, připravujeme a zajišťujeme prostředí, v němž mohou pocítovat Ducha. A to můžete dělat pomocí písem a pomocí slov proroků, ale ten, kdo působí v jejich srdci, je Pán, nikoli my.“

Bud'te důslední

Bratr Elmer říká, že by rád, aby si mladí muži z onoho výletu pamatovali něco dalšího – že důsledně studovali evangelium.

Učte pomocí slov žijících i dávných proroků.

„Měl jsem pocit, že součástí mé zodpovědnosti je připravit pro ně zážitky, při nichž by mohli pocítovat Ducha, a pokud jsem toho chtěl dosáhnout, musel jsem se na to připravit,“ říká. „Starší David A. Bednar učil o tom, že si máme v životě vytvářet duchovní vzorce chování – například studium písem, modlitbu a rodinný domácí večer.² A když jsme onen týden trávili mimo domov, udrželi jsme si své duchovní vzorce chování. Modlili jsme se jako skupina. Pověřili jsme mladé muže, aby se ráno podělili o desetiminutovou duchovní myšlenku, a jejich vedoucí a otcové si připravili zasvěčující shromáždění na večer.“

Důležité bylo, že i když jsme byli daleko od domova a dělali jsme něco jiného, než co obvykle děláme, naše duchovní vzorce chování se nepřerušily. Mladí muži si mohou či nemusejí pamatovat konkrétní lekce, ale doufám, že si budou pamatovat tyto vzorce chování, které jsme zachovávali tím, že jsme měli zasvěčující shromáždění, modlitbu a studium písem.“

Myra Bocobo Garciová z Filipín si také uvědomuje, jakou hodnotu má důslednost, a ví, že výuka začíná

Nacházejte při každodenních činnostech momenty vhodné pro výuku.

v rodině. Společně s manželem Edwinem mají tři syny a šest dcer ve věku od 8 do 22 let a každý z nich se účastní různých vhodných činností. I když to může znamenat, že mnoho z nich musí být každou chvíli někde jinde, rodina se usilovně snaží o to, aby pravidelně večereli společně.

„Vaření, příprava jídla a společná zasednutí k jídlu jsou jedním z nejlepších způsobů, jak shromáždit naše děti,“ říká sestra Garciová. A dodává, že čas k jídlu je příležitostí k obnovení sil, k posílení vzájemných vztahů a k uvědomění si Pánových požehnání.

Využívejte stávající příležitosti k tomu, abyste učili a naslouchali

Jocelyn Fieldenová z Nového Skotska v Kanadě říká, že ta nejdůležitější ponaučení, která získala při výchově šesti dětí, kterým je nyní od 20 do 30 let, se netýkají jen přímé

výuky, ale také „vytváření prostředí, v němž se děti mohou samy učit pravdivým věcem“.

„Nespěchejte s tím, abyste se ve všem rozhodovali za ně nebo abyste zodpověděli všechny jejich otázky,“ říká. Místo toho doporučuje, aby se děti vedly k tomu, „aby hledaly vedení a odpovědi v písmech nebo v radách našeho proroka“. A dodává: „A buďte připraveni na diskuzi o tom, co zjistíte.“ Kromě toho, když se jí děti na něco zeptají, někdy odpovídá tím, že se jich sama zeptá: „Co myslíš, že bys měl dělat?“

„Důvěřujte tomu, že se budou rozhodovat správně,“ říká. „Když pomáháme svým dětem naučit se rozpoznávat Ducha v jejich životě během mnoha momentů, které s nimi každý den prožíváme a kdy je něčemu můžeme učit, a když poznávají, jaké pocity nám Duch přináší, bude je to podněcovat k tomu, aby usilovaly o další duchovní zážitky, a díky tomu posílí své svědectví o tom, že Nebeský Otec a Jeho Syn Ježíš Kristus skutečně existují. Vyvolává to řetězovou reakci – čím více pocítují světlo a útěchu, které Duch přináší, tím více po tom budou toužit a tím více se budou snažit dělat to, co jim do života bude přinášet více Ducha.“

Ihned dodává, že zásady, které v jejím rodinném životě fungují, jsou zásady, o kterých vedoucí Církve učí opakovaně. Například říká, že zatímco některé příležitosti k výuce se mohou naskytnout během formálních diskuzí, které probíhají během rodinného domácího večera, rodinného studia písem a rodinné modlitby, rodiče mohou být vedeni Duchem, aby vyhledávali momenty vhodné pro výuku.³

„Procházka, cesta autem na různé akce, házení na basketbalový koš, společná rodinná jídla, společná práce, zpěv a služba druhým – to jsou jen některé příklady činností, kdy se v naší rodině naskytla příležitost k výuce evangelia,“ říká. „Rozhovory

Jak jsem zůstal silný v evangeliu

Tua Rogers

Byl jsem pokřtěn, když mi bylo dvanáct, a mnoho let jsem byl ve své rodině jediným členem Církve. Nebylo to vždy snadné, ale naštěstí jsem byl požehnan dobrými vedoucími, kteří mi pomáhali učit se naukám evangelia a používat tyto nauky pro osobní posílení a zdokonalení. Díky mému rozhodnutí zůstat věrný tomu, čemu věřím, jsem byl svědkem velkých požehnaní, která přicházela do mého života, a mnohem později i do života členů mé rodiny.

Níže je uvedeno několik příkladů toho, co mi pomáhalo zůstat silným v evangeliu:

- Držte se nablízku Nebeskému Otci skrze modlitbu a studium písem. On si je vědom toho, v jaké situaci se právě nacházíme. Když se Mu držím nablízku, pomáhá mi to pamatovat na to, kdo jsem.
- Následujte rady církevních vedoucích. V osobním životě jsem byl svědkem pravdivosti rad proroků a apoštolů.
- Pamatuje na to, že žítí podle evangelia vytváří lepší život nyní i na věčnosti. Toto mi pomáhalo

udržet si svá měřítka a víru.

Vedoucí mě povzbuzovali k návštěvě chrámu, což mi pomáhalo získat vizi věčného života.

- Obklopte se dobrými přáteli, kteří mají stejná měřítka jako vy. Mám to požehnaní, že jsem měl dobré přátele, díky nimž bylo snadné se správně rozhodovat a uchovávat si víru.
- Zůstaňte nablízku své rodině. Měl jsem rád svou rodinu a chtěl jsem si s nimi vybudovat pevné vztahy.
- Prožívejte život aktivně. Držte se měřítek a účastněte se církevních programů. Pomohou vám projevovat víru a správně se rozhodovat. Díky dobrým rozhodnutím je život často snazší, a vždy je šťastnější.

o tématech z evangelia se často přirozeně naskýtají tehdy, když jsme zapojeni do jiných činností.“

Společně usilujte o společný cíl

Když se KaYan Danise Moková krátce po absolvování Univerzity Brigham Younga–Havaj vrátila domů do Hongkongu, byla povolána presidentkou Mladých žen. Zatímco si zvykala na to, že je doma, začala pracovat na profesní dráze a pokračovala v postgraduálním studiu, upřímně se modlila o inspiraci, aby dokázala pomoci mladým ženám, se kterými pracovala, získat svědectví, které by je připravilo na budoucnost.

Jednou v neděli, když sestra Moková učila o věčném náhledu, pocítila nabádání číst Knihu Mormonovu s jednou mladou ženou, která byla toho dne náhodou jako jediná mladá žena na shromáždění.

„S rádkyní jsme rychle zareagovaly a s touto mladou ženou jsme si daly za cíl, že budeme společně číst Knihu Mormonovu, dokud ji celou nepřečteme,“ říká sestra Moková. „Ona tuto výzvu bez váhání přijala, protože jsme chtěly splnit náš cíl společně.“

Od toho okamžiku sestra Moková, její rádkyně a tato

mladá žena spolu komunikovaly na Facebooku a pomocí SMS zpráv si vzájemně připomínaly, že mají číst, a dělily se o své poznatky.

Sestra Moková říká, že byla svědkem podivuhodné změny v životě této mladé ženy, a tato změna vyplývala z jejího studia písem. A tím, jak sestra Moková četla písmo při každodenní cestě do práce vlakem, i ona pro sebe získala požehnaní. „I já jsem pocítovala Ducha a získávala jsem odpovědi na modlitby, zatímco jsem šla dál životem,“ poznamenává.

„Z vlastní zkušenosti vím, že někteří mladí lidé si dělají starost s tím, zda mohou získat svědectví a mít duchovní zážitky jako ostatní, a nejsou si jisti, zda je to možné,“ dodává. „Tím, že o něco usilujeme společně, je svými skutky ujišťujeme o tom, že to skutečně funguje a že pro ně budeme na každém jejich kroku oporou.“ ■

ODKAZY

1. Neil L. Andersen, „Připravujte svět na Druhý příchod“, *Liahona*, květen 2011, 50.
2. Viz David A. Bednar, „Pilnější a starostlivější v domově“, *Liahona*, listopad 2009, 17–20.
3. Viz např. Robert D. Hales, „Naše povinnost vůči Bohu – poslání rodičů a vedoucích ve vztahu k dorůstajícímu pokolení“, *Liahona*, květen 2010, 95–98; David A. Bednar, „Pilnější a starostlivější v domově“, *Liahona*, listopad 2009, 17–20.

Starší Paul B. Pieper

Sedmdesátník

KNIHA ALMOVA – PONAUCENÍ PRO DNEŠNÍ DOBU

Nefitě věrně vytrvali ve zkouškách ve své době a jsou důkazem toho, že Pán nám poskytne potřebná požehnání a ochranu, abychom úspěšně zvládali těžkosti i v době dnešní.

Král Mosiáš na konci svého kralování navrhl, aby monarchie byla nahrazena systémem soudců, které by volil lid. Navrhovaný systém měl být založen na Bohem daných zákonech, které by spravovali soudcové, kteří měli být vybráni lidem.

Základem navrhovaného systému byla zásada svobody jednání – jednotlivci, nikoli král, by přijali zodpovědnost jednat v souladu se zákonem a také odpovědnost s tím spojenou. Vzhledem k tomu, že „není obvyklé, aby hlas lidu požadoval něco, co by se protivilo tomu, co je správné“ (Mosiáš 29:26), tento systém by poskytoval větší ochranu práv jednotlivců a zajišťoval by kolektivní spravedlivost celé společnosti.

V reakci na Mosiášův návrh se lidé „počali

... převelice starati, aby každý člověk v celé zemi měl stejnou příležitost; ano, a každý člověk vyjádřil ochotu zodpovídati za své vlastní hříchy“. (Mosiáš 29:38.)

Knihy Almovy obsahuje záznam o historii těchto lidí během 40letého období, které nastalo poté, co lidé tento navrhovaný systém přijali. Poslední kapitoly Almovy záznamu, kapitoly 43 až 62, popisují období velkých výzev a zkoušek. Během této krátké 19leté etapy lidé čelili vnitropolitickým těžkostem, vnějším hrozbám a téměř neustále ozbrojenému konfliktu.

Dvakrát byl vládní systém zevnitř ohrožen lidmi, kteří se snažili ustanovit sami sebe králem a odepřít lidem právo vybírat si své vedoucí představitele a svobodně uctívat

*Spravedliví Nefité
byli navzdory
všem problémům
schopni čerpat sílu
ze skutečnosti, že
jednali na základě
správných motivů.
Jejich jediným zá-
měrem bylo bránit
„sebe a své rodiny
a své země, svou
vlast a svá práva
a své náboženství“.*

Boha. Zároveň se lidé museli bránit mnoha vnějším útokům Lamanitů, kteří byli odhodláni zničit nefitskou vládu a uvést Nefity do poroby.

Ekonomické rozvraty spojené s těmito rozmanitými těžkostmi, ačkoli nejsou konkrétně zmiňovány, byly pro lidi pravděpodobně velkým problémem. Když Mormon sestavoval tento posvátný záznam, měl dojem, že má toto období popsat podrobně. Kdyby stejně podrobně popisoval i ostatních tisíc let nefitské historie, Kniha Mormonova by ve skutečnosti obsahovala více než 2 500 stránek!

President Ezra Taft Benson (1899–1994) učil:

„Kniha Mormonova ... byla napsána pro naši dobu. Nefité tuto knihu nikdy neměli; v dávných dobách ji neměli ani Lamanité. Byla zamýšlena pro nás. ... S inspirací Boha, jenž vidí všechny věci od počátku, [Mormon] zkrátí známou vytvářené během staletí a vybral příběhy, proslovy a události, které nám mohou nejvíce pomoci. ...

Máme se neustále ptát sami sebe: „Proč Pán inspiroval Mormona (nebo Moroniho nebo Almu), aby toto zahrnul do svého záznamu? Čemu se z toho mohu naučit, aby mi to pomohlo žít v této době a v tomto věku?“¹

V dnešní době se Svátí posledních dnů po celém světě v mnoha případech setkávají s totožnými problémy, kterým čelili i Nefité během tohoto období své historie – patří mezi ně i snahy upírat členům právo na uctívání Boha a otevřeně mluvit o důležitých otázkách ve společnosti, v níž žijí. Někteří Svátí posledních dnů již zažili hrozby vnějšího útoku a konflikty se silami, které chtějí zničit jejich národ a svobodu.

Nefité byli našťastí schopni překonat své těžkosti díky velkému úsilí, obětem a pomoci od Pána. Několik ponaučení plynoucích z toho, jak úspěšně zvládali své těžkosti, nám může posloužit jako vodítko a může nám dodat odvalu, když se potýkáme s těžkostmi v dnešní době.

1. Uchovávejte si správné touhy a motivy.

Spravedliví Nefité byli navzdory všem problémům schopni čerpat sílu ze skutečnosti, že jednali na základě správných motivů. Jejich jediným záměrem bylo bránit „sebe a své rodiny a své země, svou vlast a svá práva a své náboženství“. (Alma 43:47.) Přáli si zachovat si

svobodu jednání – právo jednat spravedlivě a zodpovídat se ze svého chování. Nechtěli, aby jim to, jak se mají chovat, předepisoval král. Jejich motivem bylo zachovat rovnoprávnost podle zákona, zvláště svobodu uctívat Boha a možnost zachovat si církev. (Viz Alma 43:9, 45.)

Ve společnosti vždy jsou a budou síly, které se snaží manipulovat veřejným míněním s cílem získat moc kvůli osobnímu prospěchu. Existuje pokušení převzít tyto jejich motivy a proměnit konflikt v boj o moc. Pánův způsob ale znamená vždy jednat pouze na základě čistých tužeb a motivů, jako to činili Nefité. Díky tomu byli schopni čerpat z mocností nebes, aby své těžkosti překonali „v síle Páně“. (Alma 46:20; viz také Alma 60:16; 61:18.)

Podobně i my, když se potýkáme s dnešními těžkostmi, musíme neustále zkoumat své srdce, abychom se ujistili, že naše touhy a motivy jsou čisté a založené na zásadách evangelia Ježíše Krista. Pokud jednáme (nebo k tomuto jednání manipulujeme druhé) ze sobeckosti, kvůli osobnímu prospěchu nebo s cílem ponižovat druhé, nemůžeme získat nebeskou pomoc potřebnou k tomu, abychom svým těžkostem odolali.

2. Buďte laskaví a štedří vůči těm, kteří v životě neměli takové štěstí.

Když Anti-Nefi-Lehitům, bývalým nefitským nepřátelům, hrozilo zničení, Nefité se jim na základě hlasování rozhodli dát místo, kde by mohli žít a znovu se postavit na vlastní nohy, a zajistili jim ochranu. (Viz Alma 27:21–22; 43:11–12.) Vzhledem k tomu, že Anti-Nefi-Lehité učinili přísahu, že nikdy znovu nepozvednou válečné zbraně, dávali během tohoto kritického období nefitským vojskům „velikou část svého jmění na [jejich] podporu“. (Alma 43:13.) Nicméně neexistuje žádný záznam o tom, že by se Nefité chovali k těmto přistěhovalcům jinak než s úctou a láskou, i když museli bezpochyby představovat snadný politický terč pro ty, kteří chtěli vyvolávat rozbroje.

Laskavé chování Nefitů vůči Ammonitům, jak se posléze nazývali, bylo opětováno, a nakonec přispělo k vytvoření jednoho z nejvíce inspirujících vojenských oddílů v zaznamenané historii – 2 000 mladých válečníků. Je

*Ochota proje-
vovat laskavost
a štědrost vůči
lidem v nouzi
byla důležitým
faktorem při zá-
chraně nefitského
národa a poskytla
Nefitům právo na
nebeská požeh-
nání v kritické
době. Laskavé
chování Nefitů
vůči Ammonitům
bylo opětováno a
nakonec přispělo
k vytvoření oddílu
2 000 mladých
válečníků.*

ironií osudu, že služba těchto mladých mužů byla možná klíčem k záchraně nefitské společnosti před předčasným zničením.

V dobách vnitřních rozbrojů, vnějších hrozeb a ekonomických problémů mají lidé sklon stavět se negativně k těm, kteří jsou „jiní než my“. Je snadné začít je kritizovat a odsuzovat. Lidé mohou zpochybňovat jejich loajlnost vůči společnosti, jejich hodnotu pro společnost a jejich vliv na naše ekonomické blaho. Tyto negativní reakce, které vytvářejí vyhrocenost, sváry a izolovanost, nejsou v souladu se Spasitelovým nařízením milovat své bližní jako sami sebe. Kdyby Ammonité nebyli v nefitské společnosti vítáni, možná by to v nastupující generaci vyvolalo spíše vzdor než vděčnost. Místo toho, aby vzniklo 2 000 věrných válečníků, nová generace by se možná Nefitům odcizila a znovu se spojila s Lamanity.

Ochota projevovat laskavost a štedrost vůči lidem v nouzi byla důležitým faktorem při záchraně nefitského národa a poskytla Nefitům právo na nebeská požehnání v kritické době. A lid Boží potřebuje taková požehnání i dnes.

3. Naslouchajte inspirovaným vedoucím a následujte je.

Pán věděl, jakým těžkostem budou Nefité čelit, a proto povolával inspirované vedoucí, kteří jim pomáhali tyto těžkosti zvládat. Velitel Moroni byl vojákem, ale byl inspirován k tomu, aby připravil náprsní pancíře, pažní štíty, štíty k ochraně hlavy a silné oděvy, aby svůj lid ochránil. (Viz Alma 43:19.) Díky tomu se Nefitům v bitvě dařilo mnohem lépe než Lamanitům. (Viz Alma 43:37–38.) Později Moroni vydal pokyn, aby lidé navršili valy zeminy kolem svých měst a na těchto náspech vystavěli opevnění z trámů a zašpičatělých kůlů. (Viz Alma 50:1–3.) Tyto inspirované přípravy pomohly zachránit Nefity před zničením.

Zatímco Moroni se připravoval na válku, Helaman a jeho bratři kázali slovo Boží a naléhavě vybízeli lidi ke spravedlivosti, aby je mohl vést a ochraňovat Duch Páně. Díky tomu, že se Nefité řídili pokyny inspirovaných vedoucích v časné i duchovní oblasti, byli zachováni. Jen tehdy, když propukly vnitřní rozbroje a lidé odmítli věnovat pozornost inspirovaným varováním, přišly nezdary a utrpení.

Jsme požehnáni tím, že žijeme v době, kdy Pán povolal žijící proroky, vidoucí a zjevovatele, kteří nás varují a vedou, abychom se připravili na výzvy dnešní doby. V roce 1998 předal prezident Gordon B. Hinckley (1910–2008) členům Církve tyto inspirované pokyny a varování:

„Přišel čas, abychom dali do pořádku své domovy.

Příliš mnoho našich lidí žije na samé hranici svých příjmů. Ve skutečnosti někteří žijí z vypůjčených peněz. ...

Ekonomika je křehká věc. ... Před námi je znamení špatného počasí, kterému bychom měli určitě věnovat pozornost.“²

Nedávno jsem mluvil s jedním mužem, který naslouchal slovům presidenta Hinckleyho a nabádáním Ducha. Společně s manželkou se rozhodli nechat si vyplatit své investice, zaplatit dům a vymanit se z dluhu.

Dnes je tento muž soběstačný. Hospodářský pokles, k němuž došlo, měl na jeho rodinu jen minimální vliv. Ve skutečnosti mohl díky své soběstačnosti sloužit s manželkou na misi.

President Thomas S. Monson byl povolán pro naši dobu. Jeho život a učení jsou poselstvím, které Bůh seslal, aby nás v dnešní době chránil a aby nám žehnal. V době, kdy se mnozí trápí tím, co nemají, nás president Monson učí, abychom byli vděční za mnohá požehnání, která nám Pán dává. A v době, kdy se mnozí soustředí na vlastní problémy, nás president Monson naléhavě vyzývá, abychom nabízeli pomocnou ruku druhým a zachraňovali je, abychom zapomněli na sebe a žehnali druhým. Když se budeme řídit pokyny presidenta Monsona, naše rodina získá onu duchovní ochranu a požehnání, které v dnešní době potřebuje.

Jsem vděčný za to, že žiji v době, kdy bylo evangelium znovuzříženo. Jsem vděčný za to, že Pán pro naši dobu připravil Knihu Mormonovu. Nefité věrně vytrvali ve zkouškách ve své době a jsou důkazem toho, že Pán nám poskytne potřebná požehnání a ochranu, abychom úspěšně zvládali těžkosti i v době dnešní. ■

ODKAZY

1. Ezra Taft Benson, „The Book of Mormon – Keystone of Our Religion“, *Ensign*, Nov. 1986, 6.
2. Gordon B. Hinckley, „Chlapcům a mužům“, *Liahona*, leden 1999, 65.

Díky tomu, že se Nefité řídili pokyny inspirovaných vedoucích, jako byl například Moroni, v časné i duchovní oblasti, byli zachováni. Jen tehdy, když propukly vnitřní rozbroje a lidé odmítli věnovat pozornost inspirovaným varováním, přišly nezdary a utrpení.

JAK PŘEŽÍT

JAK

NA NEPŘÁTELSKÉM ÚZEMÍ

**President
Boyd K. Packer**

President Kvora
Dvanácti apoštolů

Oslavujeme 100. výročí církevního semináře. Nit mého vyprávění sahá až k počátkům tohoto programu, kdy materiálů bylo poskrovnu.

Z těchto skromných začátků dnes máme po celém světě 375 008 studentů ve třídách semináře ve 143 zemích s více než 38 000 dobrovolníků a učitelů na plný úvazek. Do naší mládeže investujeme hodně. Známe vaši hodnotu a váš potenciál.

Moudrost vám pomůže bojovat s nepřítelem

Mluvím jako někdo, kdo viděl minulost a chce vás připravit na budoucnost.

Vyrůstáte na nepřátelském území. Až duchovně dospějete, porozumíte tomu, jak protivník prostoupil svět kolem vás. Nachází se v domovech, v zábavě, v moderních technologiích, v jazyce – ve všem kolem vás. Ve

většinou případů působí bez povšimnutí.

Chtěl bych vám předat to, co pro vás bude nejhodnotnější a nejžádanější. V písmech stojí: „[To hlavní je moudrost;] moudrosti nabývej,“ a já bych dodal „a za všechno jmění své [už s tím začni!“ (Příslaví 4:7.) Nemám času nazbyt a vy také ne. Tak dávejte pozor!

Jasně si vybavuji okamžik, kdy jsem se rozhodl stát se učitelem. Za 2. světové války mi bylo něco přes dvacet a byl jsem pilotem vzdušných sil. Sloužil jsem na malém ostrově Ie Shima. Tento malý, osamělý ostrov, velký asi jako poštovní známka, se nachází hned za severní částí Okinawy.

Jednoho osamělého letního večera jsem seděl na útesu a sledoval západ slunce. Přemítal jsem o tom, jak se svým životem naložím po válce, pokud budu mít to štěstí a přežiji. Čím bych chtěl být? A právě oné noci jsem se rozhodl, že se chci stát učitelem. Usoudil jsem, že učitelé se vždy učí. Učení se je základním účelem života.

Seminář jsem poprvé vyučoval v roce 1949 v Brigham City. Sám jsem tam byl studentem semináře, když jsem byl na střední škole.

V semináři se původně vyučovaly tři třídy – Starý zákon, Nový zákon a Historie Církve. Mou výsadou bylo to, že jsem k tomu mohl přidat ranní třídu Knihy Mormonovy. Z války jsem se vrátil se svědectvím o Knize Mormonově a s porozuměním toho, jak působí dar Ducha Svatého.

Dar Ducha Svatého vás bude ochraňovat na nepřátelském území

Celý život se učíte o daru Ducha Svatého, ale výuka má své dané hranice. Zbytek cesty můžete, a ve skutečnosti také musíte, jít sami, abyste sami pro sebe zjistili, jak vás Duch Svatý může svým vlivem vést a ochraňovat.

Platí to jak pro mladé muže, tak pro mladé ženy. Zjistit, jak ve vašem životě působí Duch Svatý, je celoživotní úkol. Jakmile to sami pro sebe zjistíte, můžete žít na nepřátelském území, aniž byste byli podvedeni nebo zničeni. Žádný člen této Církve – a to zahrnuje každého z vás – nikdy neudělá vážnou chybu, aniž by ho nejprve nevarovalo nabádání Ducha Svatého.

Někdy, když jste udělali nějakou chybu, jste si potom

možná říkali: „Věděl jsem, že to nemám dělat. Měl jsem z toho špatný pocit.“ Nebo třeba: „Věděl jsem, že jsem to *měl* udělat. Ale neměl jsem k tomu dost odvahy!“ Těmito vnuknutími se Duch Svatý pokouší vést vás k dobru a varovat vás před nebezpečím.

Pokud mají komunikační cesty zůstat otevřené, jsou určité věci, které nesmíte dělat. Nemůžete lhát, podvádět, krást nebo jednat nemorálně a současně si tyto cesty uchovávat neporušené. Nechodte na místa, jejichž prostředí brání duchovní komunikaci.

Musíte se naučit vyhledávat moc a vedení, které máte k dispozici, a pak následovat onen směr, bez ohledu na následky.

Na první místo si na „seznam úkolů“ dejte slovo *modlitba*. Vaše modlitby budou většinou pronášeny v duchu. Modlit se můžete v myšlenkách.

Vždy však můžete komunikovat přímo se svým Otcem v nebi. Nedovolte protivníkovi, aby vás přesvědčil, že vám na druhém konci nikdo nenaslouchá. Vaše modlitby jsou vždy vyslechnuty. Nikdy nejste sami!

Pečujte o své tělo. Buďte čistí. „Zdaliž nevíte, že chrám Boží jste, a Duch Boží v vás přebývá?“ (1. Korintským 3:16.)

Pozorně si přečtěte zaslíbení, která se nacházejí v 89. oddíle Nauky a smluv. Slovo moudrosti neslibuje dokonalé zdraví; slibuje, že mohou být posílána duchovní čidla ve vašem nitru.

Vyhýbejte se tetování a podobným věcem, které hyzdí tělo. Vaše tělo bylo stvořeno podle Božího obrazu.

Prorocké rady učí tomu, co je pravdivé

Rád bych teď zpríma promluvil o dalším tématu.

Víme, že pohlaví bylo určeno v předsmrtném světě.¹ „Duch a tělo jsou duší člověka.“ (NaS 88:15.) Tato problematika pohlaví dělá Bratřím velké starosti, tak jako všechny záležitosti morálky.

Několik z vás mohlo mít pocit nebo jste možná slyšeli, že jste se narodili se znepokojivými pocity a že nejste vinni, pokud podle těchto pokušení jednáte. Na základě nauky víme, že kdyby to byla pravda, zničila by se tím vaše svoboda jednání, a to se nemůže stát. Vždy se můžete

rozhodnout, že budete následovat nabádání Ducha Svätého a budete vést morálně čistý a neposkvrněný život naplněný ctností.

President Gordon B. Hinckley řekl na generální konferenci toto: „Lidé se vyptávají na náš postoj k těm, kteří sami sebe považují za ... gaye a lesby. Má odpověď zní, že je máme rádi jako syny a dcery Boží. Mohou mít určité sklony, které jsou mocné a které lze obtížně ovládat. Většina lidí má v různých obdobích nějaká [pokusení]. Pokud podle těchto sklonů nejednají, potom mohou jít vpřed, jako to činí všichni ostatní členové Církve. Pokud poruší zákon cudnosti a morální zásady Církve, potom jsou, stejně jako ostatní, podrobena církevnímu disciplinárnímu řízení.“

Chceme těmto lidem pomáhat, posilovat je a být jim nápomocni s jejich problémy a obtížemi. Nemůžeme ale nečinně stát v situaci, kdy se oddávají nemorálnímu jednání, kdy se snaží podporovat a obhajovat takzvané manželství osob stejného pohlaví a kdy se v něm snaží žít. Kdybychom to dovolili, znevážilo by to nejzávažnější a nejposvátnější základ manželství posvěceného Bohem a jeho pravý účel, výchovu rodiny.“²

President Hinckley mluvil za celou Církev.

Používejte svobodu jednání k tomu, abyste se udrželi na bezpečné půdě nebo se na ni znovu dostali

První dar, který obdrželi Adam a Eva, byla svoboda jednání: „Můžeš se sám rozhodnouti, neboť to je ti dáno.“ (Mojžíš 3:17.)

Vy máte tutéž svobodu jednání. Používejte ji moudře a odmítněte jednat podle nečistého nutkání nebo nesvatého pokušení, které vám může vyvstat na mysli. Nepouštějte se do toho, a pokud jste to už udělali, vraťte se zpátky.

„Popírejte v sobě veškerou bezbožnost.“ (Moroni 10:32.)

Nezahrávejte si s životadárnou mocí svého těla, ať už sami nebo s příslušníky jakéhokoli pohlaví. Takové je měřítko Církve, a to se nezmění. V dospívání se dostavuje pokušení experimentovat nebo zkoumat nemorální činnosti. Nedělejte to!

Klíčovým slovem je *kázeň* – sebekázeň. Slovo *kázeň* [discipline] má v angličtině původ ve slově *učedník*

[disciple] neboli *následovník*. Buďte učedníky a následovníky Spasitele, a budete v bezpečí.

Jeden či dva z vás si možná říkají: „Já už jsem se provinil tou či onou vážnou chybou. Pro mě už je pozdě.“ Nikdy není příliš pozdě.

Doma i na semináři se učíte o Usmíření Ježíše Krista. Usmíření je jako houba na tabuli. Může smazat všechnu vinu a následky čehokoli, kvůli čemu se cítíte provinile.

Vina je duchovní bolestí. Netrpte chronickou bolestí. Zbavte se jí. Skončujte s ní. Čiňte pokání, a pokud je to nutné, čiňte pokání znovu a znovu a znovu, dokud nad sebou nebudete mít kontrolu vy sami – ne nepřítel.

Trvalý pokoj získáte tehdy, budete-li často činit pokání

Ukazuje se, že život je sledem zkoušek a chyb. Přidejte si „čiň pokání často“ na seznam úkolů. To vám přinese trvalý pokoj, jaký nelze koupit za žádnou pozemskou cenu. Porozumění Usmíření může být tou nejdůležitější pravdou, jak se v mládí můžete naučit.

Pokud se scházíte s lidmi, kteří vás oslabují, místo toho, aby vás podporovali, odejděte a změňte společnost. Někdy můžete být sami nebo se můžete cítit osamoceně. Pak vám můžeme položit důležitou otázku: „Když jste sami, jste v dobré společnosti?“

Může být těžké zbavit se zlovyku, kterému jste dovolili, aby vás svázel. Ta moc tak učinit však ve vás je. Nezoufejte. Prorok Joseph Smith učil, že „všechny bytosti, které mají tělo, mají moc nad těmi, které ho nemají“.³ Vy dokážete odolat pokušení!

Je nepravděpodobné, že byste se s protivníkem někdy osobně setkali; on se takto neukazuje. Ale i kdyby k vám osobně přišel, aby vás zkoušel a pokoušel, máte nad ním výhodu. Můžete uplatnit svobodu jednání, a on od vás bude muset odejít.

Výhody požehnání pramenících ze semináře

Nejste obyčejní. Jste výjimeční. Jste mimořádní. Jak to vím? Víím to, protože jste se narodili v takové době a na takovém místě, kde vám skrze učení a činnosti ve vašem domově a v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů

může do života vstupovat evangelium Ježíše Krista. Sám Pán nazval tuto církev „jedinou pravou a živou [církví] na tváři celé země“. (Naš 1:30.)

Na seznam bychom mohli přidat ještě další body, ale vy víte, co máte a nemáte v životě dělat. Vy víte, co je správné a co špatné, a není nutné vám přikazovat ve všech věcech.

Nepromarněte své roky studia v semináři. Využívejte onoho velkého požehnání, kterého se vám dostává, a učte se naukám Církve a učení proroků. Učte se tomu, co má největší cenu. Požehná to vám i vašemu potomstvu po mnoho dalších generací.

Za pár let už budete ženatí, či vdané a budete mít děti; uzavřete sňatek, který má být zpečetěn v chrámu. Modlíme se o to, abyste se v příhodném čase ocitli bezpečně zabydlení ve sboru nebo odbočce plné rodin.

Jděte kupředu s nadějí a vírou

Neobávejte se budoucnosti. Jděte kupředu s nadějí a vírou. Pamatujte na onen nadpozemský dar Ducha Svatého. Naučte se nechat se od něho učit. Naučte se ho vyhledávat. Naučte se podle něho žít. Naučte se vždy modlit ve jménu Ježíše Krista. (Viz 3. Nefi 18:19–20.) Duch Páně bude s vámi, a vy budete požehnáni.

Naše víra ve vás je hluboká a mocná.

Vydávám vám své svědectví – svědectví, které jsem obdržel v mládí. A vy se nijak nelišíte od kohokoli jiného, stejně jako já. Máte totéž právo získat svědectví a potvrzení jako kdokoli jiný. A to svědectví přijde, pokud se o to zasadíte. Svolávám na vás Pánova požehnání – požehnání, že ono svědectví se dostaví, aby vás vedlo ve vaši šťastné budoucnosti. ■

Z proslovu proneseného 22. ledna 2012 při příležitosti stého výročí semináře.

ODKAZY

1. Viz „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129; viz také Mojžíš 3:5; Abraham 3:22–23.
2. Gordon B. Hinckley, „What Are People Asking about Us?“ *Ensign*, Nov. 1998, 71.
3. *Učení presidentů Církve – Joseph Smith* (2008), 211.

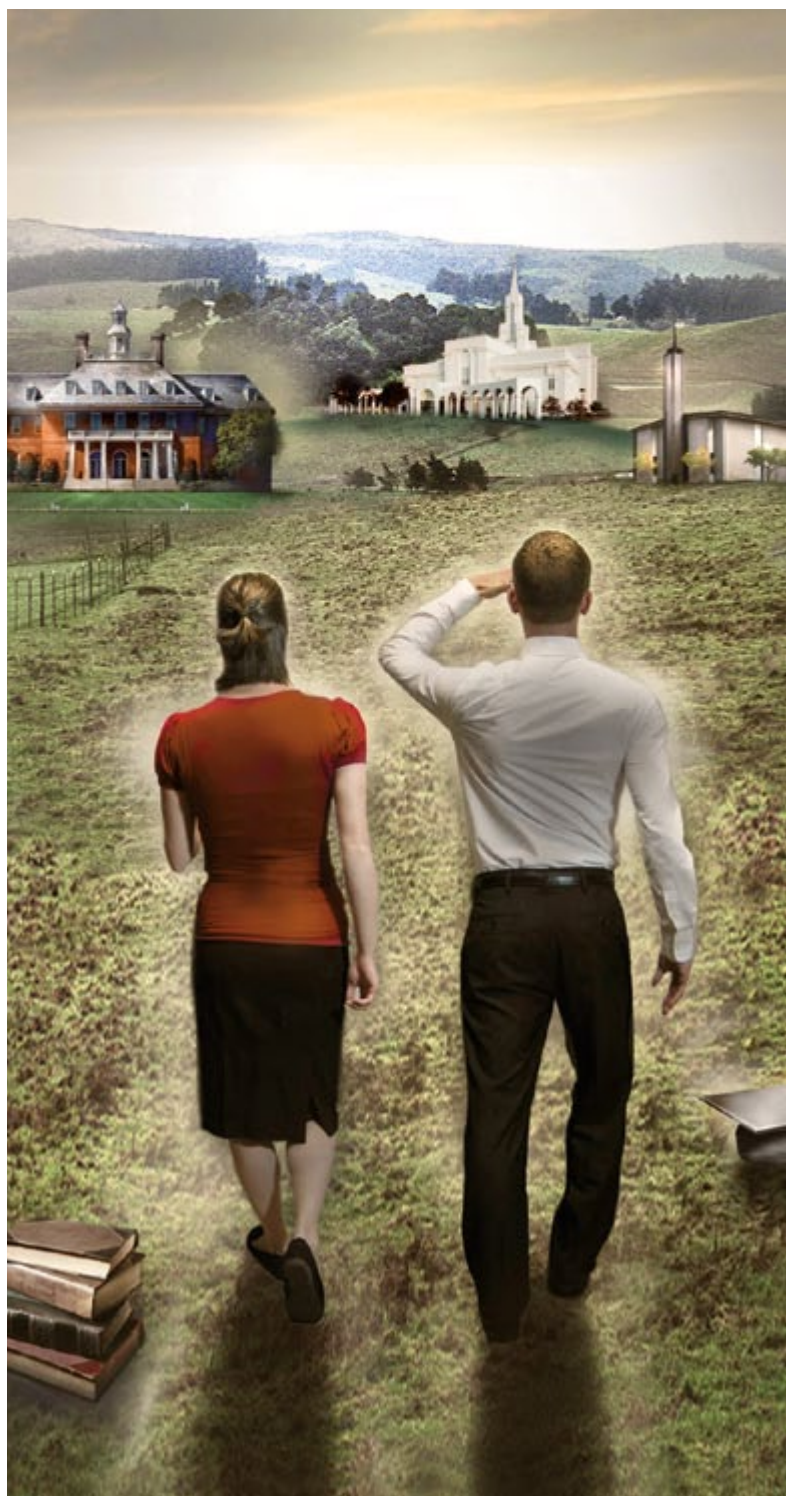

Podívejte se na úplné znění proslovu

Celý proslov presidenta Packera můžete sledovat nebo poslouchat na stránkách seminary.lds.org/history/centennial.

Nepromarněte své roky studia v semináři. Využívejte onoho velkého požehnání, kterého se vám dostává, a učte se naukám Církve a učení proroků. Učte se tomu, co má největší cenu.

MODLILA JSEM SE O ODVAHU

Moji rodiče jsou členy Církve, ale nejsou příliš aktivní. To občas vede k neshodám, protože rodiče věří, že čas pro rodinu má přednost před vším ostatním – před shromážděním, před zvelebováním mých církevních povolání i před dalšími aktivitami.

Protože sloužím jako vedoucí v Primárních a jsem členkou pěveckého sboru, tak má církevní shromáždění někdy zasahují do rodinných povinností. Když jsem se jednou chystala odejít do našeho sborového domu v Antananarivu na přenos generální konference, rodiče mi připomněli, že máme doma hosty.

„Budeš se muset rozhodnout mezi rodinou a Církví,“ řekla maminka. „Buď zůstaneš tady s námi a zmeškáš konferenci, nebo půjdeš na konferenci a bude následovat trest.“

Rozhodla jsem se, že se s maminkou nebudu hádat. Místo toho jsem požádala Nebeského Otce, aby mi dal odvahu a sílu. Také jsem Ho požádala o to, aby mi pomohl poznat, co mám dělat. Mám zůstat doma s rodinou, nebo mám jít do kaple a naslouchat hlasu proroka?

Jakmile jsem modlitbu dokončila, pocítila jsem Ducha Svatého.

Pocítovala jsem, jak mě Duch nabádá k tomu, abych mamince řekla, jak je pro mě důležité jít naslouchat prorokovi. Pocítila jsem, že jí mám říci, že se mi dostane moudrých rad do života nejen pro nynější dobu, ale i do budoucna.

Bůh dokáže působit zázraky, a otměkčil srdce mých rodičů, takže mě nechali jít na generální konferenci, aniž by mě potrestali. Byla to pro mě pozoruhodná životní zkušenost. Potvrdila mi pravdivost verše z písem,

Jakmile jsem modlitbu dokončila, pocítila jsem, jak mě Duch Svatý nabádá k tomu, abych mamince řekla, jak je pro mě důležité jít naslouchat prorokovi.

ve kterém se píše: „A mocí Ducha Svatého [můžeme] znáti pravdu ohledně všech věcí.“ (Moroni 10:5.)

Vím, že pokud založíme své skutky na zásadách evangelia a budeme naslouchat Duchu, budeme moci být vždy spokojeni s rozhodnutími, která činíme. Tato zkušenost posílila mé svědectví o tom, že Bůh je tady pro nás a že Duch Svatý nám v životě pomáhá. ■

Fy Tianarivelová,
Madagaskar

KAM PATŘÍM

Předtím, než jsem vstoupila do Církve, jsem byla v životě velmi nešťastná. Když mi bylo sedm let, rodiče se rozvedli a tatínek šel do vězení. Maminka byla alkoholička a přišla o vše, co pro ni bylo důležité. Já jsem byla svěřena do pěstounské péče.

Vzhledem k těmto okolnostem jsem dospívala mnohem rychleji než většina mých vrstevníků. Stále jsem měla pocit, že nikam nezapadám, a proto jsem neustále něčemu vzdorovala. Když jsem byla ještě velmi mladá, začala jsem kouřit a dělat i další věci, o kterých dnes vím, že jsou v rozporu se Slovem moudrosti. Byla jsem si jista, že jsem v životě odsouzena k neúspěchu.

Avšak v jedné věci jsem štěstí nacházela – v pomoci lidem. Někdy jsem jim pomohla uklidit, jindy jsem naslouchala jejich životním příběhům. Zoufale jsem se snažila o to, aby lidé věděli, že se na mě mohou spolehnout. Když jsem jela jednou na dovolenou, setkala jsem se s jistou starší ženou, které jsem se rozhodla pomoci tím, že jí budu naslouchat. Byla křesťanka a začala si se mnou povídat o náboženství.

Nikdy jsem ve skutečnosti v Boha nevěřila. Když jsem si občas pomyslela, že *možná* existuje, obviňovala jsem Ho z potíží, které jsem prožívala. Ale když tato žena popisovala důležitost víry v Boha, zaujalo mě to. Předtím, než jsem odešla, řekla něco obzvláště zajímavého: „Mormoni dodržují Boží přikázání.“

Nikdy jsem o mormonech nic

neslyšela, a tak jsem po příchodu domů začala pátrat na internetu. Navštívila jsem stránky Mormon.org a objednala jsem si zdarma výtisk Knihy Mormonovy. O několik dní později mi ji doručili misionáři.

Nebyla jsem si jista, zda mohu začít věřit v Boha, ale misionáři mi pomohli poznat, že v Něho nejen věřit mohu, ale že Ho také mohu poznat. Když jsem se začala modlit a studovat Knihu Mormonovu, ocitla jsem se na nádherné cestě hledání štěstí. Přestala jsem kouřit. Přestala jsem Boha obviňovat a začala jsem Mu děkovat za vše dobré, co v životě mám. Poznala jsem, že Jeho Syn trpěl za mé hříchy a za veškerou bolest, kterou jsem kdy pocitovala. 28. října 2007 jsem byla pokřtěna do Jeho Církve.

Kdybych osobně neprožila změnu

***Řekla něco obzvláště zajímavého:
„Mormoni dodržují Boží
přikázání.“***

ze zklamání ke štěstí, nevěřila bych, že je to možné. Dnes mám ráda své povolání v Primárnkách a jsem vděčná za to, že jsem měla příležitost pomoci zorganizovat projekt služby na konferenci mladých svobodných dospělých v Polsku. Ke štěstí, které jsem našla v evangeliu Ježíše Krista, přispělo i to, že mohu pravidelně pomáhat druhým skrze církevní službu. Vše, co dnes dělám, dělám s čistou láskou díky Ježíši Kristu. Věřím, že život je krásný, a že i když máme těžkosti, budeme-li následovat Spasitele, nebudeme ztraceni.

Žena, se kterou jsem se setkala, měla pravdu: mít víru v Boha je zcela zásadní. V tomto světě nedokážeme najít své místo, pokud Ho nepoznáme. Jsem vděčná za to, že mám konečně místo, kam vím, že patřím. ■

Dorota Musiałová, Polsko

POVĚZTE NÁM NĚCO O SVÉ CÍRKVI

Když jsem letěla navštívit svého bratra, seděla jsem v zadní části letadla, kde sedávají letušky. Dvě řady sedadel jsou tam umístěny naproti sobě.

Představitel jsem se spolucestujícím, kteří seděli poblíž, a poté jsem se zmínila o tom, že budu studovat na Univerzitě Brigham Younga. Muž, jenž seděl naproti mně, řekl, že jeho dcera má kamarádku, která právě odjela na misi na plný úvazek. Jeho dcera něco málo o Církvi věděla, ale on nevěděl téměř nic. Letuška okamžitě prohlásila, že by do „takové církve“ patřit nechtěla, jelikož se tato církev staví proti ženám. Onen muž řekl, že slyšel něco podobného – že ženy Svatých posledních dnů jsou považovány za něco méně než muži, že nemohou být nositelkami kněžství ani předsedat shromážděním a že Církev ovládají muži.

Pak se obrátil na mě a zeptal se: „Co si o tom myslíte vy?“ Všech sedm lidí se obrátilo ke mně a čekalo.

Rozbušilo se mi srdce. Jako dítě jsem se právě pro setkání tohoto typu naučila zpaměti Články víry a jako dospívající a mladá dospělá jsem si procvičovala, jak vydat svědectví o vidění Josepha Smitha a o Knize Mormonově. Ale neměla jsem ani nejmenší tušení, jak zodpovědět otázku onoho muže. Tiše jsem se pomodlila, aby mě Nebeský Otec vedl.

Pak jsem řekla to, co mi přišlo na mysl jako první: „Vy jen nevíte nic o

Pomocném sdružení.“ Jejich výraz ve tváři naznačoval, že o něm opravdu nic nevědí.

Řekla jsem: „Kněžství pracuje společně se ženami, jež jsou členkami Pomocného sdružení. Máme presidentku Pomocného sdružení, což je žena, která vede činnosti žen Církve na celém světě. Zodpovědností žen je vnášet do života členů, a především do života jejich rodiny, něhu a pravou lásku.“

Lidé kolem mě pozorně naslouchali.

„Žijeme ve zvláštní době, kdy určité ženy chtějí, aby se ženy chovaly, přemýšlely a byly jako muži.“

My však věříme tomu, že úlohy rozděljuje Bůh. Očekáváme, že ženy budou vedoucími mezi ženami a svůj domov budou společně vést se svým manželem. V těchto oblastech se muži o nás a o naše rady v mnohém opírají. Rovnováha je spravedlivě rozdělena. Díky tomu jsou naše církevní organizace a naše domovy tak úspěšné. A skutečně věříme tomu, že není muž bez ženy, ani žena bez muže v Pánu. (Viz 1. Korintským 11:11.) Věříme, že jeden bez druhého nejsme kompletní. Věříme, že jsme nebyli stvořeni k tomu, abychom spolu soutěžili, ale abychom se vzájemně doplňovali.“

Řekla jsem to, co mi přišlo na mysl jako první: „Vy jen nevíte nic o Pomocném sdružení.“

Když jsem skončila, cítila jsem se požeňána. Věděla jsem, že slova, která jsem promlouvala, byla od Du-cha. Zdálo se, že všichni byli s mým vysvětlením spokojeni. Onen muž pak řekl: „Povězte nám více o své církvi.“

Příští dvě hodiny jsem měla radostnou příležitost mluvit o Znovuzřízení, odpovídat na otázky a vydat svědectví o evangeliu, které mám velmi ráda. ■
Shauna Mooreová, Virginia (USA)

MÁM SI ZVOLIT PRÁCI, NEBO CÍRKEV?

V roce 1981 jsme byli s manželkou oddáni v chrámu Tokio v Japonsku. Náš život po svatbě nebyl zpočátku jednoduchý. Byl jsem vděčný za to, že mám práci, ale měli jsme potíže s pokrytím svých výdajů. Prosili jsme Nebeského Otce

o pomoc a dělali jsme vše, co bylo v našich silách, k tomu, abychom vyšli s příjmem a platili desátek. Věděli jsme, že Pán se o nás postará, budeme-li Mu důvěřovat.

Jednou mi manželka a jeden můj přítel přinesli stejný výstřižek z novin. Byl to inzerát na místo učitele

angličtiny na plný úvazek.

Poslal jsem do oné společnosti svůj životopis a byl jsem pozván na pohovor. Na konci pohovoru tazatel podotkl: „V životopise uvádíte, že jste vykonával dobrovolnou činnost jako misionář Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. To znamená, že chodíte v neděli na shromáždění, je to tak? Kdybyste se měl rozhodnout, zda půjdete v neděli na shromáždění, nebo do práce, co byste si vybral?“

To byla těžká otázka, protože jsem potřeboval lepší práci. Avšak po krátkém zamyšlení jsem odpověděl: „Šel bych na shromáždění.“

S neurčitým úsměvem tazatel řekl: „Aha, děkuji.“ Pak se se mnou rozloučil a slíbil mi, že společnost se do večera rozhodne a že mám zavolat, jak jsem dopadl. Když jsem z místnosti odcházel, myslel jsem si, že jsem neuspěl.

Když později onoho večera přišel čas do společnosti zavolat, s velkým strachem jsem vytočil její číslo.

„Jak dopadl můj pohovor?“ zeptal jsem se sekretářky. „Neuspěl jsem, že ano?“

Její odpověď mě ohromila a zároveň mi udělala radost.

„Rádi bychom vás požádali, abyste u nás pracoval,“ řekla.

Asi o měsíc později jsem se dozvěděl, proč jsem tu práci dostal. Sekretářka mi vysvětlila, že onen tazatel bydlí hned vedle misionářů Svatých posledních dnů. Často pozoroval misionáře,

Tazatel se mě zeptal: „Kdybyste se měl rozhodnout, zda půjdete v neděli na shromáždění, nebo do práce, co byste si vybral?“

jak jedou ráno čile na kole do práce.

„Věří, že vy, jelikož patříte do téže církve, u nás budete pracovat právě tak pilně, jako tito misionáři pracují pro svou církev,“ řekla. „Máte štěstí!“

Od té doby má naše rodina vždy vše, co potřebuje.

Tento výjimečný zážitek mě vždy povzbudí a utěší, kdykoli si na něj vzpomenu. Víím, že Bůh k tomu, aby požeňnal svým dětem, často používá druhé. Nemohu dostatečně vyjádřit, jak moc jsem vděčný své manželce a přáteli za inspiraci přinést mi onen inzerát z novin, za ony pracovité misionáře a jejich úžasný příklad a za milosrdného, milujícího a starostlivého Nebeského Otce, jenž má zázračnou moc k tomu, aby posvětil naše zkušenosti k našemu dobru. ■

Kenya Ishii, Japonsko

Cudnost

V NECUDNÉM SVĚTĚ

Redaktoři církevních časopisů se setkali se skupinou mladých dospělých z různých koutů světa, aby s nimi diskutovali o tom, jak obtížné je zůstat cudný ve světě, který si cudnosti neváží – a dokonce se jí vysmívá –, a jaká požehnání snaha zůstat cudným přináší. Jejich otevřená, nelíčená a upřímná slova nás povzbudila a inspirovala, a tak doufáme, že i vy v jejich odpovědích najdete něco, co vám pomůže vážit si posvátnosti manželství a fyzických intimností.

Jaké pravdy evangelia vám pomáhají zůstat sexuálně čistými, i když tolik lidí nemravné chování omlouvá?

Martin Isaksen, Norsko: V písmech se píše, že máme být cudnými. A to mi stačí.

Lizzie Jenkinsová, Kalifornie (USA): Cudnost je závazek. Zkrátka se tak chováte. Je to způsob života.

Liz Westová, Anglie: Hodně mi pomáhá porozumění tomu, kdo jsem; porozumění tomu, že v životě jde o víc než jen o momentální zážitek a o jednu noc. Velmi mi pomáhá znalost plánu spasení – ačkoli, když jsem dospívala, nedokázala jsem ho přesně vysvětlit. Představa věčného manželství je úžasná! Když lidé tento závazek pochopí, poznají, jak neuvěřitelné je to, že Bůh nás sem dal do rodin a dal nám přikázání, abychom se cítili

nejen bezpečně, ale i šťastně. Když podle těchto zásad žiji a dělím se o ně s přáteli – když říkám: „Já nepíji“ nebo „Na tenhle večírek já nepůjdu“ nebo „Tohle já dělat nebudu“ – moji přátelé mě respektují. A dokonce se mě i zastávají. Poznání, že mám určitou hodnotu jako dítě Boží a že Nebeský Otec ví, kdo jsem, a že se o mě opravdu zajímá, je pro mě velkou posilou.

Aňa Vlasovová, Rusko: Hodně mi pomáhá, když myslím na to, že jsem součástí nebeské rodiny. Mám ráda Boha a vážím si Ho a nechci, aby se styděl za to, jak se rozhoduji.

Kaylie Whitemoreová, Florida (USA): Jsem přesvědčena o tom, že pochopení posvátnosti rodiny mi pomohlo pevně se rozhodnout, že budu žít podle zákona cudnosti. A

dále mi pomáhá uvědomovat si, že když porušujeme přikázání, přicházejí negativní následky, které nechci zažít.

Falande (Fae) Thomasová, Haiti: Přemýšlela jsem o tom, jak lidé říkají: „Proč čekat, když můžeš mít všechno hned teď?“ Ale ráda bych věděla, jak dlouho takové štěstí potrvá. Raději budu žít podle zákona cudnosti a nakonec pocítovat pokoj.

Hippolyte (Hip) Kouadio, Pobreží slonoviny: Jednou z věcí, která mi moc pomáhá, je prohlášení o rodině: „Prohlašujeme, že Bůh přikazuje, aby posvátné síly tvoření bylo používáno pouze mezi mužem a ženou, kteří jsou zákonně oddáni jako manžel a manželka.“¹

Dále pomáhá to, jak nás o cudnosti učí Bratří. Upozorňují nás na to, čím nemorálnost začíná, a učí nás, že když zacházíme špatně s tělem, zacházíme špatně i s duší. Starší Jeffrey R. Holland učil, že Spasitel za nás zaplatil cenu, abychom jednou mohli mít vzkříšené tělo. A svou vděčnost za tuto cenu, kterou zaplatil, můžeme projevovat tím, že budeme své tělo uchovávat čisté.²

Liz: Vzpomínám si na jeden velmi konkrétní rozhovor, který jsem

„Spasitel za nás zaplatil cenu, abychom jednoho dne mohli mít vzkříšené tělo. A svou vděčnost za tuto cenu, kterou zaplatil, můžeme projevovat tím, že budeme své tělo uchovávat čisté.“

s někým vedla, když mi bylo 15 let. Mluvily jsme o tom, že nevěřím v intimnosti před sňatkem, a vzpomínám si, jak kamarádka řekla: „Co když se to ale prostě stane? Co když jednu noc prostě...?“ Já jsem ale věděla, že jsem se mohla rozhodnout. Nic se zkrátka nemůže „stát“ jen tak.

Zdá se mi úžasné, že Nebeský Otec nám dává příkázání a svobodu jednání, aby nás osvobodil, ale Satan dělá vše, co je v jeho silách, aby nás svazoval nebo omezoval. Situace, kdy se něco může „stát“, o kterých mluvila kamarádka, se naskýtaly na večírcích, kde lidé pili a byli tam v párech. Takže já se takovým situacím vyhýbám. Nerozhodujete se až na konci, kdy řeknete buď ano, nebo ne. Rozhodujete se předem, když se sami sebe zeptáte: „Půjdu na takový večírek?“

Hodně lidí, když si nepromyslí všechno předem a nemyslí na důsledky, nakonec v daném okamžiku udělají to, co právě v tu danou chvíli udělat chtějí. Ale když si řeknete: „Chci, aby konečný výsledek byl takový, a proto se rozhodnu takto,“ vyhnete se mnoha problémům.

Zmínili jste příkázání a svobodu jednání. Pomáhají vám ale smlouvy – ať již smlouvy křtu, nebo chrámové smlouvy – žít podle vašich měřítek?

Fae: Přemýšlím o svém životě, než jsem se dala pokřtít, a o tom, jak vše v životě dává mnohem větší smysl, když jsem uzavřela tyto smlouvy. Je úžasné, jak nám může být díky

Usmíření odpuštěno. Když pamatuji na své smlouvy, přemýšlím, jak mohu činit pokání, zlepšovat se a jít dál.

Aňa: Zvláště v chrámu získáváte věčný náhled. Chrám vám pomáhá přemýšlet o vaší věčnosti a nejen o dnešku, takže díky tomu se rozhodujete moudřeji.

Lizzie: Často si myslíme, že intimnosti jsou něco špatného, ale tak to není. Musí být jen schváleny správnou pravomocí, na správném místě a se správným člověkem. A právě proto máme smlouvy. Činíte určité závazky. Říkáte tím: „Jsem skutečně připravená učinit v životě tento krok.“ Smlouvy mi pomáhají, protože vím, že dělám to, co je správné, v takovém pořadí, v jakém to mám dělat. A vím, že když dělám to, co chce Nebeský Otec, budu šťastnější.

Jonathan Tomasini, Francie:

Kdybych porušoval smlouvy, nebyl bych upřímný sám k sobě a nebyl bych upřímný ani k Bohu. Manželské smlouvy mi pomáhají uvědomovat si, že bych chtěl nabídnout své manželce někoho, kdo se dokáže ovládat, kdo se připravil na to, aby byl dobrým manželem, a kdo si uchoval čistotu.

Ve světě se ozývá mnoho argumentů – mnohé z nich znějí přesvědčivě a propracovaně – ohledně toho, že zákon cudnosti je staromódní. S jakými argumenty jste se setkali a jak odpovídáte těm, kteří zpochybňují vaše měřítko?

Lizzie: Vzpomínám si, jak nám v posledním ročníku na střední škole učitelka dala několik „rad“. Vdala se

MĚŘÍTKO A KLÍČ

„Měřítka trvá na zdrženlivosti před manželstvím a na naprosté věrnosti v manželství. Ať se zdá, že jsme jakkoli mimo, ať jsou naše měřítka jakkoli znevažována, ať je jakkoli mnoho těch, již podléhají pokušení, my nepodlehne, my nemůžeme. ...“

Byl vám předán dar Ducha Svatého. Když budete muset učinit rozhodnutí, budete vnímat našeptávání souhlasu nebo varování. Jestliže jste zabloudili a ztratili jste cestu, Duch Svatý vás může odvést od zlého a přivést vás zpět. Nikdy nezapomeňte na to, že jste synové a dcery Boží. Satan vás nemůže uvěznit na věky. Vždy držíte klíč k pokání, jež odemyká bránu vězení.“

President Boyd K. Packer, president Kvora Dvanácti apoštolů, „Korouhev pravdy byla vztyčena“, *Liahona*, listopad 2003, 26.

hned po střední škole a skončilo to špatně, takže nám v podstatě řekla, že „v moři je hodně ryb“. Myslela tím to, že toho můžeme hodně vyzkoušet, že můžeme vyzkoušet hodně partnerů. Pamatuji si, jak mě šokovalo, že to má učitelka vůbec řekla. Od té doby si říkám, že ano, kolem mě je sice hodně lidí, ale já nechci hodně lidí!

Jonathan: Jedna má známá řekla, že když má s někým vztah, chce zjistit, jestli se k tomu člověku hodí i po sexuální stránce. Uvedla příklad, kdy chodila s nějakým klukem, který se jí líbil, a poté, co se poznali i v intimním životě, měla pocit, že se k sobě nehodí, a tak jejich vztah skončil. Argumentovala tímto svým zážitkem a znělo to celkem přesvědčivě. Nakonec jsem jí vysvětlil, že věřím tomu, že je možné, aby se dva lidé dobře poznali i jinak, a když se s tím druhým poznáte, vybudujete si mezi sebou důvěru, a přitom žijete podle zákona cudnosti, budete se k sobě ještě více hodit, až uzavřete sňatek.

Aňa: Nejčastější námitka, kterou stále slýchám, se týká toho, že když se dva lidé mají rádi, je to v pořádku; intimnosti jsou prý jen vyjádřením lásky.

Martin: Když slyším výmluvu „máme se přece rádi“, napadá mě citát od presidenta Spencera W. Kimballa. Říká, že když si lidé myslí, že jsou zamilovaní, až příliš často se dveřmi vkrádá chtíč.³ To platí v případech mnoha lidí, když se poznávají po intimní stránce ještě před sňatkem; je to jen chtíč, i když si myslí,

že jeden druhého milují. Pokud by se opravdu měli rádi, vzájemně by se respektovali, podporovali a chápali by, že na intimnosti je určitý čas. A podle mě intimnosti před sňatkem dokládají, že druhého nebudete ve skutečnosti podporovat tak, jak si myslíte. Protože pokud nejste schopni si navzájem pomáhat žít podle svých měřítek nyní, jak se asi budete navzájem podporovat později?

Kaylie: Někteří lidé, kteří nevěří v Boha, se domnívají, že Bible a zákon cudnosti jsou něco zastaralého. Měla jsem na střední škole několik přátel, kteří byli v podstatě ateisté nebo agnostici – a měla jsem i kamarádku, která ve skutečnosti nevěřila naukám svého náboženství. Prostě žila podle toho, co chtěla a co pro ni bylo podle jejího názoru správné. Z jejího pohledu jsou fyzické intimnosti uspokojující, a cokoli, co by tomuto uspokojení bránilo, je nežádoucí.

Myslím, že kamarádka byla překvapená, že věřím v Bibli a v Boží přikázání, ale snažila jsem se jí pomoci pochopit, že se na přikázání nedívám jako na omezení; dodržuji je, protože jsem díky nim šťastnější. I když jsme měly odlišný názor, respektovala mě a zůstaly jsme dobrými přáteli.

Liz: Na všechny tyto námitky lze odpověď najít v základních zásadách evangelia. Když věříte, že Bůh existuje, když věříte, že existuje nějaký vyšší zájem, když věříte, že existuje odpovědnost, když věříte, že existuje někdo, kdo vás má rád a komu na vás záleží, a když věříte, že jste dítě Boží, díky

čemuž máte vrozenou vnitřní hodnotu, pak na sebe budete pravděpodobně pohlížet jako na někoho, kdo má určitou cenu, a budete si vážit svého těla. Když lidé tyto zásady neznají nebo jim nevěří, hledají svou hodnotu u jiných lidí nebo na jiných místech.

Jaké vlivy nebo příklady vám pomohly nebo pomáhají v závazku žít podle zákona cudnosti?

Hip: Měl jsem jednoho spolubydělce, který se zasnoubil. Jednou jsme se bavili o jeho nadcházejícím sňatku a někdo se ho zeptal: „Jaké závazky vám podle vás obou pomohou zůstat silnými?“ Jeho odpověď zněla: „Náš vztah by mohlo zničit nedodržování zákona cudnosti. A tak jsme se rozhodli, že nebudeme dělat nic, co

„Na přikázání [se] nedívám jako na omezení; dodržuji je, protože jsem díky nim šťastnější.“

bychom se styděli dělat před biskupem nebo rodiči.“ Tato slova na mě mají stále velký vliv.

Jonathan: Teď, když jsem mladý dospělý, je snazší naslouchat prorokům a přemítat o tom, co vedoucí Církve říkají. Předtím je ale třeba říci, že si myslím, že velká část zodpovědnosti spočívá na našich rodičích a rodinách. Církev může poskytovat informace a spoustu skvělých věcí, ale příklad mé rodiny mi skutečně pomohl uvědomit si, že evangelium je něco dobrého, díky čemu jsme šťastní.

Liz: Když jsem dospívala, nejbližší člen Církve mého věku bydlel hodinu a půl cesty ode mě, takže ve škole nebyli žádní další členové. Ale vždy jsem si skutečně vážila toho, že i když jsem byla jen já jediná, vedoucí vždy přišli na schůzku Vzájemného sdružení; vždy přišli na seminář; vždy přišli, aby mě učili – pokaždé. Nikdy neřekli: „Máme jen jednu studentku, takže dnes výuka odpadá.“ Určitě jsem se toho naučila hodně, ale co si opravdu pamatuji, bylo to, že vedoucí byli důslední. A díky nim jsem měla příležitosti pocítovat Ducha.

Myslím, že nikdy nedokážeme plně docenit dar Ducha Svatého. I když jsem měla rodiče, rodinu i vedoucí, když jsem byla ve škole, byla jsem tam sama. Duch byl ale se mnou. Takže cokoli, co člověku pomůže udržet si v životě Ducha, pro něj bude velkou pomocí v tom, aby dodržoval zákon cudnosti.

Lizzie: Tím, co mě ovlivnilo asi nejvíce, bylo to, když jsem získala

sama pro sebe svědectví. Pokud nejste pevně ukotveni v evangeliu, je opravdu snadné vydat se jinou cestou. Ale pokud začnete s tím, že dbáte na to, abyste měli pevný základ v evangeliu, vše ostatní se dostaví.

Hip: Když chcete být silní fyzicky, posilujete – a když posilujete, přináší to výsledky. Pokud to použijeme v duchovní oblasti, musíme posilovat i duchovně. Je toho hodně, co musíme dělat, když duchovně posilujeme – například číst písmo a dělat vše, co je v našich silách, abychom měli Ducha. Také si musíme stanovit spravedlivé cíle a usilovat o to, abychom jich dosáhli. Máme-li ale těchto cílů dosáhnout, nemůžeme to zvládnout sami. Musíme to zvládnout s Pánem. Od Něho získáváme sílu a Ducha, abychom překonávali své těžkosti. Pak můžeme naplnit prosbu presidenta Thomase S. Monsona:

„Nedovolte, aby vaše vášně zničily vaše sny. Odolejte pokušení.“

Mějte na paměti slova z Knihy Mormonovy: „Zlovolnost nikdy nebyla štěstím.“⁴ ■

ODKAZY

1. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
2. Viz Jeffrey R. Holland, „Of Souls, Symbols, and Sacraments“, *Brigham Young University 1987–1988 Devotional and Fireside Speeches* (1988), 77–79.
3. „Ve chvíli, kdy se dopouštíme hříchu, je čistá láska vytlačována jedněmi dveřmi, zatímco chtíč se vkrádá dvěma druhými. Náklonnost je pak nahrazena tělesnou touhou a bezuzdnou vášní. Lidé již přijali nauku, kterou se ďábel tolik snaží nastolit, totiž že nezákonné sexuální vztahy jsou ospravedlnitelné.“ (*Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball [1982], 279.)
4. Thomas S. Monson, „Buď příkladem“, *Liahona*, květen 2005, 113.

„Co to znamená ctít kněžství Boží?“

Kněžství je moc, skrze kterou Nebeský Otec a Ježíš Kristus vykonávají své dílo. Je to ta největší moc na zemi. Skrze kněžství se vykonávají obřady, udělují požehnání, uskutečňuje chrámová práce, káže evangelium a vykonávají zázraky.

Nositelé kněžství zastupují Spasitele, a tak kněžství ctí tím, že dělají to, co by dělal Spasitel, kdyby byl zde. Kněžství ctí tím, že žijí tak, aby ho byli hodni. Kněžství ctí tím, jak se oblékají, jak jednájí, svými slovy, svou službou a dokonce i svými myšlenkami.

Mladé ženy mohou také ctít kněžství tím, že budou dodržovat smlouvu křtu a že se budou uctivě účastnit obřadů kněžství, jakými jsou svátost nebo chrámová práce. Mladé ženy mohou podporovat svého otce, bratry a další nositele kněžství v dodržování příkázání a v tom, aby žili způsobem a mohli tak vykonávat své kněžské povinnosti.

My všichni můžeme ctít kněžství tím, že budeme věrně sloužit ve svých povoláních, budeme mít úctu k těm, kteří kněžství drží, budeme mít úctu k práci, kterou kněžství uskutečňuje a tím, že budeme mít úctu k obřadům a smlouvám, které nám pomáhá získat.

Jednejte jako zástupci Boží

Pokud dokážeme porozumět tomu, jak je nádherné, že nám Bůh udělil tento dar, pak je snadné ctít kněžství – jednat s mocí, která vám byla svěřena, s vděčností a úctou. Ptejte se sami sebe – pokud by všichni kolem mne věděli, že jsem nositelem moci Boží, vážili by si díky tomu Boha více nebo méně? Toto je přesně to, co znamená ctít kněžství – uvědomit si, že jste zástupci Boha, a ze všech sil

se snažit jednat takovým způsobem, který ukáže, že si vážíte důvěry, kterou ve vás Bůh vložil.

Mason R., 19 let, Colorado, USA

Projevujte úctu ke kněžství

Myslím si, že ctít kněžství znamená používat kněžství s úctou a s důvěrou. Když máte členy Aronova kněžství, kteří ctí kněžství a svátost v takové míře, jako my v našem sboru, pak můžete při přípravě a roznášení svátosti získat úžasné zkušenosti. My všichni nosíme bílé košile s kravatou. Víme, že to má na sbor velký vliv a ovlivnilo to i mne. Víím, že když jsem se stal nositelem kněžství, bylo to to nejlepší, co se mi kdy stalo.

Hansen B., 15 let, Texas, USA

Bud'te ctnostní

Jako mladá žena bych mohla říci, že kněžství ctít nepotřebuji. Ale každá mladá žena ho potřebuje ctít. Kněžství ctíme tím, že jsme ctnostné. Kněžství ctíme tím, že pomáháme mladým mužům uchovat si čisté myšlenky. Oblékáme se slušně a cudně a vyjadřujeme se slušně. Když to děláme, pomáháme mladým mužům ctít kněžství a tím i my kněžství ctíme.

Marisa B., 14 let, Arizona, USA

Konejte svou povinnost vůči Bohu

Hlavní způsob, jakým podle mě můžeme ctít kněžství, je dělat to, co by dělal samotný Pán,

Cílem odpovědi je poskytnout pomoc a určitý náhled na věc; odpovědi nejsou oficiálním prohlášením církevní nauky.

kdyby byl zde na zemi, protože zde Ježíše Krista zastupujeme. Znamená to, že plníme všechny závazky, povinnosti a sliby, které jsme dali Bohu, když jsme byli vysvěceni ke kněžství. Když ctíme Jeho kněžství, následujeme tak Jeho příkázání, které zní: „Povstaň a sviť, aby světlo tvé mohlo býti korouhví pro národy.“ (NaS 115:5.) Pomáháme druhým poznat, že na zemi je mnoho povoláných Božích služebníků.

Bismarck B., 18 let, Santo Domingo, Dominikánská republika

Nesnižujte svá měřítka

Ctít kněžství znamená, že se nevystavuji situacím, o kterých vím, že by mohly snížit má měřítka. Když jsme v semináři studovali Starý zákon, ve 39. kapitole Genesis jsme našli příběh Jozefa Egyptského, který ctil své kněžství tím, že utekl, když mu Putifarova manželka činila návrhy.

Mladé ženy nám mohou pomáhat ctít kněžství tím, že budou dodržovat měřítka z brožury *Pro posílení mládeže* a že se budou oblékat cudně.

Joseph B., 16 let, Texas, USA

Pamatujte na Spasitele

Kněžství je jedinou skutečnou Boží mocí na zemi a ukazuje nám cestu, po které se k Němu máme vrátit.

Když mluvíme o tom, jak ctít kněžství, mluvíme o následování učení presidenta Thomase S. Monsona a dalších apoštolů. Nejlepší způsob, jak ctít kněžství, je dělat to, čemu jsme učeni, což nám umožňuje pamatovat na Spasitele. Když na Něj pamatujeme, Jeho Duch bude s námi. Když máme Ducha, umožňuje nám to držet se svého cíle a být příkladem měřítek evangelia.

Třída nedělní školy: Kylie E., Jaiten B., Joseph E., Alexandra R., Kaylie V., Alisha F. a Haylee W. (není na fotografii); Idaho, USA

Podporujte kněžství

Ctění kněžství pro mě znamená, že mladí muži ctí a pozvedají dar, který jim Pán dal. Když vidím mladého muže, který ctí kněžství, přináší mi to více pokoje a pociťuji k tomuto mladému muži více úcty. Nebeský Otec mu svěřil kněžství, a proto si myslím, že povinností tohoto mladého muže

není jen být nositelem kněžství, ale také toto kněžství pozvedat.

Melinda B., 16 let, Washington, USA

JE POSVÁTNÉ

„Mladí muži a mladé ženy ... mají [kněžství] ctít a považovat [ho] za něco posvátného, ... neboť právě silou této pravomoci jsou na ce-

lém světě a na každém posvátném místě vykonávány obřady evangelia, a bez ní nemohou být vykonávány. Také ti, kteří drží tuto pravomoc, ji mají ctít v sobě samých. Mají žít tak, aby byli hodni pravomoci, která jim byla propůjčena.“

**President Joseph F. Smith (1838–1918),
Učení presidentů Církve: Joseph F. Smith (1998), 144.**

PŘÍŠTÍ OTÁZKA

„Co mám říct nečlenům, kteří se ptají, proč někteří členové Církve nežijí podle našich měřítek?“

Svou odpověď prosím zašlete do 15. listopadu e-mailem na adresu liahona@ldschurch.org nebo ji zašlete poštou na adresu:

Liahona, Questions & Answers 11/12
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Odpovědi mohou být kráceny nebo pro zlepšení srozumitelnosti upraveny.

Je nutné poslat i tyto informace a souhlas:

- 1) vaše celé jméno, 2) datum narození, 3) název sboru nebo odbočky, 4) název kúlu nebo okrsku, 5) váš písemný souhlas se zveřejněním vašeho příspěvku a fotografie a pokud vám ještě nebylo 18 let, písemný souhlas vašich rodičů (stačí formou e-mailu).

BUĎTE **MOUDŘÍ**
A BUĎTE
PŘÁTELE

**Starší
Robert D. Hales**

Kvorum
Dvanácti apoštolů

*Učte se a získávejte v mládí
znalosti a moudrost.*

*A pozvedejte a posilujte
druhé kolem vás.*

Chcete-li opravdu prožít život dobře, řiďte se touto radou, která se nachází v písmech: „Uč se moudrosti v mládí svém; ano, nauč se v mládí svém zachovávatí přikázání Boží.“ (Alma 37:35.) Proces učení lze shrnout takto:

Všichni začínáme s určitými základními znalostmi. K nim přidáváme další poznatky tím, jak se učíme ve třídě, a četbou. Připojujeme životní zkušenosti. A pak se dostáváme ke čtvrtému kroku: k moudrosti. Zde svět končí. My však máme něco, co svět nemá. Při křtu a konfirmaci jsme dostali dar Ducha Svatého. V závislosti na tom, jak budeme věrni zákonům, obřadům a smlouvám, které na sebe bereme při křtu, pravidelným a častým závazkům na shromáždění svátosti a smlouvám kněžství a chrámovým smlouvám, budeme mít vždy

dar Ducha svatého, který nás bude učit a vést. Duch nás vede k jednání a k činům. Všichni máme duchovní dary a talenty (viz NaS 46).

Moudrost společně s duchovními dary nás vedou k porozumění v srdci. „Předně moudrosti, moudrosti nabývej, a za všechno jmění své zjednej rozumnost.“ (Příslaví 4:7.) Je důležité, abyste v mládí rozvíjeli moudrost a porozumění.

O moudrosti mě poučil jeden zážitek z mládí. Byl jsem chlapec z města, a tak mě otec poslal ke strýci do západního Utahu, abych u něj pracoval na ranči. Za celou dobu, co jsem tam byl, jsem nepochopil, proč dobytek prostrkuje hlavu mezi ostnatými dráty, aby mohl okusovat trávu za plotem, ačkoli měl kolem sebe tisíců akrů travnatého pozemku. Napadlo vás někdy, jak moc jsme mu v tom podobní? Vždy se snažíme dostat se za ty nejzazší hranice, zvláště v mládí. Jako lidské bytosti – jako přirozený člověk – máme tendenci nadzvedávat ostnatý drát a prostrkávat hlavu skrz něj. Proč to děláme?

V životě můžeme zažívat mnoho radosti, aniž bychom tyto hranice posunovali. Pamatujte si: „Předně moudrosti, moudrosti nabývej,“ a s touto moudrostí „na stezku bezbožných nevcházej, a nekráčeš cestou zlostníků. Opusť ji, nechod po ní, uchyl se od ní, a pomiň jí.“ (Příslaví 4:14–15.) Nepřibližujte se k ní. Neprostrkujte hlavu plotem z ostnatého drátu.

Máte dobré přátele?

Všimněte si, že kromě toho, že kniha Příslaví přináší poučení o moudrosti, učí také o výběru dobrých přátel: „Na stezku bezbožných nevcházej, a nekráčeš cestou zlostníků.“ (Příslaví 4:14.) „Synu můj, nevycházej na cestu s nimi, zdrž nohu svou od stezky jejich; nebo nohy jejich ke zlému běží.“ (Příslaví 1: 15–16.)

Jak poznáte, zda máte dobré přátele? Poradím vám dvě měřítka, kterými si to můžete ověřit. Pokud si to pomocí těchto dvou měřítek pokaždé ověříte, nikdy se nevydáte po špatných cestách a nesejdete z oně „těsné

a úzké [cesty], jež vede k věčnému životu“ (2. Nefi 31:18.)

1. **Když jste s dobrými přáteli, pomáhá vám to žít podle přikázání.** Opravdový přítel vás posiluje a pomáhá vám žít podle zásad evangelia, čímž vám pomáhá vytrvat do konce.
2. **Opravdový přítel vás nebude nutit, abyste se rozhodli mezi jeho nebo jejími cestami a mezi cestami Páně,** čímž by vás odváděl od těsné a úzké cesty. Protivník obchází po této zemi a velmi si přeje, aby každý z nás padl. Pokud vás přátelé odvádějí na cesty zlovolnosti, okamžitě od nich odejděte. Přátele si vybírejte pečlivě.

Jakým přítelem jste vy?

Nyní si položte těžkou otázku: Jakým přítelem jste vy?

V životě nejde jen o to spasit sám sebe. Naším úkolem je pozvedat a posilovat druhé kolem sebe. Pán si přeje, abychom se k Němu vrátili všichni společně.

Jste majákem a není nic nebezpečnějšího než padlý maják. Pamatujte na to, kdo jste – jste světlem pro svět, pro své přátele, pro bratry a sestry. Spoléhají na vás.

Čtvrtá kapitola Přísloví pokračuje takto:

„Ale stezka spravedlivých jako

Bud'te pro svět světlem a ved'te a řid'te ty, kteří jsou kolem vás, po cestách spravedlivosti. Spoléhají na vás jako na důvěryhodný maják.

světlo jasné, kteréž rozmáhá se, a svítí až do pravého dne.

Cesta pak bezbožných jako mráko-
kota; nevědí, na čem se ustrčíti mohou.“ (Verše 18–19.)

Oni opravdu neví, proč klopýtají. Nemají světlo ani vedení.

Víte, jaké to je, když jste závislí na majáku, a tomu majáku světlo nesvítí? Následkem je temnota a my se ztratíme.

Když pilotovi vypne elektřina, nemá k dispozici žádné ukazatele kromě těch, které fungují bez ní. Když je v jednomístné stíhačce ve

dvanácti kilometrech nad zemí, zmítaný v oblacích, připadá si naprosto bezmocný. Nemá nic, co by ho vedlo. Sám jsem něco takového zažil a jsem rád, že jsem zde. Nikdy na tuto zkušenost nezapomenu. I vy se jednoho dne můžete ocitnout v takové situaci. Není nic nebezpečnějšího než padlý maják, zvláště pokud jste závislí na jeho světle.

Je někdo závislý na vašem světle, které má jeho nebo ji vést? Budte dobrým příkladem. Budte pro svět světlem a ved'te a řid'te ty, kteří jsou kolem vás, po cestách spravedlivosti. Spoléhají na vás jako na důvěryhodný maják. Budte připraveni pomoci, když vás někdo potřebuje.

Duch je světlo, které nás vede a přináší nám radost a štěstí. Kéž se nikdy nepřipravíme o přítomnost Ducha kvůli tomu, jak se chováme. Velmi se modlím o to, abychom nikdy nebyli sami a smutní v tomto temném a chmurném světě. (Viz 1. Nefi 8:4.)

Kéž vás doprovázejí Pánova požehnání, až se budete v mládí snažit učit a získávat znalosti a moudrost. Kéž také získáte moudrost v srdci a poznání pravd evangelia díky své poslušnosti a také díky světlu Ducha, Ducha Svátého. Budte dobrými přáteli. Pozvedejte a posilujte druhé kolem vás. Ať je svět lepší díky tomu, že jste tady byli. Pomozte přátelům zůstat na těsné a úzké cestě, vytrvat do konce a vrátit se se ctí. ■

ŠATY *na taneční zábavu*

Crystal Martinová

Měla jsem pokušení jít s davem, ale pak jsem si uvědomila, že místo toho je třeba, abych byla příkladem.

Během dospívání bylo někdy těžké žít podle evangelia. V oblasti, kde jsem bydlela, nebydlelo mnoho členů Církve, a kvůli mým přátelům, kteří nebyli členy Církve, pro mě bylo někdy těžké držet se správné cesty.

„Měla by sis vzít tohle – zdůrazní ti to barvu očí,“ řekla mi jedna kamarádka před taneční zábavou. Ukázala mi šaty, které mi chtěla půjčit, ale byly bez rukávů. Rozhodla jsem se, že si na šaty obléknu sáčko.

Když jsem na zábavu přišla, všichni měli šaty bez rukávů, takže jsem měla pocit, že mezi ně nezapadám. Když mi začalo být horko, přátelé mi řekli, ať si prostě sundám sako a že mi to

tak stejně bude víc slušet.

Když už jsem se téměř smířila s tím, že si sako sundám, vzpomněla jsem si na své patriarchální požehnání. V tom požehnání stálo, že budu mít mnoho pokušení, a pokud padnu, bude mě následovat mnoho dalších lidí. Právě v té chvíli jsem si uvědomila, že je třeba, abych vytrvala na správné cestě – nejen kvůli sobě, ale i kvůli ostatním, kteří na mě spoléhají. Rozhodla jsem se, že si sako nechám.

Někdy si ze mě ostatní dělali legraci, že nedělám to, co všichni, ale zůstala jsem silná a díky tomu se mi dostalo požehnání. Později jsem se dozvěděla, že na mě mnoho lidí spolehalo. Někteří přátelé mi dokonce

řekli, že si mě váží kvůli tomu, že svá měřítka dodržuji. Omluvili se mi, že mě tak trápili kvůli tomu, že jsem na střední škole nedělala to, co dělali všichni ostatní.

To, že jsem se řídila měřítky Církve a snažila jsem se být příkladem, mi umožnilo získat misionářské zkušenosti a učit druhé evangelium. Kdybych nezůstala na správné cestě, nikdy bych nedokázala druhé ovlivnit. ■

MĚŘÍTKA OBLÉKÁNÍ

„Nikdy nesnižujte svá měřítka oblékání. Nevyužívejte zvláštních příležitostí jako záminku pro nošení necudného oblečení. ... Mladé ženy se mají vyvarovat ... oblečení, které nezakrývá ramena.“

Pro posílení mládeže (brožura, 2011), 6, 7.

Oblékání a vzhled – „AŽ NÁS VEDE DUCH SVATÝ“

Mary N. Cooková

První rádkyně v generálním předsednictvu Mladých žen

Jako Kristovi zástupci projevujeme to, že si svého těla „za všech dob a ve všech věcech a na všech místech“ vážíme, tím, že zachováme určitá měřítká.

Kim důsledně nosila cudné oblečení. Jednou jsem se jí zeptala, co považuje za cudnou sukni, cudnou halenku a cudné plavky. Místo aby vyrukovala s přesnými rozměry dolních lemů a výstřihů, diskutovaly jsme o zásadách, které z cudnosti vyplývají, a o tom, jak obtížné je sehnat cudné oblečení, které vypadá přitažlivě. Z legrace jsme vymýšlely, jak kreativně prodloužit sukni. Nakonec Kim řekla: „Když se necítím dobře hned napoprvé, když si něco obléknu, obvykle to znamená, že je to necudné a že bych se necítila dobře, až bych to nosila. Už vím, že něco takového nemám kupovat. Prostě to vrátím do regálu.“

Když se Kim snaží žít způsobem, Duch Svatý ji při výběru oblečení může vést. Kim žije podle měřítek cudnosti ochotně a ráda a nesnaží si pravidla pro oblečení a vzhled upravovat. Chápe, že její tělo je chrám (viz 1. Korintským 3:16) a že má zodpovědnost o ně pečovat, chránit ho a správně ho oblékat.

Při stavbě chrámu se velká péče věnuje zabezpečení a krásné výzdobě, uvnitř i

z vnějšku. Při plánování chrámů je klíčové pochopení, že chrám *zastupuje* Pána – že je to Jeho dům. Chrámy *chováme v úctě* jako posvátné stavby, do nichž mohou vstoupit jen ti, kteří jsou způsobilí. *Vážíme si* chrámů, protože posvátné obřady a smlouvy, jichž se v nich účastníme, nám umožňují vrátit se k Nebeskému Otci.

Vaše tělo je cennější než ten nejkrásnější chrám na zemi. Jste milovaná Boží dcera nebo milovaný Boží syn! Tytéž zásady – že zastupujeme, chováme v úctě a vážíme si – platí ještě více ve vztahu k tomu, jak pečujete o své tělo a jak ho chráníte.

Zastupujeme

Každý týden, když přijímáme svátost, na sebe bereme Spasitelovo jméno. Jsme Jeho zástupci na zemi. Jeden z pokynů v brožurce *Pro posílení mládeže* zní: „Tím, jak se oblékáte a jak dbáte o svůj vzhled, dáváte [Pánu] najevo, že si uvědomujete, jak vzácné je vaše tělo. Můžete tak dát najevo, že jste uctěním Ježíše Krista a že Ho milujete.“¹

Když si jedna mladá žena toto prohlášení přečetla, rozhodla se, že se k hranici necudnosti nechce ani přiblížit. Okamžitě ze svého šatníku odstranila všechno, co neodpovídalo tomu, že zastupuje Spasitele. Řekla: „Bylo by moudré, abych si v obchodech

ani nezkoušela nic, o čem vím, že bych to neměla nosit. Proč se vystavovat pokušení?“ Zásada, že Spasitele zastupujeme, jí pomohla takto pevně se rozhodnout.

Chováme v úctě

Jako Kristovi zástupci projevujeme to, že si svého těla „za všech dob a ve všech věcech a na všech místech“ (Mosiáš 18:9) vážíme, tím, že zachováváme určitá měřítká. Pán požaduje, aby do chrámu vstupovali jen ti, kdo jsou čistí. Vaše rozhodnutí být ctnostní je důkazem toho, že si vážíte Pána i svého fyzického těla.

Máme si také vážít těla druhých lidí a pomáhat jim žít ctnostně. Starší M. Russell Ballard z Kvora Dvanácti apoštolů řekl: „[Mladé ženy] musejí rozumět tomu, že když nosí oblečení, které je příliš přiléhavé, příliš krátké nebo má hluboký výstřih, tak nejenže vysílají falešné signály mladým mužům, s nimiž se stýkají, ale rovněž si v paměti uchovávají falešnou představu o tom, že hodnota ženy závisí výhradně na jejím tělesném půvabu. Toto nikdy nebylo a ani nikdy nebude součástí spravedlivého popisu věrné dcery Boží.“²

Mladé ženy, važte si svého těla a pomáhejte ostatním, zvláště mladým mužům, aby si uchovávali ctnostnost myšlenek a skutků. Važte si svého těla a pamatujte na to, že *každodenní* spravedlivý život vám dodává *věčnou* hodnotu.

Vážíme si

Starší Robert D. Hales z Kvora Dvanácti apoštolů nás učil: „Stejně jako chrámový pozemek odráží posvátnost a úctu vůči tomu, co se odehrává uvnitř chrámu, tak naše

oblečení odráží krásu a čistotu našeho nitra. To, jak se oblékáme, odráží to, zda si náležitě vážíme ... obřadů a věčných smluv a zda se připravujeme na to, abychom je přijali.“³

To, že si vážíte Spasitelovy smírné oběti, projevujte tím, že obřadu svátosti se budete účastnit ve svém nejlepším nedělním oblečení. „Mladí muži, kteří vykonávají obřad svátosti, mají být oblečeni důstojně.“⁴ Mladé ženy, oblékejte se cudně.

Povstaňte! Budte příkladem cudného oblékání doma, ve škole, na pláži, na tanečních zábavách i při sportu. Řiďte se příkladem Kim, až si budete vybírat oblečení, a nechte Ducha Svatého, aby vás při rozhodování vedl. „Položte si otázku: ‚Cítil bych se tak, jak vypadám, dobře, kdybych byl v Pánově přítomnosti?‘“⁵

Pokud se budete při výběru oblečení řídit těmito třemi zásadami – že zastupujeme, chováme v úctě a vážíme si – *budete* „svítit“ (viz Nauka a smlouvy 115:5) jako Spasitelovi milovaní zástupci. ■

ODKAZY

1. *Pro posílení mládeže* (brožura, 2011), 6.
2. M. Russell Ballard, „Matky a dcery“, *Liahona*, květen 2010, 20.
3. Robert D. Hales, „Modesty: Reverence for the Lord“, *Liahona*, Aug. 2008, 20.
4. *Pro posílení mládeže*, 8.
5. *Pro posílení mládeže*, 8.

POSILNĚNÍ

SLOVEM

Dospívající členové svědčí o tom, jak jim písmo poskytla poučení, útěchu a vedení.

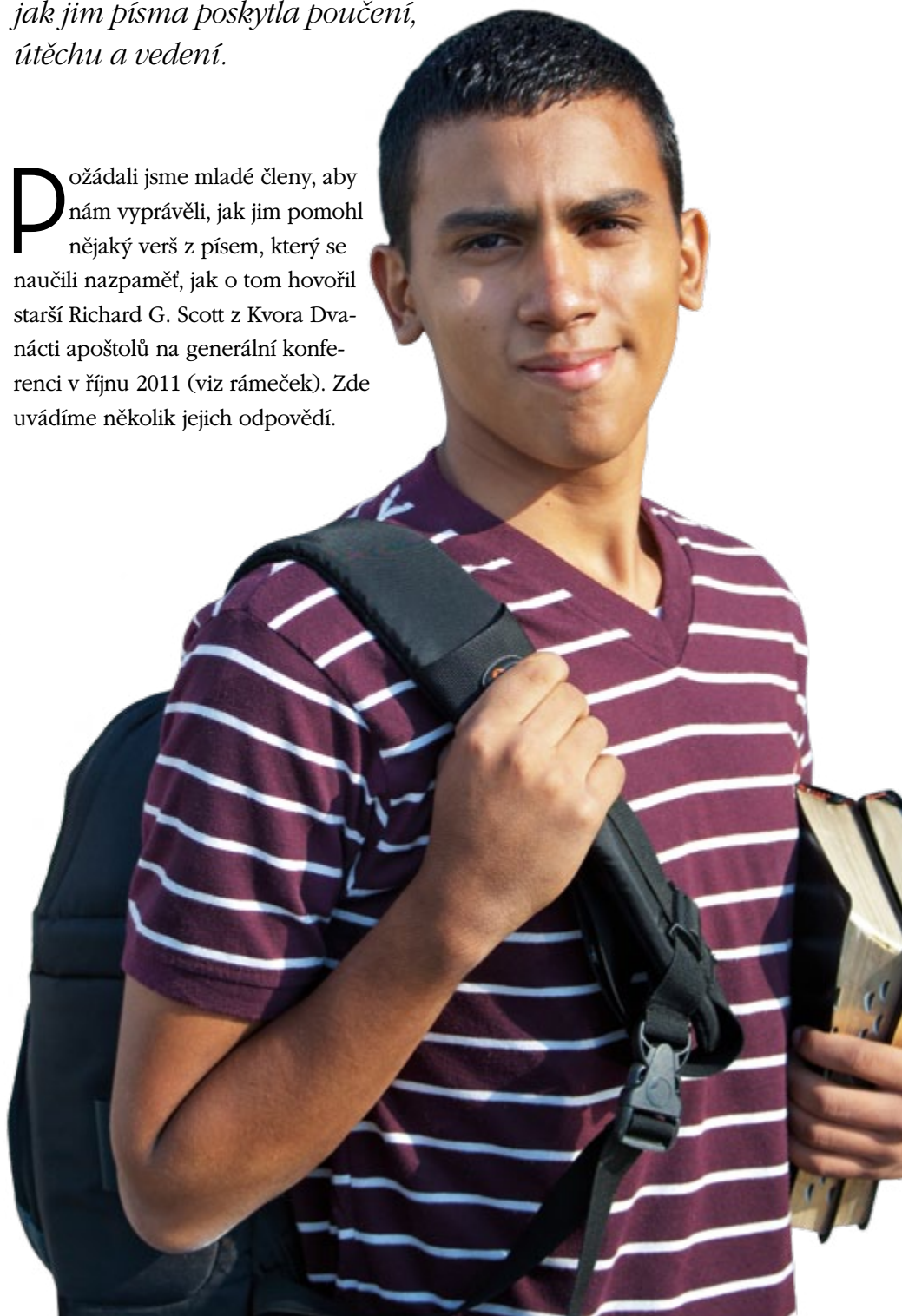

PÍSMO POMÁHÁJÍ V ČASE POTŘEBY

„Písmo jsou jako záblesky světla, které nám osvěčují mysl a přinášejí vedení a inspiraci z výsosti. . . . Učení se veršům z písem nazpaměť může být zdrojem veliké moci. Naučit se z paměti nějaký verš z písem je jako získat nového přítele. Je to, jako když najdeme někoho nového, kdo nám může pomoci v čase potřeby, kdo nám může poskytnout inspiraci a útěchu a být zdrojem motivace, když něco potřebujeme změnit.“

Starší Richard G. Scott z Kvora Dvanácti apoštolů, „Moc plynoucí z písem“, *Liahona*, listopad 2011, 6.

Požádali jsme mladé členy, aby nám vyprávěli, jak jim pomohl nějaký verš z písem, který se naučili nazpaměť, jak o tom hovořil starší Richard G. Scott z Kvora Dvanácti apoštolů na generální konferenci v říjnu 2011 (viz rámeček). Zde uvádíme několik jejich odpovědí.

Pokoj mé duši

„Synu můj, pokoj buď duši tvé; protivensství tvé a strasti tvé potvrzají jen malou chvíli.“ (NaS 121:7.)

Verš, který mi už léta přináší nejvíce útěchy, je Nauka a smlouvy 121:7, ve kterém Prorok Joseph Smith volal ve vězení v Liberty k Nebeskému Otci o pomoc. Naučila jsem se ho nazpaměť na semináři a vzpomenu si na něj vždy, když potřebuji útěchu. Připomíná mi, že Nebeský Otec mě má rád a že ví o mých zkouškách. Obracím se na tento verš, když potřebuji získat klid ve chvílích, kdy se cítím zklamaná nebo slabá.

Tento verš mi pomohl, když jsem jednou byla na večírku a situace se vyvinula tak, že jsem věděla, že bych tam neměla být. Když mi přátelé nabídli alkohol nebo cigarety, slušně jsem to odmítla. Tento verš mi dal sílu, kterou jsem potřebovala, abych si stála za svým přesvědčením.

Tento verš mi také pomohl udělat jedno obtížné rozhodnutí. S jednou kamarádkou jsme byly pět let nerozlučná dvojice. Spolu jsme sportovaly, chodily jsme na výlety a

trávily jsme spolu každý víkend. Ona se ale začala scházet se skupinou starších přátel, s nimiž jsem já nechtěla být. Nakonec mi řekla, ať si vyberu, jestli s ní chci kamarádit, nebo jestli si chci trvat na svém přesvědčení ohledně Slova moudrosti a zákona cudnosti. Byla jsem zničená. Nikdy by mě nenapadlo, že stát si za svým přesvědčením může být tak těžké. Rozhodla jsem se ale, že si najdu nové přátele a že budu mít na paměti slib, který dal Nebeský Otec Josephu Smithovi, že všechno dopadne dobře.

Nic nemá takovou hodnotu, abych se kvůli tomu vzdala svých měřítek, a když se rozhoduji správně, přináší mi to opravdovou a trvalou radost. Písma posilují mé svědectví a pomáhají mi, když to potřebuji.

Lauren J.,

16 let, Arkansas (USA)

Slabé věci se stanou silnými

Několik měsíců před přijímacími zkouškami na střední školu jsem měl pocit, že nejsem moc připravený. Byl jsem si jistý, že se mi to nepodaří zvládnout. A tak jsem se v modlitbě obrátil na Nebeského Otce. Při modlitbě mi na mysli vytanula tato slova: „Jestliže lidé přijdou ke mně, ukáží jim jejich slabost. Dávám lidem slabost, aby mohli býti pokorní; a milost má postačuje pro všechny, kteří se přede mnou pokoří; neboť pokoří-li se přede mnou a budou-li mít víru ve mne, pak učiním, že slabé věci se pro ně stanou silnými.“ (Eter 12:27.)

Uvědomil jsem si, že když se budu k Nebeskému Otci modlit o sílu čelit obtížným úkolům a zkouškám, požehná mi a pomůže mi mou slabost překonat. To, že jsem se se svým problémem svěřil Pánovi, bylo to nejlepší rozhodnutí, jaké jsem mohl udělat. On je ten nejlepší učitel a já vím, že mi pomohl.

Irvin O.,

16 let, Salvador

Modli se vždy

„Modli se vždy, abys mohl vyjít jako vítěz; abys mohl porazit Satana a abys mohl uniknouti rukám služebníků Satanových, kteří podporují dílo jeho.“ (NaS 10:5.)

Tento verš mi pomáhá čelit pokušením. Když se chystám udělat něco, o čem vím, že to není správné, vybaví se mi tento verš a toto poselství. Pokaždé, když se po tomto nabádání pomodlím, dostane se mi pomoci, kterou potřebuji, abych překonal pokušení, kterému čelím.

Jesse F.,

17 let, Utah (USA)

Jsem s Tebou

„Buď trpělivý ve strastech, neboť jich budeš mít mnoho, ale snášej je, neboť hle, já jsem s tebou, až do konce tvých dnů.“ (NaS 24:8.)

To, že jsem se naučila nazpaměť tento verš, pro mě bylo požehnáním, zvláště, když jsem měla z něčeho strach nebo jsem se cítila sama. Kdykoliv si na něj vzpomenu, dodá mi to odvalu a cítím se lépe. Jako mladí muži a mladé ženy potřebujeme vedení a podporu, zvláště když nás potkávají zkoušky a obtížné úkoly. I když se nám někdy budoucnost zdá nejistá nebo neradostná, vím, že Pánovi mohu důvěřovat a že mohu pocítit Jeho vřelé objetí.

Když jsem byla malá, doma a v Primárnkách jsem se učila, že Pán bude při mě vždy stát, pokud udělám svůj díl. Díky tomuto učení a také díky tomuto verši vím, že se na Něj mohu vždy spolehnout.

Sofia I.,

15 let, Uruguay

STANOVTE SI CÍL

Stanovte si cíl ohledně učení se veršů z písma nazpaměť. Na semináři nebo při práci na programu Povinnost vůči Bohu nebo Osobní pokrok byste se mohli naučit nazpaměť verše z mistrovství v písmu.

PŘÍMÁ A ÚZKÁ JE CESTA

Máte na výběr mnoho cest,
ale jen jedna vede k věčnému životu.

(Viz 2. Nefi 9:41; 31:17-21; Alma 7:9.)

Přechod z Primárek

CO SE DĚJE V MLADÝCH MUŽÍCH?

Aronovo kněžství – Sloužíme druhým v zastoupení Spasitele

Roznášíme svátost
Vybíráme postní oběti
Posilujeme svou rodinu

Povinnost vůči Bohu

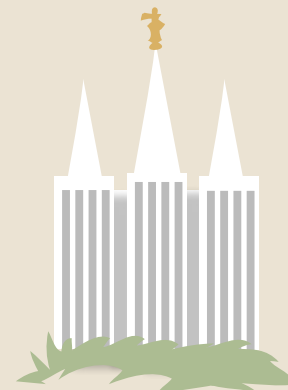
Učíme se novým věcem a děláme nové věci
Dělíme se o to s druhými
Rozvíjíme bližší vztah s Nebeským Otcem

Pro posílení mládeže

Měřítka, která vám dají sílu

Osobní příprava

Na misi
Na manželství a otcovství

Navštěvujeme chrám

Necháváme se křtít za ty, kteří zemřeli
Připravujeme se na uzavření smluv
Pociťujeme Ducha Svatého

Činnosti a akce

Sloužíme se svým kvorem
Užíváme si společnou zábavu!

Milí mladí muži v Primárnkách,

až vám bude 12 let, budete dost staří na to, abyste obdrželi Aronovo kněžství. To je velmi důležité. Až vám Bůh dá své kněžství, řekne vám tím, že vám důvěřuje. Vaší posvátnou povinností bude sloužit druhým tak, jak by to dělal Spasitel.

Nyní je čas na to, abyste se začali připravovat. Sledujte nositele kněžství, kteří jsou kolem vás, a naslouchejte jim, když žehnají a roznášejí svátost, křtí, dávají požehnání, slouží na misi a vedou rodiny. Vždy se snažte ze všech sil žít podle měřítek evangelia. Pak budete připraveni na onen velký den, kdy obdržíte Aronovo kněžství.

S pozdravem
David L. Beck
Generální prezident Mladých mužů

Až přijde čas, abyste přešli do Mladých mužů nebo Mladých žen, zde jsou příklady toho, na co můžete těžit!

CO SE DĚJE V MLADÝCH ŽENÁCH?

Noví přátelé

Společně se učíme a bavíme
Vzájemně se podporujeme

Posilujeme svou víru v Ježíše Krista

Stojíme za pravdou a spravedlivostí
Vydáváme svědectví

Pro posílení mládeže

Měřítka, která vám dají sílu

Osobní pokrok

Učíme se novým věcem
Stanovujeme si cíle a posilujeme se ve ctnosti

Navštěvujeme chrám

Necháváme se křtít za ty, kteří zemřeli
Pocítujeme Ducha Svatého
Připravujeme se na uzavření smluv

Činnosti a akce

Společně sloužíme
Užíváme si společnou zábavu!

Jako dcery Boží se připravujeme

Na to, že se staneme vedoucími a budeme dobrým příkladem

Na to, že se staneme dobrou manželkou a matkou

Milé mladé ženy v Primárnkách,

velmi se těšíme na den, kdy vstoupíte do Mladých žen! Jste drahocenné dcery Nebeského Otce. V Mladých ženách se budete učit být Jeho svědkem za všech dob a ve všech věcech a na všech místech. Obdržíte náhrdelník, který vám bude připomínat, abyste stály za pravdou a spravedlností a abyste umožnily Spasitelovu světlu svítit celému světu. Vaše brožurka Osobní pokrok vám pomůže studovat písmo, dávat si osobní cíle a postupovat na cestě k chrámu. Všechny tyto věci vám pomohou připravit se na to, abyste byly manželkou a matkou a skvělou vedoucí ve světě.

S pozdravem

Elaine S. Daltonová

Generální presidentka Mladých žen

FOTO © BUSATH PHOTOGRAPHY

Milá Amigo!

Zdravím tě z Mexika. Potěšilo mě, když jsem dostala tvůj dopis a dozvěděla jsem se, že budeš mít brzy narozeniny. Zdá se mi, že jsi trochu nervózní z toho, že máš odejít z Primárek. Mohla bych ti vyprávět o tom, jak jsem já šla do Mladých žen?

I já jsem byla z odchodu z Primárek trochu nervózní. Bála jsem se, že si možná nenajdu kamarádky. Bála jsem se, že budu jednou z nejmladších dívek namísto jedné z nejstarších.

Ale všechno dopadlo dobře. Před narozeninami jsem byla na pohovoru u biskupa a on mi řekl, že to bude dobrá změna. V neděli jsem se ale styděla a zůstala jsem v místnosti Primárek. Naštěstí mě tam našla jedna z vedoucích Mladých žen. Řekla: „Myslela jsem si, že tě tady najdu! Tak pojď, je čas jít do třídy.“

Sestra Diazová mě během úvodní části přivítala a dala mi tři knížky, které jsem si oblíbila: *Pro posílení mládeže*, *Osobní pokrok Mladých žen* a deník. Když jsem se rozhlédla po místnosti, uvědomila jsem si, že některé dívky tam znám z Primárek. Některé dívky, které jsem neznala, mě pozdravily. Brzy jsem namísto strachu pocítila klid.

Potom už bylo všechno jen lepší. Mám ráda akce Vzájemného sdružení, protože se tam učím, jak mám žít podle evangelia a jak mám pomáhat své rodině a kamarádům. A každý rok mě moc baví jezdit na tábor! Teď už jsem vavřínová dívka, a tak doufám, že brzy dokončím *Osobní pokrok*. Už se nemůžu dočkat, až budu nosit medailon Mladých žen, aby mi připomínal, jak jsem se za ty roky přiblížila Nebeskému Otci.

A tak se neboj, kamarádko. Roztáhni křídla a leť k Mladým ženám. Slibuji ti, že nebudeš litovat.

S láskou,
Maribel

Přivítejme nové životní období

Marissa Widdisonová

Církevní časopisy

Žijete v oblasti, kde stromy mění barvu, aby se připravily na zimu? Tito čtyři kamarádi ano. Noah B., Dylan L., Patrick M. a Ben M. žijí na ostrově Prince Edwarda u východního pobřeží Kanady. Stejně jako stromy se i tito chlapci připravují na nové životní období. V období přibližně jednoho roku každý z nich dosáhl 12 let, což znamenalo rozloučení se s Primárkami a přivítání se s Mladými muži. Toto vám vzkazují o tom, jak člověk roste a postupuje dál.

Bud'te sami sebou

Když se sem Noah přistěhoval, noví kamarádi mu pomohli zvyknout si na život na ostrově. Teď, jako nejstarší z nich, jim pomáhá zvyknout si na život v Mladých

mužích. „Bál jsem se, jestli mě ostatní vezmou mezi sebe a jestli se s nimi seznámím,“ řekl Noah o svých začátcích v Mladých mužích. „Hodně mi pomohlo, že jsem chodil na různé činnosti a akce.“ Noahova oblíbená píseň z Primárek je o Helamanově armádě a ve stejném duchu hledí i na kněžské kvorum – jsou spolu, v jednotě.

A co radí? „Bud'te sami sebou.“

Mějte úctu ke kněžství

Pro Patricka získání kněžství neznamená jen dosáhnout určitého věku. Znamená to být hoden a připraven. „Kněžství nedostáváte jen proto, že vám je 12 let,“ řekl Patrick. „Musíte být připraveni.“

Dylan chápe, jak důležitá je příprava. Snaží se být na shromáždění o 15 minut dříve, aby se duchovně připravil na roznášení svátosti. „Už jsem svátost roznášel třikrát nebo

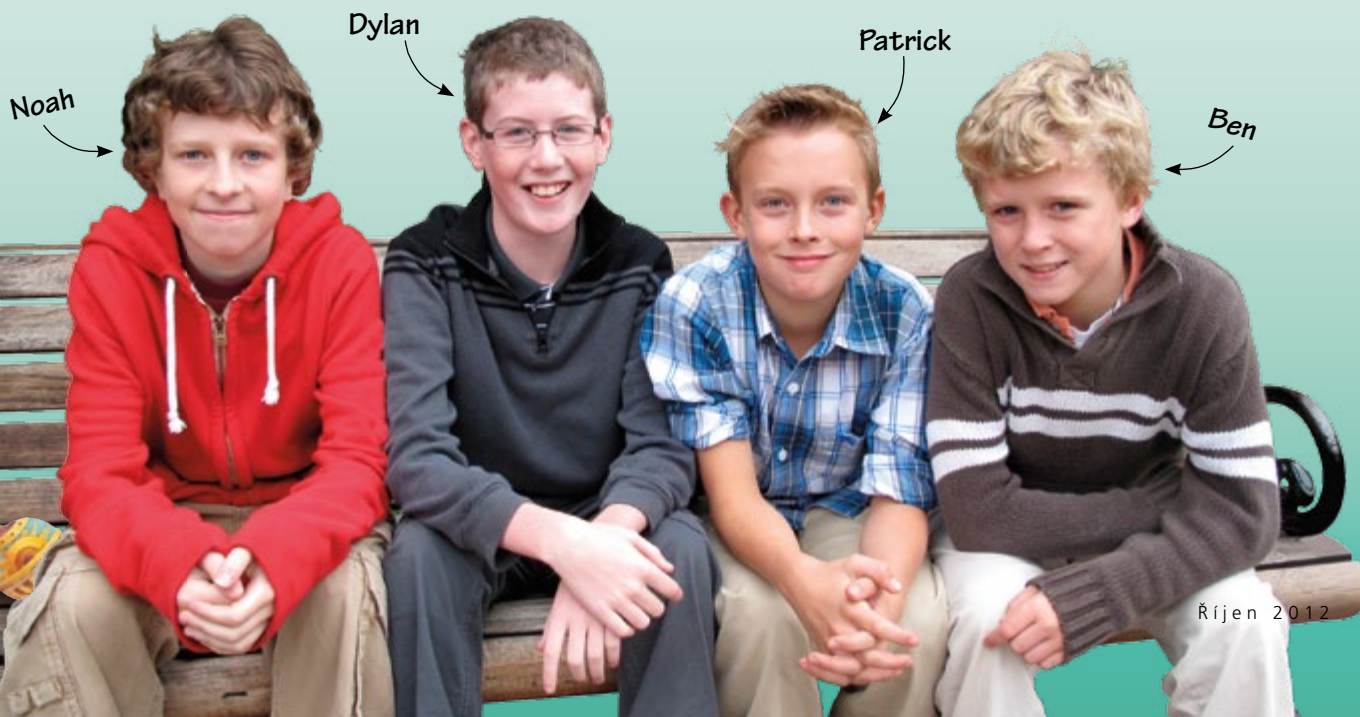
čtyřikrát a pokaždé se mého srdce dotkne Duch. To mě pokaždé potěší,“ řekl.

Ben řekl, že roznášení svátosti mu připomíná Poslední večeři: „Ježíš tam stál. Stojíme tam, kde byl Ježíš, a On si přeje, abychom tam byli.“

Vzhlížejte k chrámu

Ben pracuje na tom, aby získal ocenění Víra v Boha, a těší se, až bude poprvé provádět křty za mrtvé. „Ještě jsem uvnitř chrámu nebyl, ale ostatní lidé vždy vydávají svědectví o tom, jak hezky a příjemně se cítili, když tam byli,“ řekl Ben.

Noah byl na své první návštěvě v chrámu nedávno. Řekl, že mladí muži z jeho kvora se k němu chovali jako členové rodiny. „Můžete se cítit nervózní, ale budou tam lidé, kteří vám pomohou,“ řekl. „Budete se tam cítit vítáni.“ ■

Přijď, Ježíši, k nám

Skromně ♩ = 72-84

Z církevního muzikálového představení:
Spasitel světa – Jeho narození a Vzkříšení

1. Kéž se br - zy na - ro - díš nám, Spa - si - te - li, Pa - ne náš,
2. Kéž při - jdeš k těm, co se sou - ží, co jsou v srd - ci zkrou - še - ní,
3. Kéž jsmehod - ni Vy - kou - pe - ní, mi - lost svou nám u - dě - luj,

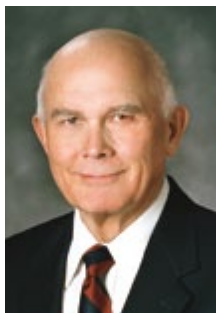
mo - cí svou jsi ze - mi stvo - řil, jen v jes - lič - kách mís - to máš.
na ko - le - nou Tě pro - sí - me, lás - kou za - žeň trá - pe - ní.
na - vždy tou - ží - me být Tvý - mi, při - prav nás na pří - chod svůj.

Hvěz - da Tvá již svi - tí nám, při - jde ko - nec tem - no - tám.
Ja - ko král přijď vlád - nout nám, v slá - vě své bud' u - ví - tán.
Ja - ko král přijď vlád - nout nám, v slá - vě své bud' u - ví - tán.

Jmé - no Tvé je Im - ma - nu - el. Přijď, Je - ží - ši, k nám!
Před Te - bou se kaž - dý sklá - ní. Přijď, Je - ží - ši, k nám!
Před Te - bou se kaž - dý sklá - ní. Přijď, Je - ží - ši, k nám!

Muzikálové představení *Spasitel světa – Jeho narození a Vzkříšení* vzniklo
pod vedením Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů.

© 2003 IRI. Všechna práva vyhrazena. Tato píseň může být kopírována pro příležitostné,
nekomerční použití v církvi nebo v rodině. Toto sdělení musí být uvedeno na každé kopii.

*Starší Dallin
H. Oaks z Kvora
Dvanácti
apoštolů se
s námi podělil
o několik myšle-
nek týkajících se
tohoto tématu.*

Proč je DŮLEŽITÉ, abychom JEŽÍŠE KRISTA věrně následovali, ať jsme kdekoli?

Ježíš Kristus je
Jednorozený a
Milovaný Syn Boží.

Je náš Stvořitel. On
je Světlo světa. Je náš
Spasitel z hříchu a smrti.

Toto je to nejdůležitější
poznání na zemi a vy
to můžete poznat sami
pro sebe.

Jsme následovníky
Ježíše Krista. Neexistuje
žádné neutrální území.

Tuto lekci a činnost můžete použít k tomu, abyste se více dozvěděli o tématu Primárek pro tento měsíc.

Požehnání kněžství jsou dostupná všem

Když Joseph Smith překládal Knihu Mormonovu, on a jeho písař Oliver Cowdery měli otázku. Šli do lesa, aby se o to pomodlili. Když se modlili, „v oblaku světla sestoupil z nebe posel“. Tímto poslem byl Jan Křtitel.

Josephovi a Oliverovi vložil ruce na hlavu a dal jim Aronovo kněžství. Jan Křtitel potom Josephovi a Oliverovi přikázal, aby jeden druhého pokřtili. Krátce nato přišli na zem apoštolové Petr, Jakub a Jan a vysvětili Josepha a Olivera k Melchisedechovu kněžství. Boží kněžství bylo opět na zemi. (Viz Joseph Smith–Životopis 1:68–72.)

Díky kněžství můžeme přijmout nádherná požehnání a obřady. Jsou to požehnání, která se dávají novorozencům, nemocným a ta, která dětem dává jejich otec nebo jiní způsobí

nositelé kněžství. Určité kněžské obřady také musíme přijmout proto, abychom se mohli vrátit k Nebeskému Otci. Mezi tyto obřady patří křest ponořením, přijetí daru Duchu Svatého a posvátné chrámové obřady, které mohou zpečetit rodiny, aby mohly být spolu navždy. V chrámu je také možné vykonat obřady pro lidi, kteří zemřeli bez požehnání evangelia. Požehnání kněžství jsou dostupná všem! ■

Píseň a verš z písem

- Píseň o kněžství podle vlastního výběru ze zpěvníku *Písně pro děti*
- Nauka a smlouvy 84:35

ČINNOST Kněžství pomáhá lidem

Kněžství je Boží moc určená pro službu a žehnání lidem pomocí obřadů a požehnání. Dokreslete do těchto obrázků sami sebe.

Udělej si sám

V Drahocenné perle si najdi Joseph Smith–Životopis 1:68–73. Tyto verše ti dole pomohou doplnit chybějící slova. Na jiný list papíru napiš, co dalšího ses ještě dozvěděl při četbě těchto veršů.

1. „Kněžství Aronovo ... drží klíče služby _____ a evangelia _____.“
2. _____ měl být pokřtěn jako první.
3. Oliver Cowdery pokřtil _____.
4. Jan Křtitel jednal pod vedením _____ a _____.
5. Petr, Jakub a Jan později Josephovi a Oliverovi předali _____ kněžství.

Nositelé kněžství žehnají a roznášejí svátost. Nakreslete se na lavici, jak se chystáte přijmout svátost.

Nemocní mohou dostat kněžská požehnání. Nakreslete se, jak ležíte nemocní v posteli.

Rodiny, aby byly spolu, mohou být zpečetěny chrámovými obřady. Nakreslete svou rodinu před chrámem.

Křest a přijetí daru Ducha Svatého jsou kněžské obřady. Nakreslete se, jak stojíte před křtitelnicí.

Odpovědi: 1. andělů, pokán; 2. Oliver Cowdery; 3. Joseph Smitha; 4. Petra, Jakuba a Jana; 5. Melchisedechovo.

Dvojité požehnání

Seznamte se se Sophií a Elodií A. z Antananariva na Madagaskaru.

Richard M. Romney

Církevní časopisy

Desetileté sestry–dvojičata Sophie a Elodie žijí na Madagaskaru. To je velký ostrov u pobřeží Afriky. V jejich rodině se s oblibou vypráví jeden pravdivý příběh. „Když se tatínek poprvé setkal s misionáři, hned poznal, že Církev je pravdivá,“ říká Elodie. „Okamžitě se obrátil.“ Jejich matka byla pokřtěna o několik měsíců později.

Než se dívky narodily, jejich rodiče se postili a modlili, aby mohli mít holčičku. „A místo jedné holčičky měla maminka dvě,“ říká Sophie.

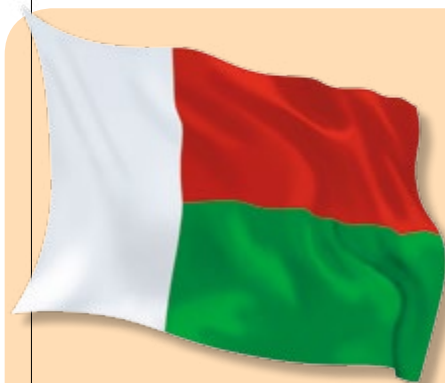
Od té doby to bylo dvojité požehnání! ■

Rodina Sophie a Elodie tři roky šetřila peníze, aby mohli jet do chrámu Johannesburg v Jihoafrické republice a mohli tam být spolu zpečetěni. Aby se tam dostali, museli urazit více než 2 100 km a přeplout Indický oceán.

Matka dívek má vedle jejich domu zdravotnické zařízení. Dívky pomáhají tím, že tam zametají a pomáhají s úklidem.

Bílá barva na madagaskarské vlajce představuje čistotu, červená symbolizuje nezávislost a zelená znázorňuje naději.

Sophie a Elodie mají dvě kočky a rády se s nimi mazlí.

Na Madagaskaru žijí například lemur a chameleon.

Dvojčata mají ráda rodinný domácí večer s jejich dvěma bratry, s jejich neteří a s tatínkem a maminkou.

Nemůžu se dát taky POKŘTÍT?

„A jejich děti budou pokřtěny na odpuštění hříchů svých, když je jim osm let.“ (NaS 68:27.)

Nuno a Miriam, budete následovat příklad Ježíše Krista tím, že se příští sobotu dáte pokřtít?“ zeptala se sestra Silvaová.

Paulo nemohl věřit vlastním uším. Sestry misionářky právě vyzvaly jeho desetiletého bratra a sestru, aby se dali pokřtít!

„Ano! Ano!“ odpověděla dvojčata radostně.

Miriam se nemohla přestat usmívat. Nuno si se sestrou Lopesovou pláclí. Babička ve svém velkém

červeném křesle v rohu zářila radostí.

Sestry misionářky učily Paula a jeho sourozence několik týdnů v domě jejich babičky, která žije na zeleném větrném ostrově São Miguel, 1 600 km od pevninského Portugalska. Paulo u babičky s oblibou otvíral horní polovinu domovních dveří a nechal se ovívat mořským vánkem a při tom sledoval sestru Lopesovou a sestru Silvovou, jak k nim přicházejí, aby je učily evangelium.

Sestry misionářky řekly, že dnes bude mimořádná lekce. Teď už Paulo věděl proč. Nuno a Miriam budou mít křest, přesně tak, jak to

učil Ježíš! Paulo chtěl také následovat Spasitelův příklad.

„Sestry, můžu se příští sobotu taky dát pokřtít?“ zeptal se dychtivě a tiskl k sobě svou obrázkovou Knihu Mormonovu.

Sesta Silvaová se usmála, ale zavrtěla hlavou. „Je mi to líto, Paulo. Pán nám řekl, že všichni se potřebujeme dát pokřtít, ale až nám bude osm let. Protože ti je teprve šest let, nejsi ještě zodpovědný za svá rozhodnutí.“

„Ale sestry,“ namítl Paulo, „já se modlím a čtu Knihu Mormonovu s rodinou, jak jste mě učily. Každý týden chodím s babičkou a se strýčkem Máriem na Primárky. Vím, že Církev je pravdivá! Nemůžu se dát pokřtít s Nunem a Miriam?“

„Je skvělé, že se ti daří žít podle přikázání a učit se o evangelium,“ řekla sestra Lopesová. „Ale i tak musíš počkat dva roky, než se budeš moci dát pokřtít.“

Paulovi se stáhlo hrdlo a oči mu zalily horké slzy. Vyskočil a utekl do svého pokoje v podkroví, kde

se svými sourozenci spával.

Po několika minutách, kdy plakal s hlavou zabořenou do polštáře, uslyšel, jak někdo stoupá po schodech do podkroví. Strýček Mário si sedl k Paulovi na postel.

„Co se stalo, Paulo?“ zeptal se strýček Mário.

„Sestra Silvaová a sestra Lopesová řekly, že se nemůžu dát pokřtít, ale Nuno a Miriam můžou,“ řekl Paulo. „Chci se stát členem Církve! Rád na shromáždění svátosti zpívám náboženské písně a rád se v Primárkách učím o písmech. Nechci zůstat pozadu.“

„Paulo, můžeš být součástí Církve, i když ještě nemáš věk na to, aby ses dal pokřtít,“ řekl s láskou strýček Mário.

„Ale jak?“ zavzlykal Paulo do polštáře.

„Víš přece, že Primárky připravují program na shromáždění svátosti,“ řekl strýček Mário. „Vaše učitelka z Primárek mi řekla, že hledá dobrovolníky, kteří by v programu vydali svědectví. Například takhle se můžeš zapojit do shromáždění,“ vysvětlil strýček Mário.

„Opravdu?“ Paulo se posadil a otočil se ke strýčkovi. Chvilí přemýšlel. „Možná bych mohl vydat svědectví i na křtu Nuna a Miriam!“

„To je skvělý nápad!“ řekl strýček Mário. „I když jsi ještě moc malý na to, aby ses dal pokřtít, můžeš už mít svědectví.“

Paulo seskočil z postele a utíkal dolů po schodech.

„Kam jdeš, Paulo?“ zavolal strýček Mário.

„Procvičím si vydávání svědectví před sestrami misionářkami!“

odpověděl Paulo radostně.

„Počkám, než se budu moci dát pokřtít, ale mezitím budu vydávat svědectví!“ ■

„Trpělivost znamená čekat aktivně a být vytrvalý. Znamená to za něčím si stát a dělat vše, co můžeme – pracovat, doufat a používat víru.“

President Dieter F. Uchtdorf, druhý rádce v Prvním předsednictvu, „Pokračujte s trpělivostí“, Liahona, květen 2010, 57.

Obléknu se jako jáhen

Hilary M. Hendricksová

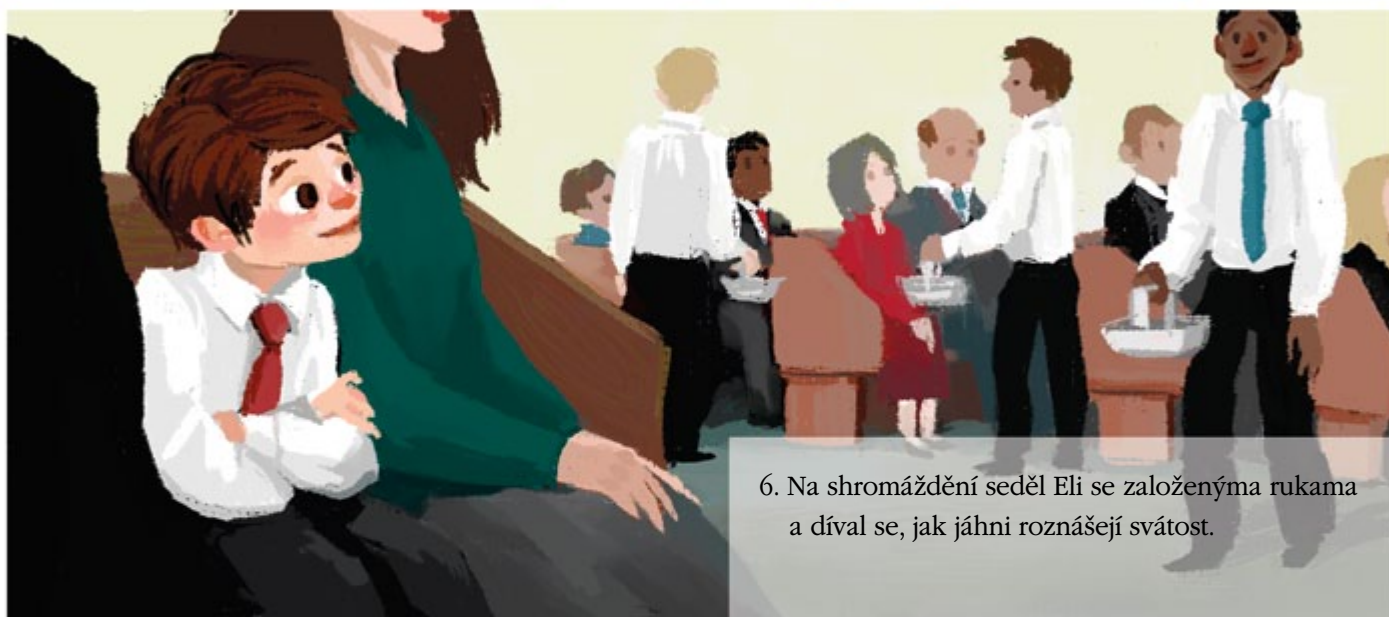
Podle skutečné události

5.

Chci si vzít bílou košili a tmavé kalhoty. Chci být oblečený jako jáhen.

Maminka pomohla Elimu obléknout si tmavé kalhoty, bílou košili a kravatu.

6. Na shromáždění seděl Eli se založenýma rukama a díval se, jak jáhni roznášejí svátost.

7. Když jeden jáhen přinesl svátost Elimu, Eli si vzal kousek chleba a pak podal podnos mamince.

8. Maminka se na Eliho usmála. Byl rád, že může pomoci. Cítil se úplně jako jáhen.

SKRYTÉ OBRÁZKY

Eli chce být oblečený jako jáhen. Pomozte mu v jeho pokoji najít věci, které mu pomohou obléci se jako jáhen.

OMALOVÁNKA

Prostřednictvím kněžství přijímáme obřady spasení.

„Všichni ti, již přijímají toto kněžství, přijímají mne, praví Pán.“ (NaS 84:35.)

Mladí členové z Brazílie spojují chrámovou práci s prací na rodinné historii

Melissa Merrillová

Zprávy a události z Církve

José A. Moscão si všiml jistého trendu – mladí členové, kteří přicházeli do chrámu Campinas v Brazílii, měli spoustu „volného času“.

Bratr Moscão, ředitel střediska rodinné historie, které se nachází přímo vedle chrámu, věděl, že kvůli velké vzdálenosti, kterou museli mnozí mladí urazit, aby se do chrámu dostali, většina z nich přijížděla v karavanech a zůstávala u chrámu několik dnů. Nevyhnutelně pak museli čekat mezi zasedáními ve křtitelnici a mezi časem k jídlu a také museli čekat na rodiče a na své vedoucí, kteří se účastnili dalších chrámových obřadů.

Bratra Moscãa napadlo, že by mohl mladým členům nabídnout něco jiného, než aby se museli ve chvílích volného času bezcílně procházet po chrámovém pozemku.

A také to učinil.

Výzva

Začal je zvát do střediska rodinné historie a nabízel jim, že je bude učit pracovat s indexováním v programu FamilySearch.

Zpočátku se někteří mladí ostýchali nebo váhali. Ale bratr Moscão řekl, že když s nimi mluvil o vysvobození lidí z temnoty, o vynášení jejich jmen na světlo světa a o tom, že to vše se děje v poslušnosti slov žijícího proroka, mladých členů se to dotklo u srdce. (Viz David A. Bednar, „Srdce dětí se obrátí“, *Liahona*, listopad 2011, 24–27.)

To, že jsou chrám i středisko rodinné historie umístěny na stejném pozemku, má velký význam; tato skutečnost fyzicky podtrhuje, že chrámová

práce a práce na rodinné historii jsou dvě části jednoho velkého díla. George A. Oakes, president chrámu Campinas v Brazílii, říká, že právě to začíná mládež z chrámového okrsku chápat.

„Než se začal klást důraz na to, aby se zapojili do práce na rodinné historii a na indexování, cílem jejich cesty do chrámu byly hlavně křty za mrtvé. Nyní se součástí jejich práce stává i indexování,“ uvedl.

Seznámení s prací na rodinné historii

Když mladí přicházejí do střediska rodinné historie, bratr Moscão a misionáři pracující ve středisku je na úvod stručně seznámí s těmito informacemi:

- Mladí se tímto stávají spasiteli na hoře Sionu. (Viz Abdiáš 1:21.)
- Přijímají prorokovu výzvu. (Viz „Srdce dětí se obrátí“.)
- Vysvobozují jména lidí z temnoty – z temnoty dávno zapomenutých mikrofilmů a zaprášených knih matričních úřadů a kostelů. Indexování přivádí tato jména na světlo světa a lze je díky tomu prohledávat, takže je pak mohou vyhledat rodinní příslušníci těchto lidí.
- Tím, že se mladí zapojují do této práce, se účastní další oblasti této „nejslavnější ze všech věcí přináležející k věčnému evangeliu, totiž [křtu] za mrtvé“. (NaS 128:17.)
- Budou využívat svůj čas ve velkém díle vykoupení mrtvých, které přináší požehnání rodinám.

Během návštěv chrámu se mladí členové z chrámového okrsku chrámu Campinas v Brazílii účastní mezi křticími zasedáními indexování v rámci programu FamilySearch.

- Každý z nás je součástí Boží rodiny, takže i při indexování jmen lidí, které neznají, vlastně pomáhají své rodině.
- Jakmile jednou porozumí tomu, jak se zapojit do indexování, mohou učít členy své rodiny a jiné mladé ve svém sboru nebo odbočce, aby se do indexování zapojili také.

Bratr Moscão a misionáři pak pomocí počítačů ve středisku ukazují mladým členům, jak s indexováním začít a jak nainstalovat a používat potřebný software u nich doma. Bratr Moscão vysvětlil, že jakmile se toto naučí, „začnou indexovat s takovou intenzitou, jako nikdo jiný“.

Nadšení pro práci

Toto nadšení se odráží v číslech. Během prvních dvou měsíců roku 2012 návštěvníci za-indexovali 6 370 jmen; 3 305 těchto jmen zaindexovali mladí členové ve věku 12 až 18 let. Aby středisko rodinné historie v Campinasu dokázalo vyhovět rostoucímu zájmu, často prodlužuje pravidelnou otevírací dobu, která je od 8.00 do 18.00, a zůstává otevřeno dokonce až do 22.00.

Mladí členové ale poté, co chrám opustí, s indexováním nepřestávají. Když přijedou domů, dál

vykonávají svou úlohu v tom, co bratr Moscão nazývá „armádou tvořenou více než 170 000 aktivními indexujícími pracovníky, kterou v současnosti Církev má“. Mnozí díky své práci na indexování jmen plní požadavky v rámci programů Povinnost vůči Bohu a Osobní pokrok.

Vliv ve věci dobra

Isabela A., které je 16 let a pochází z Vily Velhy v brazilském státě Espírito Santo, se na začátku tohoto roku vydala na cestu do chrámu se svou maminkou a sestrou – poslední den jejich cesty byl dnem, kdy uplynul právě rok od smrti její babičky. Isabela se dala za svou babičku pokřít a její maminka za ní vykonala další chrámové obřady.

„Během cesty jsem pocítila, že musím udělat něco dobrého,“ vysvětlila Isabela. „Chtěla jsem se naučit indexovat a bratr José Moscão mi pomohl.“

Když jsem pak byla křtěná za svou babičku, zapůsobil na mě mocně Duch. Uvědomila jsem si, že za závojem stále čeká mnoho lidí a že potřebují mou pomoc. Uvědomila jsem si, že můžu věnovat trochu času službě, a tím toho pro tyto lidi hodně udělat. Indexování je práce lásky.“ ■

Více o tomto článku najdete na stránkách news.lds.org.

Zorganizován první kůl v Indii

Starší E. Jack a sestra Pamela Kellerstrassová

Indická misie Bangalore

Když se 27. května 2012 více než 1 500 členů Církve a přátel shromáždilo v konferenčním centru Novotel Convention Center v indickém Hyderabadu, aby se zúčastnilo vytvoření kůlu Hyderabad – prvního kůlu v Indii – vládlo v ovzduší téměř hmatatelné

Téměř 600 mladých svobodných dospělých z Indie, Nepálu a Srí Lanky se shromáždilo na konferenci, která předcházela vytvoření prvního kůlu v Indii.

nadšení a vděčnost. Shromáždění předsedal starší Dallin H. Oaks z Kvora Dvanácti apoštolů, kterého doprovázel starší Donald L. Hallstrom z Předsednictva Sedmdesáti a starší Anthony D. Perkins ze Sedmdesáti, který slouží jako prezident území Asie. Každý z těchto vedoucích byl na konferenci se svou manželkou.

Johnovi Guttymu byla vyjádřena podpora jako prezidentovi kůlu, Sureshi Natarajanovi jako prvnímu rádci a Rajaratnamovi Bushimu jako druhému rádci.

Prvním indickým patriarchou se stal Prasad Rao Gudey, bývalý prezident okrsku.

Když Randy D. Funk, prezident Indické misie Bangalore, promlouval k dosud největšímu shromáždění Svatých v Indii,

Předsednictvo nově vytvořeného Indického kůlu Hyderabad (zleva doprava): Suresh Natarajan, první rádce; John Gutty, prezident; Rajaratnam Bushi, druhý rádce.

FOTO: JAMES DAIRYMPLE

řekl: „Toto je úžasný pohled – v tento historický den, v den, který si budeme navždy pamatovat. Budeme si navždy pamatovat, že zde byl apoštol Páně.“

Starší Perkins předal členům v Indii pozdravy od předsednictva území Asie a řekl: „Jsme svědky počátků úžasného díla v této zemi. Růst Církve a vytvoření kůlu se děje v souladu s věčnými zásadami evangelia a podle zavedených kněžských způsobů.“

Starší Hallstrom poznamenal, že je druhým svědkem, který svědčí o povolání nového předsednictva kůlu, a vysvětlil proces výběru nových vedoucích kůlu, který se zakládá na zjevení. Řekl, že jako člen kvora Sedmdesáti dostává církevní úkol a přijíždí bez jakýchkoli zaujatostí nebo předsudků. Přichází po způsobu Páně a spoléhá se na Jeho Ducha, aby získal zjevení. „Vůlí Páně je, aby se prezidentem kůlu stal president Gutty,“ řekl starší Hallstrom.

Kristen Oaksová, která doprovázela svého manžela, mluvila o tom, že máme učit své děti takovým způsobem, aby věřily, protože „jejich matky to věděly“. (Viz Alma 56:48.)

Závěrečným řečníkem na shromáždění byl starší Oaks, který vyjádřil vděčnost za indický národ – za zemi s náboženskou svobodou, která umožňuje

členům Církve „scházet se a mluvit o zásadách naší víry“.

Starší Oaks svědčil, že získal svědectví Ducha týkající se toho, že Pán připravil a vybral vedoucí, kteří byli povoláni. Starší Oaks také mluvil o nových zodpovědnostech, které kůl má.

Starší Oaks poznamenal, že ve Starém zákoně prorok Izaiáš

v kmenech Izraele, skrze níž lze získat velká požehnání,“ řekl starší Oaks. „Patriarchální požehnání také uvádí požehnání a zaslíbení, na která si můžeme činit nárok, jsme-li věrní.“

„S růstem Církve v Indii přijde čas, kdy prorok bude inspirován, aby se v Indii postavil chrám,“ pokračoval. „Vždy, když je

Starší Oaks a další vedoucí Církve se během návštěvy indického Hyderabadu setkali se stovkami členů z Indie, Nepálu a Srí Lanky.

přirovnal Izrael ke stanu, který představoval přístřešek pro děti Izraele. „Tímto stanem je dnešní Církev. Každý z nás ví, že stan musí být upevněn kůly. Hyderabad je nyní kůlem Sionu, a tak se od vás očekává, že vykročíte kupředu a budete více přispívat v oblasti desátků a misionářů.“

Díky vytvoření kůlu budou moci členové v Hyderabadu obdržet patriarchální požehnání. Starší Oaks vysvětlil, co patriarchální požehnání obsahuje, a nazval ho „osobními písmy“.

„Patriarchální požehnání uvádí vaši rodovou linii

vytvořen kůl, zvyšuje se pravděpodobnost, že na tom místě bude i chrám. Poté, co členové projeví, že jsou způsobilí a že dodržují závazky, následuje chrám.“

Na závěr starší Oaks pronesl požehnání: „Žehnám vám, v tomto prvním kůlu v této velké indické zemi, abyste pamatovali na to, čemu jste se tuto hodinu učili. Žehnám vám, abyste pamatovali na smlouvy, které jste uzavřeli, když jste byli pokřtěni. Žehnám vám, abyste si vše pamatovali a byli odhodláni dodržovat příkázání Boží, abyste se mohli těšit z Jeho požehnání.“ ■

Apoštol zasvěcuje nové MTC na Filipínách

Misionářské výcvikové středisko na Filipínách, které 20. května 2012 zasvětil starší Russell M. Nelson z Kvora Dvanácti apoštolů, může ubytovat až 144 misionářů z Filipín, Kambodži, Hongkongu, Indie, Indonésie, Mongolska, Pákistánu, Srí Lanky, Tchajwanu a Thajska. Tito misionáři jsou školeni v jazyku své rodné země.

Nové středisko tvoří dvě budovy, v nichž se nachází auditorium, tlumočnické kabiny, počítačová pracovna, prádelna, učebny s vestavěným audiovizuálním vybavením, pokoje pro misionáře, třídy a kanceláře.

Když starší Nelson pronášel modlitbu, při níž zasvěcoval toto nové středisko, vyjádřil vděčnost za Usmíření Ježíše Krista a za věrné misionáře a členy Církve po celém světě, kteří milují Pána a slouží Mu. Také požádal o požehnání pro Filipínskou republiku, aby „dál měla otevřené dveře a vítala“ všechny Pánovy služebníky, a modlil se o to, aby byli obyvatelé tohoto národa požehnáni „svobodou a

odpovědností, aby mohli růst ve spravedlivosti, jak z hlediska časného, tak i duchovního“.

Chrám Manaus v Brazílii je 138. chrámem Církve na světě a šestým v Brazílii

President Dieter F. Uchtdorf, druhý rádce v Prvním předsednictvu, zasvětil 10. června 2012 chrám Manaus v Brazílii – 138. chrám Církve na světě a šestý v Brazílii.

President Uchtdorf řekl, že víru a oddanost Svatých posledních dnů žijících v Brazílii, kde se nachází více než milion členů, lze přirovnat k řece Amazonce – jejich víra, stejně jako tato řeka, je hluboká a má velkou sílu.

Téměř 20 let členové Církve z Manaus, města izolovaného velkými řekami a deštnými pralesy, cestovali v karavanech do chrámu v brazilském São Paulu – cesta lodí a autobusem tam a zpět trvala 15 dní – a později jezdili do chrámu v Caracas ve Venezuele, což obnášelo osmidenní cestu autobusem.

Starší Claudio R. M. Costa ze Sedmdesáti sloužil jako president Brazilské

misie Manaus, když byla tato misie otevřena v roce 1990.

„Věřím, že chrám Manaus bude každíčký den plný, protože tito členové chrám milují,“ řekl starší Costa. „Učí své děti, aby měly rády chrám. Je pro ně drahocenný.“

Členové Církve na Samoi slaví 50. výročí nezávislosti i vytvoření prvního kůlu

V pátek 1. června 2012 se asi 350 Svatých posledních dnů na Samoi připojilo k dalším Samojcům, aby se zúčastnili průvodu oslavujícího nezávislost, který se ubíral ulicemi města Apia. Před padesáti lety, v roce 1962, získala země nezávislost na Novém Zélandu.

Oslav se zúčastnily různé organizace, školy, místní cirkve a mezinárodní organizace. Studenti z řad Svatých posledních dnů hráli desítkám tisíc přihlížejících svým pochodovým orchestrem.

Tento víkend byl pro samojské Svaté posledních dnů důvodem i k dalším oslavám – před 50 lety byl ve městě Apia zorganizován první kůl v této zemi.

V neděli 3. června starší James J. Hamula a starší Kevin W. Pearson ze Sedmdesáti, oba členové předsednictva území Tichomoří, promlouvali ke Svatým posledních dnů a hostům na zvláštním shromáždění, které bylo přenášeno do sborových domů Církve po celé zemi.

Starší Hamula, který slouží jako president území, řekl, že Svatí posledních dnů na Samoi mají za cíl dál sloužit svým rodinám, vesnicím a zemi a posilovat je. „Církev zde roste úžasným způsobem a i my rosteme v naší rodině a v osobním životě, když se snažíme následovat učení a příklad Ježíše Krista,“ řekl. ■

V novém Misionářském výcvikovém středisku na Filipínách se v jazyce své rodné země školí až 144 misionářů z Filipín, Kambodži, Hongkongu, Indie, Indonésie, Mongolska, Pákistánu, Srí Lanky, Tchajwanu a Thajska.

FOTO NOEL MAGLAQUE

Posiluje mé svědectví

Již od roku 1967 pilně pročítám a studuji *Liahonu* a to mi pomáhá duchovně růst. Každý měsíc čekám na tento časopis, abych se mohl vzdělávat, abych mohl pociťovat Ducha Pána a posilovat svědectví o evangeliu. Zejména se mi líbil článek „Napodobujeme a ctíme své nebeské rodiče“. (*Liahona*, Feb. 2012, 80.) Mohl jsem se ztotožnit s tím, co autor článku napsal, protože i já pracuji jako grafik.

Fabio Fajardo, Kolumbie

Učitel a přítel

Mám moc ráda *Liahonu* – učí mě, posiluje mě a napravuje mě. Když si ráno přečtu něco dobrého, snažím se pak být lepší celý den. Když čtu tento časopis, moje láska a víra jsou silnější. Také dávám *Liahony* svým přátelům jako dárek. Moc vám děkuji za tak skvělého učitele a přítele!

Anastasia Naprasnikova, Ukrajina

Své připomínky nebo náměty zasílejte prosím na adresu: lihona@ldschurch.org. Příspěvky mohou být zkráceny nebo pro zlepšení srozumitelnosti upraveny.

Toto číslo obsahuje články i činnosti, které je možné využít při rodinném domácím večeru. Zde je několik příkladů:

„**Prozíravý způsob života nás připravuje na budoucnost**“, strana 12 – přečtěte si šest oblastí, které jsou v článku zmíněny a ve kterých se můžeme stát soběstačnými. Jakých nepředvídaných událostí či problémů se můžeme vyvarovat, když jsme soběstační v těchto oblastech? Vyzvěte členy rodiny, aby se s modlitbou zamysleli nad tím, v jakých oblastech se potřebují zlepšit, a aby si stanovili cíle, že budou v těchto oblastech soběstačnější.

„**Cudnost v necudném světě**“, strana 42 – diskutujte se členy rodiny o otázkách uvedených v tomto článku. Zvažte, zda byste se mohli podělit o zásady a zážitky, které posilují vaše svědectví týkající se cudnosti. Diskutujte o tom, jak můžete v životě uplatňovat rady z tohoto článku.

„**Budte moudří a buďte přátelé**“, strana 48 – na začátku přečtěte měřítko staršího Halese, podle nichž se poznají dobří přátelé. Můžete diskutovat o tom, jak důležité je být dobrým přítelem. Vyzvěte jednotlivé členy rodiny, aby se zamysleli nad třemi způsoby, jak mohou být lepším přítelem.

„**Milá Amigo!**“, strana 60 a „**Přivítejme nové životní období**“, strana 61 – přečtěte si články o těchto dětech z Primárek a o tom, jak se připravují na vstup do Mladých žen a Mladých mužů. Diskutujte jako rodina o tom, co tyto děti v rámci své přípravy udělaly. Vyzvěte členy rodiny, aby si přečetli brožurky *Osobní pokrok* nebo *Povinnost vůči Bohu* a vyhledali úkoly, které by chtěli v budoucnu splnit.

Jeden rodinný domácí večer – dvě lekce

Jednou večer k nám přišli na návštěvu na rodinný domácí večer moji rodiče a prarodiče z maminčiny strany. Každé z našich tří dětí se do rodinného večera rádo zapojuje a tentokrát měl mít lekci náš sedmiletý syn. Ještě předtím jsme připravili malou výstavku, rozestavěli obrázky týkající se stvoření a pročteli jsme a prošli lekci, kterou bude učit. Náš syn byl připravený a nadšený.

Během lekce jsme všichni pozorně poslouchali jeho výklad. Když skončil, Samuel, kterému byly asi tři roky, se rozhodl, že i on chce učit lekci. A tak si vzal obrázky a výstavku a znovu vše rozestavěl na stole.

Svým tichým hlasem a občas pomocí nesprávně vyslovovaných slov se Samuel ujal výuky lekce pro rodinný domácí večer. A i když se předem nepřipravil, předtím dobře poslouchal. Vysvětlil nám, jak byla stvořena země, a vyprávěl nám o lásce, kterou Ježíš Kristus chová ke každému z nás.

Byli jsme překvapeni, jak snadno lekci učil – přesně tak, jako jeho bratr. Moji rodiče a prarodiče byli překvapeni a měli velkou radost. My všichni jsme mohli být svědky toho, jakou lásku tyto malé děti chovají k evangeliu – a jakou lásku Ježíš Kristus chová k nim.

Lizabeth Sánchez Fajardová, Mexiko

DOBŘE VĚCI BUDOU DÁL PŘÍCHÁZET

Caitlin A. Rushová

Byl páteční večer, téměř jako každý jiný. S nejbližšími kamarádkami jsme se u mě doma dívaly na film a pak jsme seděly a chvílemi jsme si tiše povídaly a pak jsme se zase hlasitě smály. Rozhostila se atmosféra opravdové spokojenosti a já jsem se musela usmívat všem těm příhodám a úvahám, které kroužily po pokoji. Některé dívky jsem poznala teprve před měsícem, jiné jsem znala 25 let – celý život.

V jednu chvíli jsme s jednou z těchto mých dávných kamarádek začaly vzpomínat na některé spolužáky, s nimiž jsme před několika lety studovali na vysoké škole. Během hovoru jsem myslela na to, jak mi tito přátelé chybí, kolik legrace jsme si spolu užili a jak jsme si byli blízcí. Nyní, po absolvování školy, jsme se odstěhovali na různá místa po celém světě a ocitli jsme se v situacích, které bychom nikdy nečekali. Povzdychla jsem si, když jsem pocítila tu ztrátu, ale pak jsem se rozhlédla po místnosti po rozesmátých tvářích, které mě v tu chvíli obklopovaly, a najednou mě napadlo toto: *dobré věci budou dál přicházet.*

Tato jednoduchá myšlenka pro mě ve skutečnosti měla velkou hloubku, zvláště proto, že je pro mě vždy těžké vyrovnat se se změnou a nechce se mi opouštět dobré věci. Stýská se mi po minulosti, i když je ještě přítomná, a zoufale se snažím naplno se radovat z okamžiků, v nichž vědomě a s odhodláním žiji. Poznám, když mám něco dobrého, a chci se toho držet a nikdy o to nepřijít; tento

*Jako někdo,
kdo lituje toho,
že přítomnost
se tak rychle
mění v minu-
lost, jsem byla
vděčná za při-
pomínku, že se
mám prostě jen
radovat z da-
ného okamžiku
a pohlížet do
budoucnosti.*

pohodový bezstarostný páteční večer byl jedním z takových pěkných okamžiků. Obvykle, když si uvědomím, jak dobré něco je, okamžitě začnu přemýšlet o tom, jak všechno pomíjí a že se to nakonec rozplyne v čase nebo se okolnosti změní.

Toho večera se ale tato vnitřní lítost nedostavila. Tiše jsem tam seděla, obklopena lidmi, které mám ráda, a věděla jsem, že i když některé dobré věci musejí přirozeně skončit a budoucnost nepochybně přinese mnoho těžkostí, dobré věci budou dál přicházet. A vždy budou – pokud jim to dovolím. I když se ti, které mám ráda, odstěhují, prázdná místa se zaplní novými úžasnými lidmi a zkušenostmi, o kterých jsem nikdy ani nesnila.

Někdy je těžké posunout se dál, ale je to nutné. A jít dál neznamená, že na přátelství zapomeneme a že donutíme vzpomínky, aby vybledly. Znamená to, že otevřeme srdce, abychom mohli přijmout ještě více radosti a další zkušenosti.

Za několik týdnů od tohoto pátku bylo uvolněno předsednictvo naší odbočky mladých dospělých. Jak asi může dosvědčit kdokoli z nějaké malé odbočky, bylo těžké si představit, co se s naší odbočkou stane, když nebudeme moci spoléhat na tyto muže a jejich manželky, které jsme si oblíbili a kterým jsme důvěřovali. Ale zavřela jsem oči a opakovala jsem si slova, která mi přišla na mysl tehdy v pátek: *dobré věci budou dál přicházet.* To mě utěšilo a byla jsem připravena na změnu.

Změna je Pánova cesta. Chce, abychom byli šťastní, abychom rostli a abychom s radostí postupovali v životě dál. Život je cesta, a zatímco se radujeme z přítomnosti a připravujeme se na nevyhnutelné změny, musíme postupovat kupředu, zachovat si optimismus a srdce otevřené vůči zkušenostem a dobrým věcem, které jsou bezpochyby na cestě. ■

V tomto roce najdete v mnoha číslech *Liahony* sadu postav z Knihy Mormonovy. Chcete-li, aby byly pevné a snadno se používaly, vystříhnete je a lepidlem nebo izolepou je přilepíte na tvrdý papír, malé papírové sáčky nebo dřevěné tyčky. Každou sadu postav skladujte odděleně v obálce nebo sáčku, společně s nápisem, kde v písmech lze najít příběh, ke kterému postavy patří.

Kameny

Ježíš Kristus

Bratr Jaredův

Čluny

Jaredité jsou vedeni do zaslíbené země

Eter 1–3, 6

Členové Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů prohlásili: „Úspěšná manželství a rodiny jsou založeny a udržovány na zásadách víry, modlitby, pokání, odpuštění, úcty, lásky, soucitu, práce a hodnotných odpočinkových činností.“ („Rodina – prohlášení světa“.)
Náměty, jak tyto zásady uplatňovat ve svém životě a ve své rodině, najdete na stranách 4, 16, 20 a 22.

CÍRKEV
JEŽÍŠE KRISTA
SVATÝCH
POSLEDNÍCH DNŮ